

พุทธวจน

หมวดธรรม

เปิดธรรมที่ถูกปิด

มราวาส

ชั้นเลิศ

ภิกษุทั้งหลาย! ส่วนชนเหล่าใด จะเป็นสมณะหรือพราหมณ์ก็ตาม
ไม่ติดใจ ไม่สยบอยู่ ไม่เมาหมกอยู่ ในกามคุณทั้ง ๕ เหล่านี้แล้ว
มองเห็นส่วนที่เป็นโทษอยู่
เป็นผู้รู้แจ่มแจ้งในอุบายเป็นเครื่องออกไปจากทุกข์
บริโศกคามคุณทั้ง ๕ นั้นอยู่
ชนเหล่านั้น อันคนทั้งหลายพึงเข้าใจได้ดังนี้ว่า
เป็นผู้ไม่ถึงความพินาศย่อยยับ ไปตามความประสงค์ของมารผู้มีบาปแต่อย่างใด ดังนี้.

ภิกษุทั้งหลาย!

เปรียบเหมือนเนื้อป่า ตัวที่ไม่ติดบ่วง แม้อนจมอยู่บนกองบ่วง

มันก็เป็นสัตว์ที่ใครๆ พึงเข้าใจได้ว่า
เป็นสัตว์ที่ไม่ถึงความพินาศย่อยยับไปตามความประสงค์ของพรานแต่อย่างใด
เมื่อพรานมาถึงเข้า มันจะหลีกหนีไปได้ตามที่ต้องการ ดังนี้ ฉันทิก็ฉันทัน.

พุทธวจน

ฌราวาสชั้นเลิศ

ภิกษุทั้งหลาย ! ความรู้สึกได้เกิดขึ้นแก่เราว่า
ผลวิบากแห่งกรรม ๓ อย่างนี้แล
ที่ทำให้เรามีฤทธิ์มาก... มีอำนาจมาก... คือ

- (๑) ทาน การให้,
- (๒) ทมะ การบีบบังคับใจ,
- (๓) ลััญญมะ การสำรวมระวัง ดังนี้.

-บาลี อิติวุ. พุ. ๒๕/๒๔๐/๒๐๐.

ภิกษุทั้งหลาย! ถ้าภิกษุหากจำนงว่า
“เราพึงเป็นที่รัก ที่เจริญใจ ที่เคารพ ที่ยกย่อง
ของเพื่อนผู้ประพฤติพรหมจรรย์ด้วยกันทั้งหลาย” ดังนี้ก็ดี...

ภิกษุทั้งหลาย! ถ้าภิกษุหากจำนงว่า

“เราพึงเป็นผู้มีลาภ...”

ภิกษุทั้งหลาย! ถ้าภิกษุหากจำนงว่า

“เราพึงอดทนได้ซึ่งความไม่ยินดี และความยินดี...”

ภิกษุทั้งหลาย! ถ้าภิกษุหากจำนงว่า

“เราพึงอดทนความขลาดกลัวได้...”

ภิกษุทั้งหลาย! ถ้าภิกษุหากจำนงว่า

เราพึงได้ตามต้องการ ได้ไม่ยาก ได้ไม่ลำบาก ซึ่งฉนานทั้ง ๔...

ภิกษุทั้งหลาย! ถ้าภิกษุหากจำนงว่า

“เราพึงเป็นโสตาบัน...”

ภิกษุทั้งหลาย! ถ้าภิกษุหากจำนงว่า

“เราพึงเป็นสภทาตามี...”

ภิกษุทั้งหลาย! ถ้าภิกษุหากจำนงว่า

“เราพึงเป็นโอปปาติกะ ดังนี้ก็ดี...”

ภิกษุทั้งหลาย! ถ้าภิกษุหากจำนงว่า

“เราพึงทำให้แจ้ง ซึ่งเจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ อันหาอาสวะมิได้

เพราะความสิ้นไปแห่งอาสวะทั้งหลาย ด้วยปัญญาอันยิ่งเอง

ในทิวฏฐธรรมเทียว เข้าถึงแล้วแลอยู่” ดังนี้ก็ดี

เธอพึงทำให้บริบูรณ์ในศีลทั้งหลาย

พึงตามประกอบในธรรมเป็นเครื่องสงบแห่งจิตในภายใน

เป็นผู้ไม่เหินห่างในฉนาน ประกอบพร้อมแล้วด้วยวิปัสสนา

และให้วัตรแห่งผู้อยู่สุญญาคารทั้งหลายเจริญงอกงามเกิด.

พุทธวจน

ฉบับ ๗ ธรรมวาสนชั้นเลิศ

พุทธวจนสถาบัน

ร่วมกันมุ่งมั่นศึกษา ปฏิบัติ เผยแผ่คำของตถาคต

พุทธวจน

ฉบับ ๗ ฆราวาสชั้นเลิศ

ข้อมูลธรรมะนี้ จัดทำเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาสู่สาธารณชน
เป็นธรรมทาน

ลิขสิทธิ์ในต้นฉบับนี้ได้รับการสงวนไว้

ไม่สงวนสิทธิ์ในการจัดทำจากต้นฉบับเพื่อเผยแผ่ในทุกกรณี

ในการจัดทำหรือเผยแผ่ โปรดใช้ความละเอียดรอบคอบ

เพื่อรักษาความถูกต้องของข้อมูล

ขอคำปรึกษาด้านข้อมูลในการจัดทำเพื่อความสะดวกและประหยัด
ติดต่อได้ที่

มูลนิธิพุทธโมฆณั โทรศัพท ๐๘ ๒๒๒๒ ๕๗๙๐-๙๕

พุทธวจนสมาคม โทรศัพท ๐๘ ๑๖๕๗ ๖๐๓๖

มูลนิธิพุทธวจน โทรศัพท ๐๘ ๑๔๕๗ ๒๓๕๒

คุณศรชา โทรศัพท ๐๘ ๑๕๑๓ ๑๖๑๑

คุณอารีวรรณ โทรศัพท ๐๘ ๕๐๕๘ ๖๘๘๘

ปีที่พิมพ์ ๒๕๕๗

ศิลปกรรม ปริญญา ปฐวินทรานนท์, วิชชุ เสริมสวัสดิ์ศรี,

ณรงค์เดช เจริญपालะ

จัดทำโดย มูลนิธิพุทธโมฆณั

(เว็บไซต์ www.buddhakos.org)

สำหรับผู้ต้องการปฏิบัติธรรม ติดต่อได้ที่

ศูนย์ปฏิบัติพุทธวจน (Buddhawajana Training Center)

ขอยคลองสี่ตะวันออก ๗๓ หมู่ ๑๕ คลองสี่ อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

โทรศัพท์ ๐๙ ๒๙๑๒ ๓๖๕๗, ๐๙ ๒๙๑๒ ๓๗๒๑, ๐๙ ๒๙๑๒ ๓๔๗๑

มูลนิธิพุทธโฆษาจารย์ เลขที่ ๒๙/๓ หมู่ที่ ๗ ตำบลบึงทองหลาง อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๕๐
โทรศัพท์ /โทรสาร ๐ ๒๕๕๙ ๒๑๗๕ เว็บไซต์ : www.buddhakoson.org

วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ขออนุญาตรวบรวมงานจากหนังสือชุดจากพระโอษฐ์ ทั้ง ๕ เล่ม

เรียน คุณแมตตา พาณิช
ประธานคณะกรรมการธรรมทานมูลนิธิ

เพื่อประโยชน์ในการศึกษาและปฏิบัติของพุทธบริษัท มูลนิธิพุทธโฆษาจารย์ประสงค์จะขออนุญาตรวบรวม
และใช้เนื้อหารวมทั้งสำนวนการแปลพุทธวจนในหนังสือ ชุดจากพระโอษฐ์ ทั้ง ๕ เล่ม ซึ่งแปลและร้อยกรองโดย
ท่านพุทธทาสภิกขุในนามกองตำราคณะธรรมทาน คือ

๑. พุทธประวัติจากพระโอษฐ์
๒. ชุมทรัพย์จากพระโอษฐ์
๓. อริยสัจจากพระโอษฐ์ ภาคต้น
๔. อริยสัจจากพระโอษฐ์ ภาคปลาย
๕. ปฏิจอสุมุปบาทจากพระโอษฐ์

ซึ่งมูลนิธิพุทธโฆษาจารย์ได้นำมาจำหน่ายแก่จัดกลุ่มหมวดธรรมเป็นหนังสือชื่อ "พุทธวจน สรรวาสันต์เลิศ"
เพื่อประโยชน์แก่พุทธบริษัท โดยจัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน

อนึ่ง มูลนิธิพุทธโฆษาจารย์ขอมอบหนังสือที่ขอจัดพิมพ์นี้แก่ธรรมทานมูลนิธิจำนวน ๑๐๐ เล่ม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

อนุญาตให้จัดทำและพิมพ์เผยแพร่

เป็นธรรมทานได้

(นายแมตตา พาณิช)
กองคณาจารย์ธรรมทาน โสภยา

กองคณาจารย์ธรรมทาน โสภยา

มูลนิธิพุทธโฆษาจารย์

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นายทวีศักดิ์ หิรัญรักษ์)
ประธานมูลนิธิพุทธโฆษาจารย์

คำอนุโมทนา

ความปรากฏแห่งบุคคล ๓ จำพวกนี้ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากในโลก กล่าวคือ พระตถาคต ผู้อรหันตสัมมาสัมพุทธะ ๑ บุคคลผู้แสดงธรรมวินัยที่พระตถาคตประกาศแล้ว ๑ กตัญญูกตเวทิต์บุคคล ๑

การมีคำสอนของพระตถาคตปรากฏอยู่ เป็นความสุขของโลก ผู้ที่ปรารถนาในความสุข พึงประพฤติธรรมสมควรแก่ธรรม เพื่อให้ตนเองเกิดความเจริญทั้งทางโลกและทางธรรมควบคู่กันไป หนังสือพุทธวจน ฉบับ “ฆราวาสชั้นเลิศ” นี้ ได้รวบรวมธรรมะต่างๆ เพื่อการเข้าถึงฐานะดังกล่าวไว้แล้ว เป็นผลให้ผู้ที่ยังต้องเกี่ยวข้องกับเรื้อนสามารถปฏิบัติธรรมตามสมควรแก่ฐานะของตนได้

ขออนุโมทนากับทุกคนที่ช่วยกันเป็น “สัตตบุรุษยิ่งกว่าสัตตบุรุษ” ด้วยการสืบทอดกัลยาณวัตรขององค์พระศาสดา และด้วยเหตุแห่งกุศลนี้ ขอจงเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ทุกคน ได้เข้าถึงความเป็นผู้เที่ยงแท้ต่อนิพพาน มีการตรัสรู้ธรรมในอนาคตกาลอันใกล้นี้เทอญ

ขออนุโมทนา
ภิกษุศรัทธา สุตถิมโล

อักษรย่อ

เพื่อความสะดวกแก่ผู้ที่ยังไม่เข้าใจเรื่องอักษรย่อ
ที่ใช้หมายถึงชื่อคัมภีร์ ซึ่งมีอยู่โดยมาก

มหาวิ. วิ.	มหาวิภังค์	วินัยปิฎก.
ภิกขุณี. วิ.	ภิกขุณีวิภังค์	วินัยปิฎก.
มหา. วิ.	มหาวรรค	วินัยปิฎก.
จุลล. วิ.	จุลวรรค	วินัยปิฎก.
ปริวาร. วิ.	ปริวารวรรค	วินัยปิฎก.
สี. ที.	สีลขันธวรรค	ที่ฆนิกาย.
มหา. ที.	มหาวรรค	ที่ฆนิกาย.
ปา. ที.	ปาฎีกาวรรค	ที่ฆนิกาย.
มู. ม.	มูลปัณณาสก์	มัชฌิมนิกาย.
ม. ม.	มัชฌิมปัณณาสก์	มัชฌิมนิกาย.
อุปริ. ม.	อุปริปัณณาสก์	มัชฌิมนิกาย.
สคาถ. สั.	สคาถวรรค	สังยุตตนิกาย.
นิทาน. สั.	นิทานวรรค	สังยุตตนิกาย.
ขนธ. สั.	ขันธาวรรค	สังยุตตนิกาย.
สพา. สั.	สพายนวรรค	สังยุตตนิกาย.
มหาวาร. สั.	มหาวารวรรค	สังยุตตนิกาย.
เอก. อঁ.	เอกนิบาต	อังคุตตรนิกาย.
ทุก. อঁ.	ทุกนิบาต	อังคุตตรนิกาย.
ติก. อঁ.	ติกนิบาต	อังคุตตรนิกาย.
จตุกก. อঁ.	จตุกกนิบาต	อังคุตตรนิกาย.

ปณจก. อ.	บัญญัตินิบาต	อังคุดตริกกาย.
ฉกุก. อ.	ฉกุกนิบาต	อังคุดตริกกาย.
สตุตค. อ.	สตุตคนิบาต	อังคุดตริกกาย
อฏฐจก. อ.	อฏฐจกนิบาต	อังคุดตริกกาย.
นวก. อ.	นวกนิบาต	อังคุดตริกกาย.
ทสก. อ.	ทสกนิบาต	อังคุดตริกกาย.
เอกาทสก. อ.	เอกาทสกนิบาต	อังคุดตริกกาย.
ขุ. ขุ.	ขุททกปาฐะ	ขุททกนิกาย.
ธ. ขุ.	ธรรมบท	ขุททกนิกาย.
อุ. ขุ.	อุทาน	ขุททกนิกาย.
อิติวุ. ขุ.	อิติวุตตคกะ	ขุททกนิกาย.
สุตต. ขุ.	สุตตนิบาต	ขุททกนิกาย.
วิมาน. ขุ.	วิมานวัตถุ	ขุททกนิกาย.
เปต. ขุ.	เปตวัตถุ	ขุททกนิกาย.
เถร. ขุ.	เถรคาถา	ขุททกนิกาย.
เถรี. ขุ.	เถรีคาถา	ขุททกนิกาย.
ชา. ขุ.	ชาดก	ขุททกนิกาย.
มหานี. ขุ.	มหานิทเทศ	ขุททกนิกาย.
จูพนิ. ขุ.	จูพนิเทศ	ขุททกนิกาย.
ปฎิสม. ขุ.	ปฎิสัมภิทามรรค	ขุททกนิกาย.
อปท. ขุ.	อปทาน	ขุททกนิกาย.
พุทฺธว. ขุ.	พุทฺธวส	ขุททกนิกาย.
จริยา. ขุ.	จริยาปฏิฎก	ขุททกนิกาย.

ตัวอย่าง : ๑๔/๑๗๑/๒๔๕ ให้อ่านว่า

ไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ เล่ม ๑๔ หน้า ๑๗๑ ข้อที่ ๒๔๕

คำนำ

หนังสือ “พุทธวจน ฉบับ พระวาสาชั้นเลิศ” ได้จัดทำขึ้น ด้วยปรารถนาเหตุที่ว่า หลายคนยังเห็นคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้าว่าเป็นสิ่งที่ยากหรือเป็นสิ่งที่ไกลตัวเกินไป ทำให้มีน้อยคนนักที่จะหันมาใส่ใจศึกษาคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้าอย่างจริงจัง ทั้งๆ ที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า คำสอนที่พระองค์ตรัสสอนทั้งหมดนั้น บริสุทธิ์ บริบูรณ์แล้วสิ้นเชิง อีกทั้งคำสอนนั้น ยังเป็นสิ่งที่เรียกว่า “อกาลโก” คือใช้ได้ไปตลอด ไม่มีคำว่าเก่าหรือล้าสมัย และใช้ได้กับบุคคลทุกคน อันจะเห็นได้จากในสมัยพุทธกาลที่พุทธบริษัท ๔ ทั้งหลายนั้น มีคนจากหลายชาติและวรรณะ นอกจากนี้พระองค์ยังได้ตรัสอีกว่าบุคคลที่ท่านตรัสสอนนั้นมีตั้งแต่ พรหม เทวดา ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ไปจนถึงปุถุชนคนธรรมดาทั่วไป และทุกคนนั้น เมื่อนำคำสอนของพระองค์ไปปฏิบัติแล้ว ก็สามารถแก้ทุกข์หรือดับทุกข์ให้กับตนเองได้ทั้งสิ้น.

สารบัญ

ขราวาสชั้นเลิศ	๑
วิธีตรวจสอบว่า	๓
เป็นคำของพระผู้มีพระภาคเจ้าหรือไม่	
๑. ขราวาสคับแคบ เป็นทางมาแห่งธูลี	๕
๒. การดำรงชีพชอบโดยทิศ ๖ ของขราวาส	๗
๓. การตอบแทนคุณมารดาบิดาอย่างสูงสุด	๑๗
๔. ภัยที่แม่ลูกก็ช่วยกันไม่ได้	๑๙
๕. สิ่ง que ทุกคนปรารถนาจะได้	๒๓
๖. ความอยากเป็นเหตุแห่งความทุกข์	๒๙
๗. ทุกข์ที่เกิดจากหนี้	๓๑
๘. หลักดำรงชีพเพื่อประโยชน์สุขในวันนี้	๓๗
๙. เหตุเจริญและเหตุเสื่อมแห่งทรัพย์ ๔ ประการ	๔๕
๑๐. หลักดำรงชีพเพื่อประโยชน์สุขในเวลาถัดต่อมา	๕๐

๑๑. พรวาสชั้นเลิศ	๕๔
๑๒. นรกที่ร้ายกาจของมนุษย์	๕๖
๑๓. วาจาของสัตบุรุษ	๖๑
๑๔. วาจาของอสัตบุรุษ	๖๔
๑๕. วิธีปฏิบัติทางจิต เมื่อถูกติเตียนหรือทำร้ายร่างกาย	๖๗
๑๖. การวางจิตเมื่อถูกกล่าวหา	๗๐
๑๗. วาจาของสะเก็ดใหม่	๗๔
๑๘. วาจาที่ไม่มีโทษ	๗๗
๑๙. คู่บุพเพสันนิวาส	๗๙
๒๐. ภรรยา ๗ จำพวก	๘๑
๒๑. มนุษย์ผี	๘๖
๒๒. เข้าใจเรื่องกรรม เรื่องควรทราบเกี่ยวกับกรรมทั้ง ๖ แจ่มุม	๙๑
๒๓. กรรมเปรียบด้วยก้อนเกลือ	๙๕

๒๔. กรรมที่เป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม	๙๙
๒๕. วิธีดับกรรม	๑๐๓
๒๖. วิบากกรรมอย่างเบาของหมู่มัศจรรย์	๑๐๔
๒๗. ฉลาดในเรื่องกรรม	๑๐๗
๒๘. วินิจฉัยกรรม	๑๑๐
๒๙. การบวชที่ไร้ประโยชน์	๑๑๔
๓๐. สังฆทานดีกว่า !	๑๑๗
๓๑. ห้ามผู้อื่นให้ทาน ชื่อว่าไม่ใช่มิตร	๑๒๑
๓๒. ผลแห่งทาน	๑๒๔
๓๓. ทาน ที่จัดว่าเป็น มหาทาน	๑๓๐
๓๔. เหตุที่ทำให้เป็นผู้มีรูปงาม มีทรัพย์มากและสูงศักดิ์	๑๓๒
๓๕. ผู้ให้โภชนะ	๑๓๓
๓๖. กัลยาณมิตร คือ อริยมรรค	๑๓๔
๓๗. สังสารวัฏ ไม่ปรากฏที่สุดแก่สัตว์ผู้มีวิชา	๑๓๗
๓๘. น้ำตาที่เราได้ร้องไห้มาแล้วทั้งหมด	๑๓๙

๓๙. สุข ทุกข์ ที่เราได้ประสบมาแล้วทุก ๆ รูปแบบ ๑๔๑
๔๐. ที่รักที่เจริญใจในโลก ๑๔๓
๔๑. ทางแห่งความสิ้นทุกข์ ๑๔๕

พระราชบัญญัติ

วิธีตรวจสอบว่า เป็นคำของพระผู้มีพระภาคเจ้าหรือไม่

ภิกษุทั้งหลาย !

ถ้าภิกษุในธรรมวินัยนี้ จะฟังกล่าวอย่างนี้ว่า
ข้าพเจ้าฟังมาแล้ว ได้รับมาแล้วเฉพาะพระพักตร์
พระผู้มีพระภาคเจ้า ว่า นี่เป็นธรรม นี่เป็นวินัยนี้
เป็นคำสอนของพระศาสดา, ดังนี้;

พวกเธออย่าฟังรับรอง, อย่าฟังคัดค้าน.

เธอกำหนดเนื้อความนั้นให้ดี แล้วนำไปสอบสวนในสูตร
นำไปเทียบเคียงในวินัย, ถ้าวางกันไม่ได้ เทียบเคียงกันไม่ได้

ฟังแน่ใจว่านั่นไม่ใช่คำของพระผู้มีพระภาคแน่นอน
ภิกษุรูปนั้นจำมาผิด, พวกเธอฟังทิ้งคำเหล่านั้นเสีย;

ถ้าวางกันได้ เทียบเคียงกันได้

ฟังแน่ใจว่า นั่นเป็นคำของพระผู้มีพระภาคเจ้าแน่แล้ว
ภิกษุรูปนั้นจำมาอย่างดีแล้ว, พวกเธอฟังรับเอาไว้...

ดรัสที่อานันทเจดีย์, โภคนคร : มหาปรินิพพานสูตร

มหา. ที. ๑๐/๑๔๔/๑๑๒.

การมีธรรม
ของตถาคตอยู่ในโลก
คือความสุขของโลก

๑

พระวาจาฉบับแคบ เป็นทางมาแห่งรัฐ

ภิกษุทั้งหลาย ! ตถาคตเกิดขึ้นในโลกนี้ เป็นพระอรหันต์ผู้ตรัสรู้ชอบด้วยตนเอง สมบูรณ์ด้วยวิชาและจรรยา ดำเนินไปดี รู้แจ้งโลก เป็นสารถิฝักคนที่ควรฝึก ไม่มีใครยิ่งกว่า เป็นครูของเทวดาและมนุษย์ เป็นผู้เบิกบานแล้วจำแนกธรรมออกสั่งสอนสัตว์.

ภิกษุทั้งหลาย ! ตถาคตนั้น ได้ทำให้แจ้งซึ่งโลกนี้ กับทั้งเทวดา มาร พรหม ซึ่งหมู่สัตว์ กับทั้งสมณพราหมณ์ พร้อมทั้งเทวดาและมนุษย์ ด้วยปัญญาอันยิ่งเอง แล้วประกาศให้ผู้อื่นรู้แจ้งตาม.

ตถาคตนั้น แสดงธรรมไพเราะ ในเบื้องต้น ในท่ามกลาง และในที่สุด ประกาศพรหมจรรย์ พร้อมทั้งอรรถะ พร้อมทั้งพยัญชนะ บริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง.

คหบดีหรือบุตรคหบดี หรือคนที่เกิดในตระกูลอื่นใด ในภายหลัง ย่อมฟังธรรมนั้น. ครั้นฟังแล้ว ย่อมเกิดศรัทธาในตถาคต. กุลบุตรนั้นผู้ประกอบอยู่ด้วยศรัทธา ย่อมพิจารณาเห็นว่า

“ขรवास คับแคบ เป็นทางมาแห่งอู่ลี;
ส่วน บรรพชา เป็นโอกาสว่าง
มันไม่เป็นไปได้โดยง่ายที่เราผู้อยู่ครองเรือนเช่นนี้
จะประพฤติพรหมจรรย์นั้น ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์โดยส่วนเดียว
เหมือนสังข์ที่เขาขัดสะอาดดีแล้ว. ถ้ากระไร เราพึงปลงผม
และหนวด ครองผ้าย้อมฝาด ออกจากเรือนไป บวชเป็น
ผู้ไม่มีเรือนเถิด...” .

ม. ม. ๑๒/๔๘๗-๘/๔๕๕.

๒

การดำรงชีพชอบโดยทิศ ๖ ของพระราชา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! ในอริยวินัย มีการนอบน้อม
ทิศทั้งหกอย่างไร พระเจ้าข้า ! พระองค์จงทรงแสดงธรรมที่
เป็นการนอบน้อมทิศทั้งหกในอริยวินัยเถิด”.

คหบดีบุตร ! เมื่อใด อริยสาวกจะเสียได้ซึ่ง
กรรมกิเลส ๔ ประการ ไม่กระทำความอันเป็นบาปโดย
ฐานะทั้งสี่ และไม่เสพทางเสื่อม (อบายมุข) แห่งโกศ
๖ ทาง, เมื่อนั้น เขาชื่อว่า เป็นผู้ปราศจากกรรมอันเป็นบาป
รวม ๑๔ อย่าง เป็นผู้ปิดกั้นทิศทั้งหกโดยเฉพาะแล้ว;
ด้วยอาการอย่างนี้ชื่อว่า เขาปฏิบัติแล้วเพื่อชนะโลกทั้งสอง,
ทั้งโลกนี้และโลกอื่น เป็นอันเขาปรารถนาคำครบถ้วนแล้ว
(อรหัต), เขาเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ภายหลังจากการตาย
เพราะการทำลายแห่งกาย, ดังนี้.

กรรมกิเลส ๔ ประการ อันอริยสาวกนั้น จะเสียได้
แล้ว เป็นอย่างไรเล่า ?

คหบดีบุตร ! ปาณาติบาต เป็นกรรมกิเลส.
อทินนาทาน เป็นกรรมกิเลส. กาเมสุมิชฉาจาร เป็น

กรรมกิเลส. มุสาวาท เป็นกรรมกิเลส. กรรมกิเลส ๔ ประการเหล่านี้ เป็นกรรมอันอริยสาวกนั้น ละขาดแล้ว.

อริยสาวก ไม่กระทำความอันเป็นบาปโดยฐานะ ทั้ง ๔ เป็นอย่างไรเล่า ?

ผู้ถึงซึ่งฉันทาคติ (ลำเอียงเพราะรัก) ชื่อว่ากระทำความอันเป็นบาป, ผู้ถึงซึ่งโทสาคติ (ลำเอียงเพราะเกลียด) ชื่อว่ากระทำความอันเป็นบาป, ผู้ถึงซึ่งโมหาคติ (ลำเอียงเพราะโง่เขลา) ชื่อว่ากระทำความอันเป็นบาป, ผู้ถึงซึ่งภยาคติ (ลำเอียงเพราะกลัว) ชื่อว่ากระทำความอันเป็นบาป.

คหบดีบุตร ! เมื่อใดอริยสาวก ไม่ถึงซึ่งฉันทาคติ ไม่ถึงซึ่งโทสาคติ ไม่ถึงซึ่งโมหาคติ ไม่ถึงซึ่งภยาคติ; เมื่อนั้น ชื่อว่าไม่กระทำความอันเป็นบาปโดยฐานะทั้ง ๔ เหล่านี้, ดังนี้.

อริยสาวก ไม่เสพทางเสื่อมแห่งโกคะ ๖ ทาง เป็นอย่างไรเล่า ?

คหบดีบุตร ! การตามประกอบในธรรมเป็นที่ตั้งแห่งความประมาทเนื่องด้วยของเมา คือสุราและเมรัย เป็นทางเสื่อมแห่งโกคะ, การตามประกอบในการ

เที่ยวตามตรอกซอกในเวลาวิกาล เป็นทางเสื่อมแห่งโกศะ, การเที่ยวไปในที่ชุมนุมแห่งความเมา (สมชชากิจจรณ) เป็นทางเสื่อมแห่งโกศะ, การตามประกอบในธรรมเป็นที่ตั้งแห่งความประมาทคือการพนัน เป็นทางเสื่อมแห่งโกศะ, การตามประกอบในบาปมิตร เป็นทางเสื่อมแห่งโกศะ, การตามประกอบในความเกียจคร้าน เป็นทางเสื่อมแห่งโกศะ.

คหบดีบุตร ! อริยสาวกเป็นผู้ปกปิดทิศทั้งหก โดยเฉพาะแล้ว เป็นอย่างไรเล่า ?

คหบดีบุตร !

พึงทราบว่ ทิศทั้งหกเหล่านี้ มีอยู่ คือ :-

พึงทราบว่ มารดาบิดาเป็นปรัถิมทิศ (ทิศเบื้องหน้า),
 พึงทราบว่ อาจารย์เป็นทักษิณทิศ (ทิศเบื้องขวา),
 พึงทราบว่ บุตรภรรยาเป็นปัจฉิมทิศ (ทิศเบื้องหลัง),
 พึงทราบว่ มิตรสหายเป็นอุตตรทิศ (ทิศเบื้องซ้าย),
 พึงทราบว่ ทาสกรรมกรเป็นเหนือิมทิศ (ทิศเบื้องต่ำ),
 พึงทราบว่ สมณพราหมณ์เป็นอุปริมทิศ (ทิศเบื้องบน).

หน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อทิศเบื้องหน้า

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องหน้า คือ มารดาบิดา
อันบุตรพึงปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

ท่านเลี้ยงเราแล้ว เราจักเลี้ยงท่าน ๑

เราจักทำกิจของท่าน ๑

เราจักดำรงวงศ์สกุล ๑

เราจักปฏิบัติตนเป็นทายาท ๑

เมื่อท่านทำกาละล่วงลับไปแล้ว

เราจักกระทำทักษิณานุทิศท่าน ๑

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องหน้า คือ มารดาบิดา
อันบุตรปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ เหล่านี้แล้ว
ย่อมอนุเคราะห์บุตรโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

ห้ามเสียจากบาป ๑

ให้ตั้งอยู่ในความดี ๑

ให้ศึกษาศิลปะ ๑

ให้มีคู่ครองที่สมควร ๑

มอบมรดกให้ตามเวลา ๑

เมื่อเป็นดังนี้ ทิศเบื้องหน้านั้น เป็นอันว่ากุลบุตรนั้น
ปิดกั้นแล้ว เป็นทิศเกษม ไม่มีภัยเกิดขึ้น.

หน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อทิศเบื้องขวา

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องขวา คือ อาจารย์
อันศิษย์พึงปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

ด้วยการลุกขึ้นยืนรับ ๑

ด้วยการเข้าไปยืนคอยรับใช้ ๑

ด้วยการเชื่อฟังอย่างยิง ๑

ด้วยการปรนนิบัติ ๑

ด้วยการศึกษาศิลปวิทยาโดยเคารพ ๑

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องขวา คือ อาจารย์
อันศิษย์ปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ เหล่านี้แล้ว
ย่อมอนุเคราะห์ศิษย์โดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

แนะนำดี ๑

ให้ศึกษาดี ๑

บอกศิลปวิทยาลิ้นเชิง ๑

ทำให้เป็นที่รู้จักในมิตรสหาย ๑

ทำการคุ้มครองให้ในทิศทั้งปวง ๑

เมื่อเป็นดังนี้ ทิศเบื้องขวานั้น เป็นอันว่ากุลบุตรนั้น
ปิดกั้นแล้ว เป็นทิศเกษม ไม่มีภัยเกิดขึ้น.

หน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อทิศเบื้องหลัง

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องหลัง คือ ภรรยา
อันสามีพึงปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

ด้วยการยกย่อง ๑

ด้วยการไม่ดูหมิ่น ๑

ด้วยการไม่ประพาดินอกใจ ๑

ด้วยการมอบความเป็นใหญ่ในหน้าที่ให้ ๑

ด้วยการให้เครื่องประดับ ๑

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องหลัง คือ ภรรยา
อันสามีปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ เหล่านี้แล้ว
ย่อมอนุเคราะห์สามีโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

จัดแจงการงานดี ๑

สงเคราะห์คนข้างเคียงดี ๑

ไม่ประพาดินอกใจ ๑

ตามรักษาทรัพย์ที่มีอยู่ ๑

ขยันขันแข็งในการงานทั้งปวง ๑

เมื่อเป็นดังนี้ ทิศเบื้องหลังนั้น เป็นอันว่ากุลบุตรนั้น
ปิดกันแล้ว เป็นทิศเกษม ไม่มีภัยเกิดขึ้น.

หน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อทิศเบื้องซ้าย

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องซ้าย คือ มิตรสหาย

อันกุลบุตรพึงปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

ด้วยการให้ปัน ๑

ด้วยการพุดจาไพเราะ ๑

ด้วยการประพฤติประโยชน์ ๑

ด้วยการวางตนเสมอกัน ๑

ด้วยการไม่กล่าวคำอันเป็นเครื่องให้แตกกัน ๑

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องซ้าย คือ มิตรสหาย

อันกุลบุตรปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ เหล่านี้แล้ว

ย่อมอนุเคราะห์กุลบุตรโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

รักษามิตรผู้ประมาทแล้ว ๑

รักษาทรัพย์ของมิตรผู้ประมาทแล้ว ๑

เป็นที่พึ่งแก่มิตรเมื่อมีภัย ๑

ไม่ทอดทิ้งในยามมีอันตราย ๑

นับถือสมาชิกในวงศ์ของมิตร ๑

เมื่อเป็นดังนี้ ทิศเบื้องซ้ายนั้น เป็นอันว่ากุลบุตรนั้น

ปิดกันแล้ว เป็นทิศเกษม ไม่มีภัยเกิดขึ้น.

หน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อทิศเบื้องต่ำ

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องต่ำ คือ ทาสกรรมกร

อੰนายพึงปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- ๑. ดัวยให้ทำการงานตามกำลัง
- ๑. ดัวยการให้อาหารและรางวัล
- ๑. ดัวยการรักษาพยาบาลยามเจ็บไข้
- ๑. ดัวยการแบ่งของมีรสประหลาดให้
- ๑. ดัวยการปล่อยให้อิสระตามสมัย

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องต่ำ คือ ทาสกรรมกร

อੰนายปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ เหล่านี้แล้ว

ย่อมอนุเคราะห์นายโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- ๑. เป็นผู้ลุกขึ้นทำงานก่อนนาย
- ๑. เลิกงานทีหลังนาย
- ๑. ถือเอาแต่ของที่นายให้
- ๑. กระทำการงานให้ดีที่สุด
- ๑. นำเกียรติคุณของนายไปร่ำลือ
- ๑. เมื่อเป็นดังนี้ ทิศเบื้องต่ำนั้น เป็นอันว่ากุลบุตรนั้น

ปิดกั้นแล้ว เป็นทิศเกษม ไม่มีภัยเกิดขึ้น.

หน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อทิศเบื้องบน

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องบน คือ สมณพราหมณ์

อันกุลบุตรพึงปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

ด้วยเมตตากายกรรม ๑

ด้วยเมตตาวจีกรรม ๑

ด้วยเมตตา मनกรรม ๑

ด้วยการไม่ปิดประตู (คือยินดีต้อนรับ) ๑

ด้วยการคอยถวายอามิสทาน ๑

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องบน คือ สมณพราหมณ์

อันกุลบุตรปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ เหล่านี้แล้ว

ย่อมอนุเคราะห์กุลบุตรโดยฐานะ ๖ ประการ คือ :-

ห้ามเสียจากบาป ๑

ให้ตั้งอยู่ในความดี ๑

อนุเคราะห์ด้วยใจอันงดงาม ๑

ให้ฟังในสิ่งที่ไม่เคยฟัง ๑

ทำสิ่งที่ได้ฟังแล้วให้แจ่มแจ้งถึงที่สุด ๑

บอกทางสวรรค์ให้ ๑

เมื่อเป็นดังนี้ ทิศเบื้องบนนั้น เป็นอันว่ากุลบุตรนั้น
ปิดกั้นแล้ว เป็นทิศเกษม ไม่มีภัยเกิดขึ้น.

ความไม่มีโรค เป็นลาภอย่างยิ่ง
ความสันโดษ เป็นทรัพย์อย่างยิ่ง
ความคุ้นเคยกัน เป็นญาติอย่างยิ่ง
นิพพาน เป็นสุขอย่างยิ่ง

ธ. ขุ. ๒๕/๔๒/๒๕.

๓

การตอบแทนคุณมารดาบิดาอย่างสูงสุด

ภิกษุทั้งหลาย ! เรากล่าวการกระทำตอบแทน
ไม่ได้ง่ายแก่ท่านทั้งสอง. ท่านทั้งสอง คือใคร ?

คือ มารดา ๑ บิดา ๑

ภิกษุทั้งหลาย ! บุตรพึงประดับประคองมารดา
ด้วยบ่าข้างหนึ่ง พึงประดับประคองบิดาด้วยบ่าข้างหนึ่ง
เขามีอายุ มีชีวิตอยู่ตลอดร้อยปี และเขาพึงปฏิบัติท่านทั้งสอง
นั้นด้วยการอบกลิ่น การนวด การให้อาบน้ำ และการตัด
และท่านทั้งสองนั้น พึงถ่ายอุจจาระปัสสาวะบนบ่าทั้งสอง
ของเขานั้นแหละ. ภิกษุทั้งหลาย ! การกระทำอย่างนั้น
ยังไม่ชื่อว่าอันบุตรทำแล้ว หรือทำตอบแทนแล้ว
แก่มารดาบิดาเลย.

ภิกษุทั้งหลาย ! อนึ่ง บุตรพึงสถาปนามารดา
บิดาในราชสมบัติ อันเป็นอิสราธิปัตย์ ในแผ่นดินใหญ่
อันมีรตนะ ๗ ประการมากหลายนี้ การกระทำอย่างนั้น
ยังไม่ชื่อว่าอันบุตรทำแล้ว หรือทำตอบแทนแล้ว
แก่มารดาบิดาเลย ข้อนั้นเพราะเหตุไร ?

เพราะมารดาบิดามีอุปการะมาก บำรุงเลี้ยง
แสดงโลกนี้แก่บุตรทั้งหลาย

ส่วนบุตรคนใดยังมารดาบิดาผู้ไม่มีศรัทธา
ให้สมาทานตั้งมั่นในสัทธาสัมปทา (ความถึงพร้อมด้วย
ศรัทธา)

ยังมารดาบิดาผู้ทุกุศล ให้สมาทานตั้งมั่นใน
ศีลสัมปทา (ความถึงพร้อมด้วยศีล)

ยังมารดาบิดาผู้มีความตระหนี่ ให้สมาทาน
ตั้งมั่นในจาคสัมปทา (ความถึงพร้อมด้วยการบริจาค)

ยังมารดาบิดาทรมปัญญา ให้สมาทานตั้งมั่น
ในปัญญาสัมปทา (ความถึงพร้อมด้วยปัญญา)

ภิกษุทั้งหลาย ! ด้วยเหตุมีประมาณเท่านั้นแล
การกระทำอย่างนั้น ย่อมชื่อว่าอันบุตรนั้นทำแล้วและ
ทำตอบแทนแล้วแก่มารดาบิดา.

๔

ภัยที่แม่ลูกก็ช่วยกันไม่ได้

ภิกษุทั้งหลาย ! ปุถุชนผู้ไม่มีการสดับ ย่อมกล่าวภัยที่มารดาและบุตรช่วยกันไม่ได้ (อมาตาปุตติกภัย) ว่ามีอยู่ ๓ อย่าง. ๓ อย่างคือ :-

มีสมัยที่ไฟไหม้ใหญ่ตั้งขึ้น ไหม้หมูบ้าน ไหม้นิคม ไหม้นคร. ในสมัยนั้น มารดาไม่ได้บุตร (เป็นผู้ช่วยเหลืออะไรได้), บุตรก็ไม่ได้มารดา (เป็นผู้ช่วยเหลืออะไรได้).

ภิกษุทั้งหลาย ! ปุถุชนผู้ไม่มีการสดับ ย่อมเรียกภัยนี้ว่าเป็นอมาตาปุตติกภัย อย่างที่หนึ่ง.

ภิกษุทั้งหลาย ! ข้ออื่นยังมีอีก คือมีสมัยที่มหาเมฆตั้งขึ้น เกิดน้ำท่วมใหญ่ พัดพาไปทั้งหมู่บ้าน ทั้งนิคม ทั้งนคร. ในสมัยนั้น มารดาไม่ได้บุตร (เป็นผู้ช่วยเหลืออะไรได้), บุตรก็ไม่ได้มารดา (เป็นผู้ช่วยเหลืออะไรได้).

ภิกษุทั้งหลาย ! ปุถุชนผู้ไม่มีการสดับ ย่อมเรียกภัยนี้ว่าเป็นอมาตาปุตติกภัย อย่างที่สอง.

ภิกษุทั้งหลาย ! ข้ออื่นยังมีอีก คือมีสมัยที่มีภัย คือการกำเริบ (กบฏ) มาจากป่า ประชาชนขึ้นยานมีล้อ หนึ่งกระจัดกระจายไป. เมื่อภัยอย่างนี้เกิดขึ้น สมัยนั้น มารดาไม่ได้บุตร (เป็นผู้ช่วยเหลืออะไรได้), บุตรก็ไม่ได้ มารดา (เป็นผู้ช่วยเหลืออะไรได้).

ภิกษุทั้งหลาย ! ปุถุชนผู้ไม่มีการสดับ ย่อม เรียกภัยนี้ว่าเป็นอมตาทิปุตติกภัย อย่างที่สาม.

ภิกษุทั้งหลาย ! ปุถุชนผู้ไม่มีการสดับ ย่อมกล่าวว่า ภัยที่มารดาและบุตรช่วยกันไม่ได้ ว่ามีอยู่ ๓ อย่าง เหล่านี้.

ภิกษุทั้งหลาย ! ปุถุชนผู้ไม่มีการสดับ กล่าว สมตาทิปุตติกภัย (ภัยที่มารดาและบุตรช่วยกันได้) แท้ ๆ ๓ อย่างนี้ว่าเป็น อมตาทิปุตติกภัย (ภัยที่มารดาและบุตร ช่วยกันไม่ได้) ไปเสีย.

ภิกษุทั้งหลาย ! ภัย ๓ อย่าง ที่มารดาและบุตร ช่วยกันได้นั้น เป็นอย่างไรเล่า ?

สามอย่าง คือ สมัยที่ไฟไหม้ใหญ่ เป็นอย่างหนึ่ง, สมัยที่น้ำท่วมใหญ่ เป็นอย่างที่สอง, สมัยที่หนีโจรขบถ เป็นอย่างที่สาม; เหล่านี้บางครั้งมารดาและบุตรก็ช่วย

กันและกันได้ แต่ปुरुชนผู้ไม่มีการสดับมากล่าวว่าเป็นภัย
ที่มารดาและบุตรก็ช่วยกันไม่ได้ไปเสียทั้งหมด.

ภิกษุทั้งหลาย !

ภัยที่มารดาและบุตรช่วยกันไม่ได้ (โดยแท้จริง)

๓ อย่างเหล่านี้ มีอยู่สามอย่าง คือ :-

ภัยเกิดจากความแก่ (ชราภัย),

ภัยเกิดจากความเจ็บไข้ (พยาธิภัย),

ภัยเกิดจากความตาย (มรณภัย).

ภิกษุทั้งหลาย ! มารดาไม่ได้ตามปรารถนากับ
บุตรผู้แก่อยู่อย่างนี้ว่า เราแก่เองเกิด บุตรของเราอย่าแก่
เลย; หรือบุตรก็ไม่ได้ตามปรารถนาจะมารดาผู้แก่อยู่
อย่างนี้ว่า เราแก่เองเกิด มารดาอย่าแก่เลย ดังนี้.

มารดาก็ไม่ได้ตามปรารถนาว่า เราเจ็บไข้เองเกิด
บุตรของเราอย่าเจ็บไข้เลย; หรือบุตรก็ไม่ได้ตามปรารถนา
ว่า เราเจ็บไข้เองเกิด มารดาของเราอย่าเจ็บไข้เลย ดังนี้.

มารดาก็ไม่ได้ตามปรารถนาว่า เราตายเองเกิด
บุตรของเราอย่าตายเลย; หรือบุตรก็ไม่ได้ตามปรารถนา
ว่า เราตายเองเกิด มารดาของเราอย่าตายเลย ดังนี้.

ภิกษุทั้งหลาย ! เหล่านี้แล เป็นภัยที่มารดา และบุตรช่วยกันไม่ได้ ๓ อย่าง.

ภิกษุทั้งหลาย ! หนทางมีอยู่ ปฏิปทามีอยู่ ย่อมเป็นไปเพื่อเลิกละ ก้าวล่วงเสีย ซึ่งภัยทั้งที่เป็นสมاتاปุตติกภัย และอมาตาปุตติกภัย อย่างละสาม ๆ เหล่านั้น.

ภิกษุทั้งหลาย ! หนทางหรือปฏิปทานั้น เป็นอย่างไรเล่า ?

นั่นคือ อริยอัฏฐังคิกมรรค (อริยมรรคมีองค์ ๘) นั้นเอง ได้แก่

สัมมาทิฏฐิ (เห็นชอบ) สัมมาสังกัปปะ (ดำริชอบ)
 สัมมาวาจา (เจรจาชอบ) สัมมากัมมันตะ (ทำกรณชอบ)
 สัมมาอาชีวะ (เลี้ยงชีพชอบ) สัมมาวายามะ (เพียรชอบ)
 สัมมาสติ (ระลึกชอบ) สัมมาสมาธิ (ตั้งจิตมั่นชอบ).

ภิกษุทั้งหลาย ! นี้แหละหนทาง นี้แหละปฏิปทา เป็นไปเพื่อเลิกละ ก้าวล่วงเสีย ซึ่งภัยทั้งที่เป็นสมاتاปุตติกภัย และอมาตาปุตติกภัย อย่างละสาม ๆ เหล่านั้น.

๕

สิ่งที่ทุกคนปรารถนาจะได้

คหบดี ! ธรรม ๔ ประการนี้ นำปรารถนา
นารักใคร่ นำพอใจ หาได้ยากในโลก.

ธรรม ๔ ประการ เป็นอย่างไรเล่า ? คือ :-

ขอโภคทรัพย์จึงเกิดขึ้นแก่เราโดยทางธรรม
นี้เป็นธรรม ประการที่ ๑ อันนำปรารถนา
นารักใคร่ นำพอใจ หาได้ยากในโลก.

เราได้โภคทรัพย์ทั้งหลายโดยทางธรรมแล้ว
ขอยศจงเฟื่องฟูแก่เราพร้อมด้วยญาติและ
มิตรสหาย นี้เป็นธรรม ประการที่ ๒ อันนำปรารถนา
นารักใคร่ นำพอใจ หาได้ยากในโลก.

เราได้โภคทรัพย์ทั้งหลายโดยทางธรรมแล้ว
ได้ยศพร้อมด้วยญาติและมิตรสหายแล้ว
ขอเราจงเป็นอยู่นาน จงรักษาอายุให้ยั่งยืน
นี้เป็นธรรม ประการที่ ๓ อันนำปรารถนา นารักใคร่
นำพอใจ หาได้ยากในโลก.

เราได้โภคทรัพย์ทั้งหลายโดยทางธรรมแล้ว
 ได้ยศพร้อมด้วยญาติและมิตรสหายแล้ว
 เป็นอยู่นานรักษาอายุให้ยั่งยืนแล้ว เมื่อตายแล้ว
 ขอเราจงเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ นี่เป็นธรรม ประการที่ ๔
 อันน่าปรารถนา น่ารักใคร่ น่าพอใจ หาได้ยากในโลก.

คหบดี ! ธรรม ๔ ประการนี้แล น่าปรารถนา
 น่ารักใคร่ น่าพอใจ หาได้ยากในโลก.

คหบดี !

ธรรม ๔ ประการนี้ ย่อมเป็นไปได้
 ธรรม ๔ ประการ อันน่าปรารถนา น่ารักใคร่ น่าพอใจ
 หาได้ยากในโลก ธรรม ๔ ประการ เป็นอย่างไรเล่า ? คือ :-

สัทธาสัมปทา (ความถึงพร้อมด้วยศรัทธา) ๑

ศีลสัมปทา (ความถึงพร้อมด้วยศีล) ๑

จาคสัมปทา (ความถึงพร้อมด้วยการบริจาค) ๑

ปัญญาสัมปทา (ความถึงพร้อมด้วยปัญญา) ๑ .

คหบดี ! ก็ สัทธาสัมปทาเป็นอย่างไรเล่า ?

อริยสาวกในธรรมวินัยนี้ ย่อมเป็นผู้มีศรัทธา เชื่อปัญญาตรัสรู้ของตถาคตว่า “เพราะเหตุอย่างนี้ ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้ไกลจากกิเลส เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ด้วยธรรม เป็นผู้มีความจำเริญจำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์”.

คหบดี ! นี้เรียกว่า สัทธาสัมปทา.

ก็ สีลสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

อริยสาวกในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้เว้นขาดจากปาณาติบาต เป็นผู้เว้นขาดจากกอนินาทาน เป็นผู้เว้นขาดจากกาเมสุมิจจาจาร เป็นผู้เว้นขาดจากมุสาวาท เป็นผู้เว้นขาดจากการตีมน้ำเมา คือ สุราและเมรัย อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท. นี้เรียกว่า สีลสัมปทา.

ก็ จาคสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

อริยสาวกในธรรมวินัยนี้ มีใจปราศจากมลทิน คือ ความตระหนี่ มีการบริจาคอันปล่อยอยู่เป็นประจำ มีฝ่ามืออันชุ่ม ยินดีในการสละ เป็นผู้ควรแก่การขอ ยินดีในการให้ และการแบ่งปัน. นี้เรียกว่า จาคสัมปทา.

ก็ ปัญญาสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

บุคคลมีใจอันความโลภอย่างแรงกล้าคืออภิชณาครอบงำแล้ว ย่อมทำกิจที่ไม่ควรทำ ละเลยกิจที่ควรทำ เมื่อทำกิจที่ไม่ควรทำและละเลยกิจที่ควรทำเสีย ย่อมเสื่อมจากยศและความสุข บุคคลมีใจอันพยาบาท ถีนมิทธะ อุทธัจจกุกกุกจะ อันวิจิกิจฉาครอบงำแล้ว ย่อมทำกิจที่ไม่ควรทำ ละเลยกิจที่ควรทำ เมื่อทำกิจที่ไม่ควรทำและละเลยกิจที่ควรทำเสีย ย่อมเสื่อมจากยศและความสุข.

คหบดี ! อริยสาวกนั้นแลรู้ว่า อภิชณาวิสมโลภะ (ความโลภอย่างแรงกล้า) เป็นอุปกิเลส (โทษเครื่องเศร้าหมอง) แห่งจิต ย่อมละอภิชณาวิสมโลภะอันเป็นอุปกิเลสแห่งจิต

เสียได้ รู้ว่า พยาบาท (คิดร้าย) ถีนมิตระ (ความหดหู่ซึมเซา) อุทัจจกุกุกุจะ (ความฟุ้งซ่านรำคาญ) วิจิกิจฉา (ความลังเลสงสัย) เป็นอุปกิเลสแห่งจิต ย่อมละเสียซึ่งสิ่งที่เป็นอุปกิเลสแห่งจิต เหล่านี้ .

คหบดี ! เมื่อได้อริยสาวกรู้ว่าอภิขณาวินิมลภาวะ เป็นอุปกิเลสแห่งจิตตั้งนี้แล้ว เมื่อนั้นย่อมละเสียได้ เมื่อได้อริยสาวกรู้ว่าพยาบาท ถีนมิตระ อุทัจจกุกุกุจะ วิจิกิจฉา เป็นอุปกิเลสแห่งจิตตั้งนี้แล้ว เมื่อนั้นย่อมละเสียได้ อริยสาวกรู้ว่าเราเรียกว่า เป็นผู้มปัญญามาก มีปัญญาหนาแน่น เป็นผู้เห็นทาง เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยปัญญา. นี้เรียกว่า ปัญญาสัมปทา.

คหบดี !

ธรรม ๔ ประการเหล่านี้แล ย่อมเป็นไป เพื่อให้ได้ธรรม ๔ ประการ อันน่าปรารถนา น่ารักใคร่ น่าพอใจ หาได้ยากในโลก.

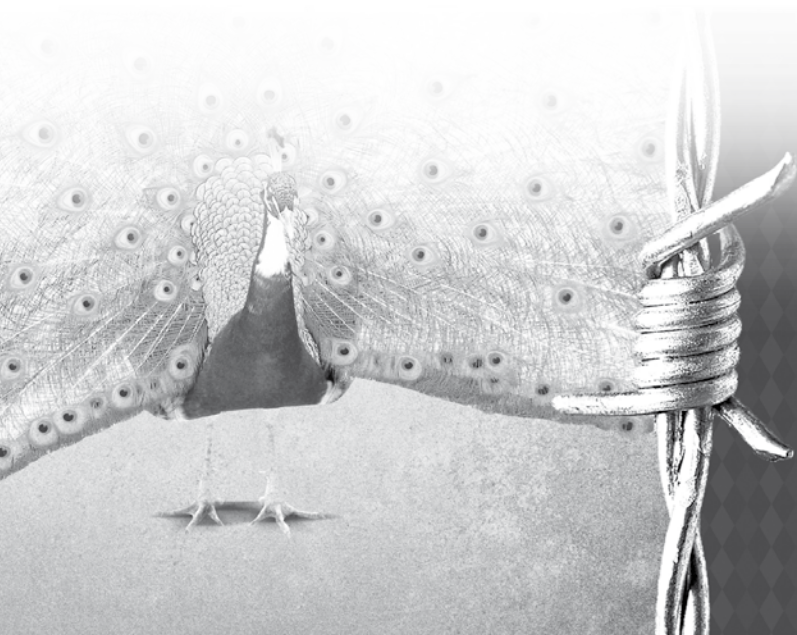
“ กามทั้งหลาย

ให้เกิดความยินดีน้อย

มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก

โทษในเพราะกามนั้น มีเป็นอย่างยิ่ง”

พ. ม. ๑๒/๑๘๐/๒๑๑.

๖

ความอยากเป็นเหตุแห่งความทุกข์

ภิกษุทั้งหลาย !

เราจักแสดงธรรม (สิ่ง) ที่มีต้นหาเป็นมูล ๙ อย่าง.

๙ อย่าง อย่างไรเล่า ?

๙ อย่าง คือ :-

เพราะอาศัยต้นหา จึงมี การแสวงหา (ปริเยสนา);

เพราะอาศัยการแสวงหา จึงมี การได้ (ลาโภ);

เพราะอาศัยการได้ จึงมี ความปลงใจรัก (วินิจจโย);

เพราะอาศัยความปลงใจรัก

จึงมี ความกำหนดด้วยความพอใจ (ฉนฺทราโค);

เพราะอาศัยความกำหนดด้วยความพอใจ

จึงมีความสยบมัวเมา (อสุโณสฺสานํ);

เพราะอาศัยความสยบมัวเมา

จึงมี ความจับอกจับใจ (ปริคฺคโห);

เพราะอาศัยความจับอกจับใจ

จึงมี ความตระหนี่ (มัจฉริย);

เพราะอาศัยความตระหนี่

จึงมี การหวงกั้น (อารกฺโข);

เพราะอาศัยการหวงกั้น

จึงมี เรื่องราวอันเกิดจากการหวงกั้น (อารกฺขาธิกรณ);

กล่าวคือ การใช้อาวุธไม่มีคม การใช้อาวุธมีคม

การทะเลาะ การแก่งแย่ง การวิวาท

การกล่าวคำหยาบว่า “มึง ! มึง !”

การพูดคำส่อเสียด และ การพูดเท็จทั้งหลาย :

ธรรมอันเป็นบาปอกุศลเป็นอเนก

ย่อมเกิดขึ้นพร้อม.

ภิกษุทั้งหลาย !

เหล่านี้แล ชื่อว่า ธรรมที่มีต้นหาเป็นมูล ๙ อย่าง.

๗ ทุกข์ที่เกิดจากหนี้

ภิกษุทั้งหลาย ! ความยากจน เป็นทุกข์ของคน
ผู้บริโภคคามในโลก.

ภิกษุทั้งหลาย ! คนจนเข็ญใจไร้ทรัพย์สมบัติ
ย่อมกู้หนี้, การกู้หนี้ นั้นเป็นทุกข์ของคนบริโภคคามในโลก.

ภิกษุทั้งหลาย ! คนจนเข็ญใจไร้ทรัพย์สมบัติ
กู้หนี้แล้ว ต้องใช้ดอกเบี้ย, การต้องใช้ดอกเบี้ย
นั้นเป็นทุกข์ของคนบริโภคคามในโลก.

ภิกษุทั้งหลาย ! คนจนเข็ญใจไร้ทรัพย์สมบัติ
กู้หนี้แล้ว ต้องใช้ดอกเบี้ย ไม่อาจใช้ดอกเบี้ยตามเวลา
เจ้าหนี้ก็ทวง, การถูกทวงหนี้ นั้นเป็นทุกข์ของคนบริโภคคาม
ในโลก.

ภิกษุทั้งหลาย ! คนจนเข็ญใจไร้ทรัพย์สมบัติ
ถูกทวงหนี้ยู่ ไม่อาจจะใช้ให้ เจ้าหนี้อย่อมติดตาม,
การถูกติดตาม นั้นเป็นทุกข์ของคนบริโภคคามในโลก.

ภิกษุทั้งหลาย ! คนจนเข็ญใจไร้ทรัพย์สมบัติ ถูกติดตามอยู่ไม่อาจจะใช้ให้ เจ้าหนี้ย่อมจับกุม, การถูกจับกุม นั้นเป็นทุกข์ของคนบริโภคคามในโลก.

ภิกษุทั้งหลาย ! ความยากจน ก็ดี, การกู้หนี้ ก็ดี, การต้องใช้ดอกเบี้ย ก็ดี, การถูกทวงหนี้ ก็ดี, การถูกติดตาม ก็ดี, การถูกจับกุม ก็ดี,

ทั้งหมดนี้ เป็นทุกข์ของคนบริโภคคามในโลก.

ภิกษุทั้งหลาย ! ฉันทใดกัฉันทนั้น : ความไม่มีศรัทธา-หิริ-โอตตปปะ-วิริยะ-ปัญญา, ในกุศลธรรม มีอยู่แก่ผู้ใด;

เรากล่าวบุคคลผู้นั้นว่า

เป็นคนจนเข็ญใจไร้ทรัพย์สมบัติ ในอริยวินัย.

ภิกษุทั้งหลาย ! คนจนชนิดนั้น เมื่อไม่มีศรัทธา-หิริ-โอตตปปะ-วิริยะ-ปัญญา, ในกุศลธรรม เขาย่อมประพฤติ กายทุจริต วจีทุจริต มโนทุจริต,

เรากล่าว การประพฤติทุจริต ของเขา นี้ ว่าเป็นการกู้หนี้.

เพื่อจะปกปิดกายทุจริต วจีทุจริต มโนทุจริตของเขา
เขาตั้งความปรารถนาลามก ปรารถนาไม่ให้ใครรู้จักเขา
ดำริไม่ให้ใครรู้จักเขา พุดจาเพื่อไม่ให้ใครรู้จักเขา
ชวนชวายเป็นทุกอย่างเพื่อไม่ให้ใครรู้จักเขา,

เรากล่าว การปกปิดความทุจริตอย่างนี้ของเขานี้
ว่าเป็น ดอกเบี้ยวที่เขาต้องใช้.

เพื่อนพรหมจารีผู้มีศีลเป็นที่รัก พวกเขากล่าวปรารภ
เขาอย่างนี้ว่า “ท่านผู้มีอายุนี้ทำอะไรๆ (ทุจริต) อย่างนี้
มีปกติประพฤติกระทำอะไรๆ (ทุจริต) อย่างนี้”,

เรากล่าว การถูกกล่าวอย่างนี้ ว่าเป็น การถูก
ทวงหนี้.

เขาจะไปอยู่ป่าก็ตาม อยู่โคนไม้ก็ตาม อยู่เรือนว่าง
ก็ตาม อกุศลวิตก อันลามกประกอบอยู่ด้วยความร้อนใจ
ย่อม เกิดขึ้นกลุ่มรุมจิตใจเขา,

เรากล่าว อาการอย่างนี้ ว่าเป็น การถูกติดตาม
เพื่อทวงหนี้.

ภิกษุทั้งหลาย ! คนจนชนิดนี้ ครั้นประพฤติ
 กาย-วจี-มโนทุจริตแล้ว ภายหลังแต่การตาย เพราะ
 การแตกทำลายแห่งกาย ย่อม ถูกจองจำอยู่ในนรก บ้าง
 ในกำเนิดเตรังจมาน บ้าง.

ภิกษุทั้งหลาย ! เราไม่มองเห็นการจองจำอื่น
 แม้อย่างเดียวกับที่ทารุณอย่างนี้ เจ็บปวดอย่างนี้ เป็นอันตราย
 อย่างนี้ ต่อการบรรลุโยคักเขมธรรมอันไม่มีธรรมอื่นยิ่งกว่า
 เหมือนการถูกจองจำในนรก หรือในกำเนิดเตรังจมานอย่างนี้.

(คาถาผนวกท้ายพระสูตร)

ความยากจนและการกู้หนี้ ท่านกล่าวว่าเป็น
 ความทุกข์ในโลก.

คนจนกู้หนี้มาเลี้ยงชีวิต ย่อมเดือดร้อน
 เพราะเจ้าหนี้ติดตามบ้าง เพราะถูกจับกุมบ้าง.

การถูกจับกุมนั้น เป็นความทุกข์ของคนบูชา
 การได้กาม.

ถึงแม้ในอริยวินัยนี้ก็เหมือนกัน :

ผู้ใดไม่มีศรัทธา ไม่มีหิริ ไม่มีโอตตปปะ
 สัมสมแต่บาปกรรม กระทำกายทุจริต-วจีทุจริต-
 มโนทุจริต

ปกปิดอยู่ด้วยการกระทำทางกาย ทางวาจา
 ทางจิต เพื่อไม่ให้ผู้ใดรู้จักเขา,

ผู้นั้น พอกพูนบาปกรรมอยู่เนื่องนิตย์ ในที่นั้น ๆ.

คนชั่วทำบาปกรรม รู้สึกแต่กรรมชั่วของตน
 เสมือนคนยากจน กู้หนี้ยาบริโกคอยู่ ย่อมเดือดร้อน.

ความตริตริกที่เกิดจากวิปฏิสาร อันเป็นเครื่อง
 ทรมานใจ ย่อมติดตามเขา ทั้งในบ้านและในป่า.

คนชั่วทำบาปกรรม รู้สึกแต่กรรมชั่วของตน
 ไปสู่กำเนิดเดรัจฉานบางอย่าง หรือว่าถูกจองจำอยู่ในนรก.
 การถูกจองจำนั้นเป็นทุกข์ ชนิดที่ธีรชนไม่เคยประสบเลย.

“ผู้ใดเห็นโทษ โดยความเป็นโทษ
แล้วทำคืนตามธรรม ถึงความสำรวมต่อไป;
ข้อนี้เป็นการเจริญในอริยวินัยของผู้นั้น”

สี. ที. ๗/๑๑๒/๑๓๗.

๘

หลักการดำรงชีพ เพื่อประโยชน์สุขในวันนี้

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! พวกข้าพระองค์เป็นคฤหัสถ์
บริโภคคาม แอ้อต้อยด้วยบุตร ครองเรือน ใช้สอยกระแจะจันทน์
จากแคว้นกาสิ ทัดทรงพวงดอกไม้ของหอมเครื่องลูบไล้ยินดีทอง
และเงินอยู่. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! ขอพระผู้มีพระภาคจงทรง
แสดงธรรมที่เป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุข ทั้งใน
ทิฏฐุธรรม (ในปัจจุบัน) และในสัมปรายะ (ในเวลาถัดต่อมา)
แก่พวกข้าพระองค์ผู้อยู่ในสถานะเช่นนี้เถิด พระเจ้าข้า !”.

พี้ยัคฆปัชชะ ! ธรรม ๔ ประการเหล่านี้
เป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุข แก่กุลบุตร
ในทิฏฐุธรรม (ในปัจจุบัน). ๔ ประการ อย่างไรเล่า ?

๔ ประการ คือ :-

อุฏฐานสัมปทา (ความขยันในอาชีพ)

อารักขสัมปทา (การรักษาทรัพย์)

กัลยาณมิตตตา (ความมีมิตรดี)

สมชีวิตา (การเลี้ยงชีวิตอย่างสมดุจลย์พอเพียงแก่ฐานะ).

ความขยันในอาชีพ

พี้ยัคฆปัชชะ !

อุฏฐานสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

พี้ยัคฆปัชชะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ สำเร็จการเป็นอยู่ด้วยการลุกขึ้นกระทำการงาน คือด้วยกสิกรรม หรือวานิชกรรม โครักขกรรม อาชีพผู้ถืออาวุธ อาชีพพรชาบุรุษ หรือด้วยศิลปะอย่างใดอย่างหนึ่ง. ในอาชีพนั้นๆ เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ไม่เกียจคร้าน ประกอบด้วยการสอดส่องในอุบายนั้นๆ สามารถกระทำ สามารถจัดให้กระทำ.

พี้ยัคฆปัชชะ !

นี้เรียกว่า อุฏฐานสัมปทา (ความขยันในอาชีพ).

การรักษาทรัพย์

พี้ยัคฆปัชชะ !

อารักขสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

พี้ยัคฆปัชชะ ! กุลบุตรในกรณีนี้, โภคะอันกุลบุตรหาได้มาด้วยความเพียรเป็นเครื่องลุกขึ้น

รวบรวมมาด้วยกำลังแขน มีตัวชুমด้วยเหื่อ เป็นโรคทรัพย์
ประกอบด้วยธรรม ได้มาโดยธรรม, เขารักษาคุ้มครอง
อย่างเต็มที่ ด้วยหวังว่า “อย่างไรเสียพระราชจะไม่รับทรัพย์
ของเราไป โจรจะไม่ปล้นเอาไป ไฟจะไม่ไหม้ น้ำจะไม่พัด
พาไป ทายาทอันไม่รักใคร่เรา จะไม่ยื้อแย่งเอาไป” ดังนี้.

พี้ยัคฆปัชชะ !

นี้เรียกว่า อารักขสัมปทา (การรักษาทรัพย์).

ความมีมิตรดี

พี้ยัคฆปัชชะ !

กัลยาณมิตรตตา เป็นอย่างไรเล่า ?

พี้ยัคฆปัชชะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ อยู่อาศัยใน
บ้านหรือนิคมใด, ถ้ามีบุคคลใดๆ ในบ้านหรือนิคมนั้น
เป็นคนหบดีหรือบุตรคหบดีที่ดี เป็นคนหนุ่มที่เจริญด้วยศีล
หรือเป็นคนแก่ที่เจริญด้วยศีลที่ดี ล้วนแต่ถึงพร้อมด้วย
ศรัทธา ถึงพร้อมด้วยศีล ถึงพร้อมด้วยจาคะ ถึงพร้อมด้วย
ปัญญาอยู่แล้วไซ้, กุลบุตรนั้นก็ดำรงตนร่วม พุดจาร่วม
สากัจฉา (สนทนา) ร่วมกับชนเหล่านั้น.

เขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยสัทธาโดย
อนรูปรูปแก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยสัทธา

เขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยศีลโดย
อนรูปรูปแก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยศีล

เขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยจาคะโดย
อนรูปรูปแก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยจาคะ

เขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยปัญญาโดย
อนรูปรูปแก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยปัญญาอยู่ในที่นั้น ๆ.

พัยคัมปะชชะ !

นี้เรียกว่า กัลยาณมิตตตา (ความมีมิตรดี).

การเลี้ยงชีวิตอย่างสมดุลงค์พอเพียงแก่ฐานะ

พัยคัมปะชชะ ! สมชีวิตา เป็นอย่างไรเล่า ?

พัยคัมปะชชะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ รู้จักความ
ได้มาแห่งโภคทรัพย์ รู้จักความสิ้นไปแห่งโภคทรัพย์แล้ว
ดำรงชีวิตอยู่อย่างสม่ำเสมอ ไม่ฟุ่มเฟือยนัก ไม่ฝืดเคืองนัก
โดยมีหลักว่า “รายได้ของเราจักท่วมรายจ่าย และรายจ่าย
ของเราจักไม่ท่วมรายรับ ด้วยอาการอย่างนี้” ดังนี้.

พี่ยัคฆปัชชะ ! เปรียบเหมือนคนถือตาชั่งหรือ ลูกมือของเขา ยกตาชั่งขึ้นแล้ว ก็รู้ว่า “ยังขาดอยู่เท่านี้ หรือเกินไปแล้วเท่านี้” ดังนี้ฉันใด; กุลบุตรนี้ ก็ฉันนั้น : เขารู้จักความได้มาแห่งโภคทรัพย์ รู้จักความสิ้นไปแห่ง โภคทรัพย์ แล้วดำรงชีวิตอยู่อย่างสม่าเสมอ ไม่ฟุ่มเฟือยนัก ไม่ฝืดเคืองนัก โดยมีหลักว่า “รายได้ของเราจักท่วมรายจ่าย และรายจ่ายของเราจักไม่ท่วมรายรับ ด้วยอาการอย่างนี้” ดังนี้.

พี่ยัคฆปัชชะ ! ถ้ากุลบุตรนี้ เป็นผู้มียาได้น้อย แต่สำเร็จการเป็นอยู่อย่างฟุ่มเฟือยแล้วไซ้ร้ ก็จะมีผู้กล่าวว่า กุลบุตรนี้ใช้จ่ายโภคทรัพย์ (อย่างสุรุ่ยสุร่าย) เหมือน คนกินผลมะเดื่อ ฉันใดก็ฉันนั้น.

พี่ยัคฆปัชชะ ! แต่ถ้ากุลบุตร เป็นผู้มียาได้ มหาศาล แต่สำเร็จการเป็นอยู่อย่างแร้นแค้นแล้วไซ้ร้ ก็จะมีผู้กล่าวว่า กุลบุตรนี้จักตายอดตายอยากอย่าง คนอนาถา.

พี่ยคมปีชชะ ! เมื่อใด กุลบุตรนี้ รู้จักความได้มา
แห่งโภคทรัพย์ รู้จักความสิ้นไปแห่งโภคทรัพย์ แล้วดำรง
ชีวิตอยู่อย่างสม่าเสมอ ไม่ฟุ่มเฟือยนัก ไม่ฝืดเคืองนัก
โดยมีหลักว่า “รายได้ของเราจักท่วมรายจ่าย และรายจ่าย
ของเรา จักไม่ท่วมรายรับ ด้วยอาการอย่างนี้” ดังนี้;

พี่ยคมปีชชะ !

นี่เราเรียกว่า สมชีวิตา

(การเลี้ยงชีวิตอย่างสมดุลย์พอเพียงแก่ฐานะ).

อรรถกถ. อ. ๒๓/๒๘๗/๑๔๔.

ธรรม ๔ ประการนี้

ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์
เพื่อความสุขในปัจจุบันแก่กุลบุตร

ธรรม ๔ ประการเป็นไหน คือ

อุฏฐานสัมปทา ๑

อารักขสัมปทา ๑

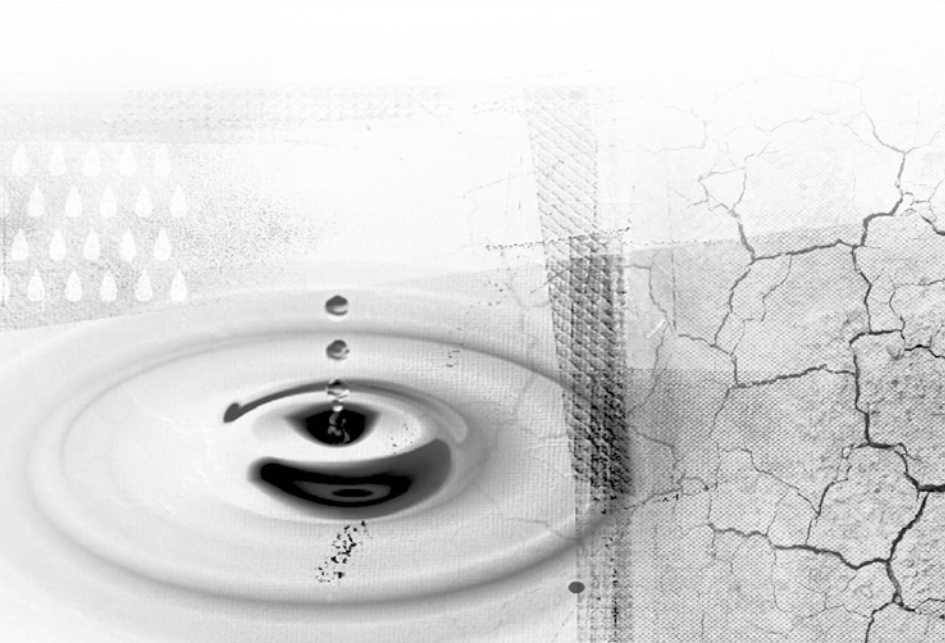
กัลยาณมิตตตา ๑

สมชีวิตา ๑

อรรถก. ปี. ๒๓/๒๘๗/๑๔๔.

ปากทางแห่งความเจริญ ๔ ประการ
ของโศกะที่เกิดขึ้นพร้อมแล้วอย่างนี้ มีอยู่ คือ
ความไม่เป็นนักเลงหญิง
ไม่เป็นนักเลงสุรา
ไม่เป็นนักเลงการพนัน
และมีมิตรสหายเพื่อนฝูงที่ดีงาม

อภฺจก. อ. ๒๓/๒๙๒/๑๔๔.

๙

เหตุเจริญและเหตุเสื่อม แห่งทรัพย์ ๔ ประการ

พัยคัมปชชะ ! ปากทางแห่งความเสื่อม ๔ ประการ ของโภคทรัพย์ที่เกิดขึ้นพร้อมแล้วอย่างนี้มีอยู่ คือ :-

ความเป็นนักเลงหญิง

นักเลงสุรา

นักเลงการพนัน

และมีมิตรสหายเพื่อนฝูงเลวทราม.

พัยคัมปชชะ ! เปรียบเหมือนทางน้ำเข้า ๔ ทาง ทางน้ำออก ๔ ทาง ของบึงใหญ่มีอยู่, บุรุษปิดทางน้ำเข้า เหล่านั้นเสีย และเปิดทางน้ำออกเหล่านั้นด้วย ทั้งฝนก็ไม่ตกลงมาตามสมควร.

พัยคัมปชชะ ! เมื่อเป็นอย่างนั้น ความเหือดแห้งเท่านั้นที่หวังได้สำหรับบึงใหญ่นั้น ความเต็มเปี่ยมไม่มีทางที่จะหวังได้ นี้ฉันใด;

พี้ยัคฆปัชชะ ! ผลที่จะเกิดขึ้นก็ฉนั้น สำหรับ โภคทรัพย์ที่เกิดขึ้นพร้อมแล้วอย่างนี้ ที่มีปากทางแห่ง ความเสื่อม ๔ ประการ คือ ความเป็นนักเลงหญิง เป็นนักเลงสุรา เป็นนักเลงการพนัน และมีมิตรสหาย เพื่อนฝูงเลวทราม.

พี้ยัคฆปัชชะ ! ปากทางแห่งความเจริญ ๔ ประการ ของโภคทรัพย์ที่เกิดขึ้นพร้อมแล้วอย่างนี้ มีอยู่ คือ

ความไม่เป็นนักเลงหญิง

ไม่เป็นนักเลงสุรา

ไม่เป็นนักเลงการพนัน

และมีมิตรสหายเพื่อนฝูงที่ดีงาม.

พี้ยัคฆปัชชะ ! เปรียบเหมือนทางน้ำเข้า ๔ ทาง ทางน้ำออก ๔ ทาง ของบึงใหญ่, บुरुขเปิดทางน้ำเข้า เหล่านั้นด้วย และปิดทางน้ำออกเหล่านั้นเสีย ทั้งฝนก็ ตกลงมาตามที่ควรด้วย.

พี่ยกมปชชะ ! เมื่อเป็นอย่างนั้น ความเต็มเปี่ยม
เท่านั้นที่หวังได้สำหรับบึงใหญ่นั้น ความเหือดแห้ง
เป็นอันไม่ต้องหวัง นี่ฉันใด;

พี่ยกมปชชะ ! ผลที่จะเกิดขึ้นก็ฉันนั้น สำหรับ
โภคะที่เกิดขึ้นพร้อมแล้วอย่างนี้ ที่มีปากทางแห่งความเจริญ
๔ ประการ คือ ความไม่เป็นนักเลงหญิง ไม่เป็นนักเลงสุรา
ไม่เป็นนักเลงการพนัน และมีมิตรสหายเพื่อนฝูงที่ดีงาม.

พี่ยกมปชชะ ! ธรรมทั้ง ๔ ประการ เหล่านี้แล
เป็นธรรมเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุขของ
กุลบุตร ในทิวฏฐธรรม (ในปัจจุบัน).

อภฺจฺก. ย. ๒๓/๒๙๑-๒๙๓/๑๔๔.

ธรรม ๔ ประการนี้

ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์
เพื่อความสุขในกายหน้าแก่กุลบุตร

ธรรม ๔ ประการเป็นไหน คือ

สัทธาสัมปทา ๑

ศีลสัมปทา ๑

จาคสัมปทา ๑

ปัญญาสัมปทา ๑

อภฺปิ. อ. ๒๓/๒๘๘-๒๙๓/๑๔๔.

๑๐

หลักดำรงชีพเพื่อประโยชน์สุข ในเวลาถัดต่อมา

พัยคัมปัสสะ ! ธรรม ๔ ประการเหล่านี้
เป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุขของกุลบุตร
ในสัมปรายะ (ในเวลาถัดต่อมา) ๔ ประการ อย่างไรเล่า ?

๔ ประการคือ :-

สัทธาสัมปทา (ความถึงพร้อมด้วยศรัทธา)

ศีลสัมปทา (ความถึงพร้อมด้วยศีล)

จาคสัมปทา (ความถึงพร้อมด้วยการบริจาค)

ปัญญาสัมปทา (ความถึงพร้อมด้วยปัญญา)

พัยคัมปัสสะ ! สัทธาสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

พัยคัมปัสสะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ เป็นผู้มิศรัทธา
เชื่อในการตรัสรู้ของตถาคตว่า “เพราะเหตุอย่างนี้ ๆ
พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้ไกลจากกิเลส เป็นผู้ตรัสรู้
ชอบได้โดยพระองค์เอง เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและ
ข้อปฏิบัติให้ถึงวิชา เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี เป็นผู้รู้โลก

อย่างแจ่มแจ้ง เป็นผู้สามารถฝึกคนที่ควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์” ดังนี้.

พโยคัมปะชชะ ! นี้เรียกว่า สัทธาสัมปทา.

พโยคัมปะชชะ ! สีลสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

พโยคัมปะชชะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ เป็นผู้เว้นขาดจากปาณาติบาต เป็นผู้เว้นขาดจากอทินนาทาน เป็นผู้เว้นขาดจากกาเมสุมิจฉาจาร เป็นผู้เว้นขาดจากมุสาวาท เป็นผู้เว้นขาดจากสุราเมรยมัชชปมาทัฏฐาน.

พโยคัมปะชชะ ! นี้เราเรียกว่า สีลสัมปทา.

พโยคัมปะชชะ ! จาคสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

พโยคัมปะชชะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ มีใจปราศจากความตระหนี่อันเป็นมลทิน อยู่ครองเรือน มีจาคะอันปล่อยอยู่เป็นประจำ มีฝ่ามืออันชุ่มเป็นปกติ ยินดีแล้วในการสละ ควรแก่การขอ ยินดีแล้วในการจำแนกทาน.

พโยคัมปะชชะ ! นี้เรียกว่า จาคสัมปทา.

พัยคัมปัสสะ !

ปัญญาสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

พัยคัมปัสสะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ เป็นผู้ที่มีปัญญา ประกอบด้วยปัญญาเครื่องให้ถึงสัจจะแห่งการเกิดดับ เป็นเครื่องไปจากชาติก เป็นเครื่องเจาะแทงกิเลส เป็นเครื่องถึงซึ่งความสิ้นไปแห่งทุกข์โดยชอบ.

พัยคัมปัสสะ ! นี้เราเรียกว่า ปัญญาสัมปทา.

พัยคัมปัสสะ ! ธรรม ๔ ประการเหล่านี้แล เป็นธรรมเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุข ของกุลบุตร ในสัมปรายะ (ในเวลาถัดต่อมา).

อฎฐก. อ. ๒๓/๒๘๙-๒๙๓/๑๔๔.

กามโกศิบุคคลผู้แสวงหาโภคทรัพย์
โดยชอบธรรม โดยไม่ทารุณ
ครันแสวงหาได้แล้ว ย่อมเลี้ยงตนให้เป็นสุข
ให้อิ่มหนำ แจกจ่าย กระทำบุญ
และเป็นผู้ไม่กำหนด ไม่หมกมุ่น ไม่จดจ่อ เห็นโทษ
มีปัญญาเป็นเครื่องสลัดออก บริโภคโภคทรัพย์นั้น
นี่เป็นผู้เลิศประเสริฐ เป็นใหญ่สูงสุด

ทสก. อี. ๒๔/๑๙๔/๙๑.

๑๑ ฆราวาสชั้นเลิศ

คหบดี ! ในบรรดากามโภคีเหล่านั้น กามโภคี
ผู้ใด แสวงหาโภคทรัพย์โดยธรรม โดยไม่เครียดครัดด้วย,
ครั้นแสวงหาโภคทรัพย์โดยธรรม โดยไม่เครียดครัดแล้ว
ทำตนให้เป็นสุข ให้อิ่มหนำด้วย, แบ่งปันโภคทรัพย์
บำเพ็ญบุญด้วย, ไม่กำหนด ไม่มัวเมา ไม่ลุ่มหลง มีปกติ
เห็นโทษ มีปัญญา เป็นเครื่องสลัดออก บริโภคโภคทรัพย์
เหล่านั้นอยู่ด้วย;

คหบดี !

กามโภคีผู้นี้ ควรสรรเสริญโดยฐานะทั้งสี่ คือ :-

ควรสรรเสริญโดยฐานะที่หนึ่ง

ในข้อที่เขา แสวงหาโภคทรัพย์โดยธรรม
โดยไม่เครียดครัด,

ควรสรรเสริญโดยฐานะที่สอง

ในข้อที่เขา ทำตนให้เป็นสุข ให้อิ่มหนำ,

ควรสรรเสริญโดยฐานะที่สาม
 ในข้อที่เขา แบ่งปันโภคทรัพย์ บำเพ็ญบุญ,
 ควรสรรเสริญโดยฐานะที่สี่
 ในข้อที่เขา ไม่กำหนดไม่มัวเมา ไม่ลุ่มหลง
 มีปกติเห็นโทษ มีปัญญาเป็นเครื่องสลัดออก
 บริโภคโภคทรัพย์เหล่านั้น.

คหบดี ! กามโภคีผู้นี้ ควรสรรเสริญโดยฐานะ
 ทั้งสี่เหล่านี้.

คหบดี ! กามโภคีจำพวกนี้ เป็นกามโภคี
 ชั้นเลิศ ชั้นประเสริฐ ชั้นหัวหน้า ชั้นสูงสุด ชั้นบวรกว่า
 กามโภคีทั้งหลาย, เปรียบเสมือนนมสดเกิดจากแม่โค
 นมส้มเกิดจากนมสด เนยชั้นเกิดจากนมส้ม เนยใสเกิด
 จากเนยชั้น หัวเนยใสเกิดจากเนยใส; หัวเนยใสปรากฏ
 ว่าเลิศกว่าบรรดาสอื่นเกิดจากโคทั้งหลาย เหล่านี้,
 ข้อนี้ฉันใด; กามโภคีจำพวกนี้ ก็ปรากฏว่าเลิศกว่า
 บรรดากามโภคีทั้งหลายเหล่านั้น ฉันนั้น แล.

๑๒

นรกที่ร้ายกาจของมนุษย์

ภิกษุทั้งหลาย ! นรกชื่อว่า มหาปริพาหะ มีอยู่.
 ในนรกนั้น, บุคคลยังเห็นรูปอย่างใดอย่างหนึ่ง
 ได้ด้วยจักขุ (ตา)

แต่ได้เห็นรูปที่ไม่น่าปรารถนาอย่างเดียว ไม่เห็น
 รูปที่น่าปรารถนาเลย;
 เห็นรูปที่ไม่น่าใคร่อย่างเดียว ไม่เห็นรูปที่น่าใคร่เลย;
 เห็นรูปที่ไม่น่าพอใจอย่างเดียว ไม่เห็นรูปที่น่า
 พอใจเลย.

ในนรกนั้น, บุคคลยังฟังเสียงอย่างใดอย่างหนึ่ง
 ได้ด้วยโสตะ (หู)...

ในนรกนั้น, บุคคลยังรู้สึกกลิ่นอย่างใดอย่างหนึ่ง
 ได้ด้วยฆานะ (จมูก)...

ในนรกนั้น, บุคคลยังลิ้มรสอย่างใดอย่างหนึ่งได้
 ด้วยชีวหา (ลิ้น)...

ในนรกนั้น, บุคคลยังถูกต้องโผฏฐัพพะอย่างใด
 อย่างหนึ่งได้ด้วยกาย...

ในรทนั้น, บุคคลยังรู้สึกธรรมารมณ้อย่างใด
อย่างหนึ่งได้ด้วยมโน (ใจ)

แต่ได้รู้สึกธรรมารมณฺ์ ที่ไม่น่าปรารถนาอย่างเดียว
ไม่ได้รู้สึกธรรมารมณฺ์ที่ไม่น่าปรารถนาเลย;

ได้รู้สึกธรรมารมณฺ์ที่ไม่น่าใคร่อย่างเดียว ไม่ได้รู้สึก
ธรรมารมณฺ์ที่น่าใคร่เลย;

ได้รู้สึกธรรมารมณฺ์ที่ไม่น่าพอใจอย่างเดียว ไม่ได้
รู้สึกธรรมารมณฺ์ที่น่าพอใจ เลย.

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสอย่างนี้แล้ว ภิกษุ
รูปหนึ่งได้ทูลถาม พระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ! ความเร่าร้อนนั้น ใหญ่หลวงหนอ.
ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! ความเร่าร้อนนั้น ใหญ่หลวงนักหนอ.
ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! มีไหม พระเจ้าข้า ความร้อนอื่นที่ใหญ่
หลวงกว่า น่ากลัวกว่า กว่าความร้อนนี้ ?”.

ภิกษุทั้งหลาย! มีอยู่ ความเร่าร้อนอื่น ที่
ใหญ่หลวงกว่า น่ากลัวกว่า กว่าความร้อนนี้.

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! ก็ความร้อนอื่นที่ใหญ่หลวงกว่า
น่ากลัวกว่า กว่าความร้อนนี้เป็นอย่างไรเล่า ?”

ภิกษุทั้งหลาย ! ก็สมณะหรือพราหมณ์เหล่าใด
เหล่าหนึ่ง ย่อมไม่รู้ชัดตามความเป็นจริง :-

ว่า “ทุกซ์ เป็นอย่างนี้ ๆ” ;

ว่า “เหตุให้เกิดขึ้นแห่งทุกซ์ เป็นอย่างนี้ ๆ” ;

ว่า “ความดับไม่เหลือแห่งทุกซ์เป็นอย่างนี้ ๆ” ;

ว่า “ข้อปฏิบัติเครื่องทำสัตว์ให้ลุถึงความดับ
ไม่เหลือแห่งทุกซ์เป็นอย่างนี้” ;

สมณพราหมณ์เหล่านั้น ย่อมยินดียิ่งในสังขาร
ทั้งหลาย อันเป็นไปพร้อมเพื่อชาติชรามณะ โสกะปริเทวะ
ทุกชะโทมนัสสุปายาส;

สมณพราหมณ์เหล่านั้น ครั้นยินดียิ่งในสังขาร
ทั้งหลาย เช่นนั้นแล้ว, ย่อมปรุงแต่ง ซึ่งสังขารทั้งหลาย
อันเป็นไปพร้อมเพื่อชาติชรามณะ โสกะปริเทวะทุกชะ
โทมนัสสุปายาส;

สมณพราหมณ์ทั้งหลายเหล่านั้น ครั้นปรุงแต่งซึ่ง
สังขารทั้งหลายเช่นนั้นแล้ว, ย่อมเจ้าร้อนเพราะความเจ้าร้อน
แห่งชาติ (ความเกิด) บ้าง; ย่อมเจ้าร้อนเพราะความเจ้าร้อน
แห่งชราบ้าง, ย่อมเจ้าร้อนเพราะความเจ้าร้อนแห่งมณะบ้าง,

ยอมเร้าร้อนเพราะความเร้าร้อนแห่งโสกะปริเทวะทุกชะ
โหมนัสสุปายาสบ้าง:

เรากล่าวว่า “สมณพราหมณ์เหล่านั้น ย่อมไม่พ้น
จากชาติชรามรณะ โสกะปริเทวะทุกชะโหมนัสสุปายาส
ทั้งหลาย คือไม่พ้นจากทุกข์” ดังนี้.

มหาวาร. ส. ๑๗/๕๖๒/๑๗๓๑.

แม้มีใครถามถึงความไม่ดีของบุคคลอื่น
ก็ไม่เปิดเผยให้ปรากฏ
จะกล่าวทำไมถึงเมื่อไม่ถูกใครถาม;
ก็เมื่อถูกใครถามถึงความไม่ดีของบุคคลอื่น
ก็นำเอาปัญหาไปทำให้หลีกเลี่ยงลดหย่อนลง
กล่าวความไม่ดีของผู้อื่นอย่างไม่พิสดารเต็มที่
ภิกษุทั้งหลาย ! ข้อนี้พึงรู้กันเถิดว่า
คนคนนี้เป็น สัตบุรุษ.

จตุกถ. อ. ๒๑/๑๐๐/๗๓.

๑๓

วาจาของสัตบุรุษ

ภิกษุทั้งหลาย ! บุคคลประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นสัตบุรุษ.

๔ ประการ อย่างไรเล่า ? ๔ ประการ คือ :-

ภิกษุทั้งหลาย ! สัตบุรุษในกรณีนี้ แม้มีใครถามถึงความไม่ดีของบุคคลอื่น ก็ไม่เปิดเผยให้ปรากฏ จะกล่าวทำไมถึงเมื่อไม่ถูกใครถาม; ก็เมื่อถูกใครถามถึงความไม่ดีของบุคคลอื่น ก็นำเอาปัญหาไปทำให้หลีกเลี่ยงลดหย่อนลง กล่าวความไม่ดีของผู้อื่นอย่างไม่พิสดารเต็มที่. ภิกษุทั้งหลาย ! ข้อนี้พึงรู้จักกันเถิดว่า คนคนนี้เป็น สัตบุรุษ.

ภิกษุทั้งหลาย ! สัตบุรุษอย่างอื่นยังมีอีก คือ แม้ไม่ถูกใครถามอยู่ถึงความดีของบุคคลอื่น ก็ยังนำมาเปิดเผยให้ปรากฏ จะต้องกล่าวทำไมถึงเมื่อถูกใครถาม; ก็เมื่อถูกใครถามถึงความดีของบุคคลอื่น ก็นำเอาปัญหาไปทำให้ไม่หลีกเลี่ยงลดหย่อน กล่าวความดีของผู้อื่น

โดยพิสดารบริบูรณ์. ภิกษุทั้งหลาย ! ข้อนี้พึงรู้กันเถิดว่า
คนคนนี้เป็น สัตบุรุษ.

ภิกษุทั้งหลาย ! สัตบุรุษอย่างอื่นยังมีอีก คือ
แม้ไม่มีใครถามถึงความไม่ดีของตน ก็ยังนำมาเปิดเผย
ทำให้ปรากฏ ทำไมจะต้องกล่าวถึงเมื่อถูกถามเล่า; ก็
เมื่อถูกใครถามถึงความไม่ดีของตน ก็ไม่นำเอาปัญหาไป
หาทางทำให้ลดหย่อนบิดพลิ้ว แต่กล่าวความไม่ดีของตน
โดยพิสดารเต็มที. ภิกษุทั้งหลาย ! ข้อนี้พึงรู้กันเถิดว่า
คนคนนี้เป็น สัตบุรุษ.

ภิกษุทั้งหลาย ! สัตบุรุษอย่างอื่นยังมีอีก คือ
แม้มีใครถามถึงความดีของตน ก็ไม่เปิดเผยให้ปรากฏ
ทำไมจะต้องกล่าวถึงเมื่อไม่ถูกใครถามเล่า; ก็เมื่อถูก
ใครถามถึงความดีของตน ก็นำเอาปัญหาไปกระทำ
ให้ลดหย่อนหลีกเลี่ยงเสีย กล่าวความดีของตนโดย
ไม่พิสดารเต็มที. ภิกษุทั้งหลาย ! ข้อนี้พึงรู้กันเถิดว่า
คนคนนี้เป็น สัตบุรุษ.

ภิกษุทั้งหลาย ! บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๔
ประการเหล่านี้แล เป็นที่รู้กันว่าเป็นสัตบุรุษ.

แม้ไม่มีใครถามถึงความไม่ดีของบุคคลอื่น
ก็นำมาเปิดเผยให้ปรากฏ
ไม่ต้องกล่าวถึงเมื่อถูกใครถาม;
ก็เมื่อถูกใครถามถึงความไม่ดีของบุคคลอื่น
ก็นำเอาปัญหาไปทำให้ไม่มีทางหลีกเลี่ยงลดหย่อน
แล้วกล่าวความไม่ดีของผู้อื่น อย่างเต็มที่โดยพิสดาร
ภิกษุทั้งหลาย !
ข้อนี้พึงรู้กันเถิดว่า คนคนนี้เป็น อสัตบุรุษ.

จตุกก. ย. ๒๑/๑๐๐/๗๓.

๑๔

วาจาของอัสตบुरुษ

ภิกษุทั้งหลาย ! บุคคลประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ เป็นที่รู้กันว่าเป็น อัสตบुरुษ.

๔ ประการ อย่างไรเล่า ? ๔ ประการ คือ :-

ภิกษุทั้งหลาย ! อัสตบुरुษในกรณีนี้ แม้ไม่มีใครถามถึงความไม่ดีของบุคคลอื่น ก็นำมาเปิดเผยให้ปรากฏ ไม่ต้องกล่าวถึงเมื่อถูกใครถาม; ก็เมื่อถูกใครถามถึงความไม่ดีของบุคคลอื่น ก็นำเอาปัญหาไปทำให้ไม่มีทางหลีกเลี่ยงลดหย่อน แล้วกล่าวความไม่ดีของผู้อื่นอย่างเต็มที่โดยพิสดาร. ภิกษุทั้งหลาย ! ข้อนี้พึงรู้กันเถิดว่า คนคนนี้เป็น อัสตบुरुษ.

ภิกษุทั้งหลาย ! อัสตบुरुษอย่างอื่นยังมีอีก คือ แม้ถูกใครถามอยู่ถึงความดีของบุคคลอื่น ก็ไม่เปิดเผยให้ปรากฏไม่ต้องกล่าวถึงเมื่อไม่ถูกใครถาม; ก็เมื่อถูกใครถามถึงความดีของบุคคลอื่น ก็นำเอาปัญหาไปทำให้ลดหย่อนไขว้เขว แล้วกล่าวความดีของผู้อื่นอย่างไม่พิสดารเต็มที่. ภิกษุทั้งหลาย ! ข้อนี้พึงรู้กันเถิดว่า คนคนนี้เป็น อัสตบुरुษ.

ภิกษุทั้งหลาย! อสัตบุรุษอย่างอื่นยังมีอีก คือ แม้ถูกใครถามถึงความไม่ดีของตน ก็ปกปิดไม่เปิดเผยให้ปรากฏ ไม่ต้องกล่าวถึงเมื่อไม่ถูกใครถาม; ก็เมื่อถูกใครถามถึงความไม่ดีของตน ก็นำเอาปัญหาไปทำให้ลดหย่อนไขว้เขว แล้วกล่าวความไม่ดีของตนอย่างไม่พิสดารเต็มที่. ภิกษุทั้งหลาย! ข้อนี้พึงรู้กันเถิดว่า คนคนนี้เป็น อสัตบุรุษ.

ภิกษุทั้งหลาย! อสัตบุรุษอย่างอื่นยังมีอีก คือ แม้ไม่มีใครถามถึงความดีของตน ก็นำมาอวด เปิดเผยจะกล่าวทำไมถึงเมื่อถูกใครถาม; ก็เมื่อถูกใครถามถึงความดีของตน ก็นำเอาปัญหาไปทำให้ไม่ลดหย่อน หลีกเลี้ยว กล่าวความดีของตนอย่างเต็มที่โดยพิสดาร. ภิกษุทั้งหลาย! ข้อนี้พึงรู้กันเถิดว่า คนคนนี้เป็น อสัตบุรุษ.

ภิกษุทั้งหลาย! บุคคลผู้ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการเหล่านี้แล เป็นที่รู้กันว่าเป็นอสัตบุรุษ.

“ความหวั่นไหวโยกโคลงแห่งกายก็ตาม
ความหวั่นไหวโยกโคลงแห่งจิตก็ตาม
ย่อมมีไม่ได้ เพราะการเจริญ ทำให้มาก
ซึ่งอานาปานสติสมาธิ”

มหาวาร. ส. ๑๙/๓๙๙/๑๓๒๒.

๑๕

วิธีปฏิบัติทางจิต เมื่อถูกตีเตียนหรือถูกทำร้ายร่างกาย

ผู้คุณะ ! ถ้ามีใครกล่าวตีเตียนเธอต่อหน้า;

ผู้คุณะ ! ในกรณีเช่นนั้น

เธอพึงละฉันทะและวิตกชนิดที่เป็นวิสัยแห่ง
ชาวบ้านเสีย.

ผู้คุณะ ! ในกรณีเช่นนั้น

เธอพึงทำความสำเหนียกอย่างนี้ว่า

“จิตของเราจักไม่แปรปรวน เราจักไม่กล่าว
วาจาอันเป็นบาป เราจักเป็นผู้มีจิตเอ็นดูเกื้อกูล มีจิต
ประกอบด้วยเมตตา ไม่มีโทสะในภายใน” ดังนี้.

ผู้คุณะ ! เธอพึงสำเหนียกอย่างนี้.

ผัดคุณะ ! ถ้ามีใครประหารเธอด้วยฝ่ามือ
ด้วยก้อนหิน ด้วยท่อนไม้ หรือด้วยศัสตรา;

ผัดคุณะ ! ในกรณีแม่เช่นนั้น

เธอก็พึงละนันทะและวิตกชนิดที่เป็นวิสัยแห่ง
ชาวบ้านเสีย.

ผัดคุณะ ! ในกรณีเช่นนั้น

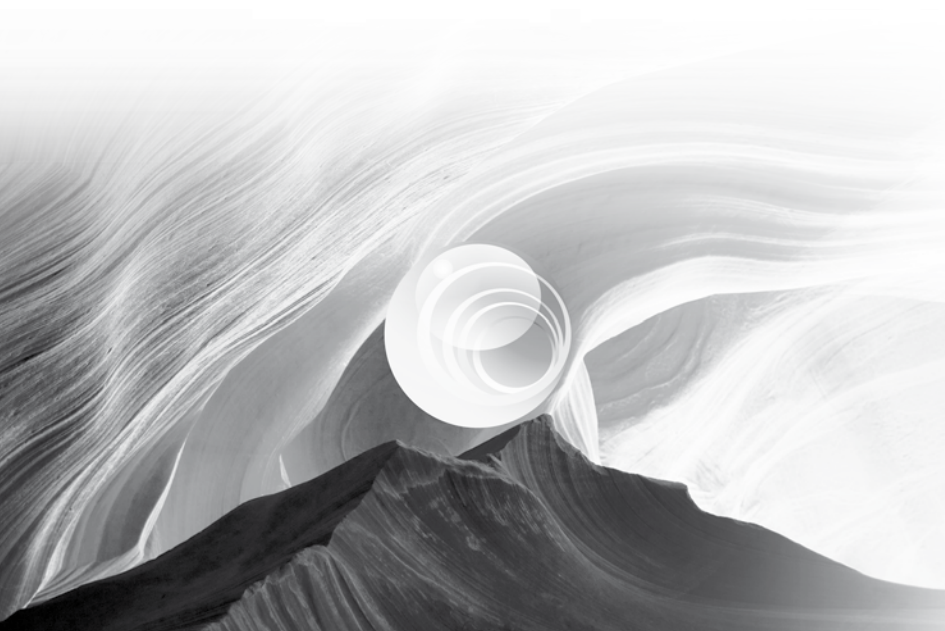
เธอก็พึงทำความสำเหนียกอย่างนี้ว่า

“จิตของเราจักไม่แปรปรวน เราจักไม่กล่าว
วาจาอันเป็นบาป เราจักเป็นผู้มีจิตเอ็นดูเกื้อกูล มีจิต
ประกอบด้วยเมตตา ไม่มีโทสะในภายใน” ดังนี้.

ผัดคุณะ ! เธอก็พึงทำการสำเหนียกอย่างนี้ แล.

ในยุคไหนก็ตาม เวิร์กทั้งหลาย
ไม่เคยระงับได้ ด้วยการผูกเวรเลย
แต่ระงับได้ ด้วยการไม่มีการผูกเวร
ธรรมนี้เป็นของเก่า ใช้ได้ตลอด

อุปรี. ม. ๑๔/๒๕๕/๔๔๐.

๑๖

การวางจิตเมื่อถูกกล่าวหา

ภิกษุทั้งหลาย ! ทางแห่งถ้อยคำที่บุคคลอื่นจะพึงกล่าวหาเธอ ๕ อย่าง เหล่านี้ มีอยู่ คือ :-

๑. กล่าวโดยกาลหรือโดยมิใช่กาล
๒. กล่าวโดยเรื่องจริงหรือโดยเรื่องไม่จริง
๓. กล่าวโดยอ่อนหวานหรือโดยหยาบคาย
๔. กล่าวด้วยเรื่องมีประโยชน์หรือไม่มีประโยชน์
๕. กล่าวด้วยมีจิตเมตตาหรือมีโทสะในภายใน

ภิกษุทั้งหลาย ! เมื่อเขากล่าวอยู่อย่างนั้น ในกรณีนั้นๆ เธอพึงทำการสำเหนียกอย่างนี้ว่า

“จิตของเรา จักไม่แปรปรวน เราจักไม่กล่าววาจาอันเป็นบาป เราจักเป็นผู้มีจิตเอ็นดูเกื้อกูล มีจิตประกอบด้วยเมตตา ไม่มีโทสะในภายใน อยู่, จักมีจิตสหระคตด้วยเมตตาแม้ไปยังบุคคลนั้น อยู่ และจักมีจิตสหระคตด้วยเมตตา อันเป็นจิตไพบุลย์ ใหญ่หลวง ไม่มีประมาณ ไม่มีเวร ไม่มีพยาบาท แม้ไปสู่โลกถึงที่สุดทุกทิศทาง มีบุคคลนั้นเป็นอารมณ์ แล้วแลอยู่” ดังนี้.

ภิกษุทั้งหลาย !

เธอพึงทำการสำเนียงอย่างนี้แล.

ภิกษุทั้งหลาย ! ถ้าโจรผู้คอยช่อง พึงเลื้อย
อวัยวะน้อยใหญ่ของใครด้วยเลื้อยมีด้ามสองข้าง ผู้ใดมีใจ
ประทุษร้ายในโจรนั้น ผู้นั้นชื่อว่าไม่ทำตามคำสอนของเรา
เพราะเหตุที่มีใจประทุษร้ายต่อโจรนั้น.

ภิกษุทั้งหลาย ! ในกรณีนั้น

เธอพึงทำการสำเนียงอย่างนี้ว่า

“จิตของเราจักไม่แปรปรวน เราจักไม่กล่าว
วาจาอันเป็นบาป เราจักเป็นผู้มีจิตเอ็นดูเกื้อกูล มีจิต
ประกอบด้วยเมตตา ไม่มีโทสะในภายใน อยู่, จักมี
จิตสหระคตด้วยเมตตาแม้ไปยังบุคคลนั้น อยู่ และจักมี
จิตสหระคตด้วยเมตตา อันเป็นจิตไพบุลย์ ใหญ่หลวง
ไม่มีประมาณ ไม่มีเวร ไม่มีพยาบาท แม้ไปสู่โลกถึงที่สุด
ทุกทิศทาง มีบุคคลนั้นเป็นอารมณ์ แล้วแลอยู่” ดังนี้.

ภิกษุทั้งหลาย !

เธอพึงทำการสำเนียงอย่างนี้แล.

ภิกษุทั้งหลาย ! เธอพึงกระทำในใจถึงโอรุทอันเปรียบด้วยเลื่อยนี้ อยู่เนือง ๆ เกิด.

ภิกษุทั้งหลาย ! เมื่อเธอทำในใจถึงโอรุทนั้นอยู่ เธอจะได้เห็นทางแห่งการกล่าวหาเล็กหรือใหญ่ ที่เธออดกลั้น ไม่ได้ อยู่อีกหรือ ?

“ข้อนั้นหามิได้พระเจ้าข้า !”.

ภิกษุทั้งหลาย !

เพราะเหตุนั้นในเรื่องนี้

พวกเธอทั้งหลาย

จงกระทำในใจถึงโอรุทอันเปรียบด้วยเลื่อยนี้ อยู่เป็นประจำเกิด นั้นจักเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูลและความสุขแก่เธอทั้งหลายตลอดกาลนาน.

“พึงศึกษาว่า ‘เราจักไม่พูดถ้อยคำ
ซึ่งจะเป็นเหตุให้ทู่มเถียงกัน’
เมื่อมีถ้อยคำซึ่งจะเป็นเหตุให้ทู่มเถียงกัน
ก็จำต้องหวังการพูดมาก,
เมื่อมีการพูดมากย่อมคิดฟังชาน,
เมื่อคิดฟังชาน ย่อมไม่สำรวม,
เมื่อไม่สำรวม จิตย่อมห่างจากสมาธิ”

สตตก. อ. ๒๓/๘๗/๕๘.

๑๗

วาจาของสะเกไก่ใหม่

ภิกษุทั้งหลาย ! เปรียบเหมือนหญิงสะเกไก่ใหม่ อันเขาเพิ่งนำมาขูดคั้นขูดวัน ตลอดเวลาเท่านั้น ก็ยังมีความ ละอายและความกลัวที่ดำรงไว้ได้อย่างเข้มแข็ง ในแม่ผ้าบัง ในพ่อผ้าบัง ในสามีบัง แม้ที่สุดแต่ในทาสกรรมกรคนใช้.

ครั้นล่วงไปโดยสมัยอื่น เพราะอาศัยความคุ้นเคยกัน หญิงสะเกไ่นั้น ก็ตวาดแม่ผ้าบัง พ่อผ้าบัง แม่แต่กะสามี ว่า “หลีกไปๆ พวกแกจะรู้อะไร” นี่ฉันใด;

ภิกษุทั้งหลาย ! ข้อนี้ก็ฉันนั้น : ภิกษุบางรูปใน ธรรมวินัยนี้ ออกบวชจากเรือน เป็นผู้ไม่มีเรือนได้ขูดคั้น ขูดวัน ตลอดเวลาเพียงเท่านั้น หิริและโอตตปปะของเขานั้น ยังดำรงอยู่อย่างเข้มแข็ง ในภิกษุ ในภิกษุณี ในอุบาสก ในอุบาสิกา แม้ที่สุดแต่ในคนวัดและสามเณร.

ครั้นล่วงไปโดยสมัยอื่น เพราะอาศัยความคุ้นเคยกัน เขาก็กล่าว ตวาดอาจารย์บ้าง อุปัชฌาย์บ้างว่า “หลีกไปๆ พวกท่านจะรู้อะไร” ดังนี้.

ภิกษุทั้งหลาย ! เพราะเหตุนั้นในเรื่องนี้
เธอทั้งหลายพึงทำการฝึกหัดศึกษาอย่างนี้ว่า
“เราจักอยู่อย่างมีจิตเสมอกันกับหญิงสะใภ้ใหม่
ผู้มาแล้วไม่นาน” ดังนี้.

จิตฺตฺกฺก. ยํ. ๒๑/๑๐๐/๗๓.

ตถาคตรู้ชัดซึ่งวาทาโต อันจริง อันแท้
ประกอบด้วยประโยชน์
แต่ไม่เป็นที่รักที่พึงใจของผู้อื่น
ตถาคตย่อมเลือกให้เหมาะกาล
เพื่อกล่าววาทานั้น

ม. ม. ๑๓/๙๑/๙๔.

๑๘ วาจาที่ไม่มีโทษ

ภิกษุทั้งหลาย ! วาจาอันประกอบด้วยองค์ ๕ ประการ เป็นวาจาสุภาสิต ไม่เป็นวาจาทุพภาสิต เป็นวาจาไม่มีโทษและวิญญชนไม่ติเตียน.

องค์ ๕ ประการ อย่างไรเล่า ?

๕ ประการ คือ :-

กล่าวแล้วควรแก่เวลา (กาลเนน ภาสิตา โหติ).

กล่าวแล้วตามสัจจจริง (สจฺจ ภาสิตา โหติ).

กล่าวแล้วอย่างอ่อนหวาน (สมฺนุหา ภาสิตา โหติ).

กล่าวแล้วอย่างประกอบด้วยประโยชน์

(อตุตฺตสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺส ภาสิตา โหติ).

กล่าวแล้วด้วยเมตตาจิต

(เมตฺตตฺตจฺตฺเตน ภาสิตา โหติ).

ภิกษุทั้งหลาย ! วาจาอันประกอบด้วยองค์ ๕ ประการเหล่านี้แล เป็นวาจาสุภาสิต ไม่เป็นวาจาทุพภาสิต เป็นวาจาไม่มีโทษและวิญญชนไม่ติเตียน.

อนึ่ง คนเราเมื่อมีการอยู่ร่วมกัน
กับคนที่สะอาดหรือคนที่ไม่สะอาดก็ตาม
ต้องมีสติกำกับอยู่ด้วยเสมอ,
แต่นั้นพึงสามัคคีต่อกัน
มีปัญญาทำที่สุตทุกซ์แห่งตน เถิด.

อฎฐก. ย. ๒๓/๑๗๐/๑๐๐.

๑๙ คู่บพเพสันนิวาส

ภิกษุทั้งหลาย! ถ้าภรรยาและสามีทั้งสอง
พึงหวังพบกันและกันทั้งในปัจจุบัน และในสัมปรายภพ
ทั้งสองเที่ยว พึงเป็นผู้มีศรัทธาเสมอกัน มีศีลเสมอกัน
มีจาคะเสมอกัน มีปัญญาเสมอกัน ภรรยาและสามี
ทั้งสองนั้น ย่อมได้พบกันและกันทั้งในปัจจุบัน ทั้งใน
สัมปรายภพ.

ภรรยาและสามีทั้งสอง เป็นผู้ที่มีศรัทธา รู้ความ
ประสงค์ของผู้ขอ มีความสำรวม เป็นอยู่โดยธรรม เจรจา
ถ้อยคำที่น่ายกแก่กันและกัน ย่อมมีความเจริญรุ่งเรืองมาก
มีความผาสุกทั้งสองฝ่าย มีศีลเสมอกัน รักใคร่กันมาก
ไม่มีใจร้ายต่อกัน ประพฤติธรรมในโลกนี้แล้ว ทั้งสอง
เป็นผู้มีศีลและวัตรเสมอกัน ย่อมเป็นผู้สวดยกามารมณ์
เพลิดเพลिनันเทิงใจอยู่ในเทวโลก.

รักษาตน ด้วยการเสพรธรรมะ
ด้วยการเจริญธรรมะ ด้วยการทำให้มากซึ่งธรรมะ
รักษาผู้อื่น ด้วยการอดทน
ด้วยการไม่เบียดเบียน
ด้วยเมตตาจิต ด้วยความรักใคร่เอ็นดู

มหา. ส. ๑๗/๒๒๔/๗๕๘.

๒๐

ภรรยา ๗ จำพวก

ครั้งนั้น เมื่อเวลาเช้า พระผู้มีพระภาคทรงนั่งแล้ว ทรงถือบาตรและจีวร เสด็จเข้าไปยังนิเวศน์ของท่าน อนาถบิณฑิกเศรษฐี ประทับนั่งบนอาสนะที่ปูลาดแล้ว ก็ สมัยนั้น มนุษย์ทั้งหลายในนิเวศน์ของท่านอนาถบิณฑิก- เศรษฐีส่งเสียงอื้ออึง ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเข้าไปเฝ้า พระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับถวายบังคม แล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง.

ครั้นแล้ว พระผู้มีพระภาคได้ตรัสถามว่า คหบดี เหตุไรหนอ มนุษย์ทั้งหลายในนิเวศน์ของท่าน จึงส่งเสียง อื้ออึงเหมือนชาวประมงแย่งปลากัน.

อนาถบิณฑิกเศรษฐีกราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! นางสุชาดาคนนี้ ข้าพระองค์ นำมาจากตระกูลมั่งคั่งมาเป็นสีกาในเรือน นางไม่เชื่อถือ แม่ผัว พ่อผัวสามี แม้แต่พระผู้มีพระภาค นางก็ไม่สักการะเคารพนับถือ บูชา”.

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคตรัสเรียกนางสุชดา
หญิงสะใภ้ในเรือนว่า “มานี่แนะ ! สุชดา” นางสุชดา
หญิงสะใภ้ในเรือนทูลรับพระผู้มีพระภาคแล้ว เข้าไปเฝ้า
พระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควร
ส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้ว พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า

สุชดา ! ภริยาของบุรุษ ๗ จำพวกนี้

๗ จำพวกเป็นไฉน คือ :-

ภริยาเสมอด้วยเพศฌฆาต ๑

เสมอด้วยโจร ๑

เสมอด้วยนาย ๑

เสมอด้วยแม่ ๑

เสมอด้วยพี่สาวน้องสาว ๑

เสมอด้วยเพื่อน ๑

เสมอด้วยทาสี ๑

สุชดา ! ภริยาของบุรุษ ๗ จำพวกนี้แล
เธอเป็นจำพวกไหนใน ๗ จำพวกนั้น.

นางสุชดากราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! หม่อมฉันยังไม่รู้ทั่วถึงความ
แห่งพระดำรัสที่พระผู้มีพระภาคตรัสแล้วโดยย่อนี้ได้โดยพิสดาร.

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! ขอประทานพระโองการส ขอ
พระผู้มีพระภาค โปรดทรงแสดงธรรมแก่หม่อมฉัน โดยที่หม่อมฉัน
จะพึงรู้ทั่วถึงเนื้อความแห่งพระดำรัสที่พระผู้มีพระภาคตรัสโดยย่อนี้
โดยพิสดารเถิด”

สุชาดา ! ถ้าอย่างนั้น เธอจงฟัง จงใส่ใจให้ดี
เราจักกล่าว

นางสุชาดาหึงสะใภ้ในเรือน ทูลรับพระผู้มี
พระภาคแล้ว พระผู้มีพระภาคตรัสพระพุทฺธพจน์นี้ว่า :-

(๑) ภริยาผู้มีจิตประทุษร้าย ไม่อนุเคราะห์ด้วย
ประโยชน์เกื้อกูล ยินดีในชายอื่น ดูหมิ่นสามี เป็นผู้นั้น
เขาซื้อมาด้วยทรัพย์ พยายามจะฆ่าผิว ภริยาของบุรุษ
เห็นปานนี้เรียกว่า *วทกาภริยา ภริยาเสมอด้วยเพชรฆาต*.

(๒) สามีของหญิงประกอบด้วยศิลปกรรม
พาณิชยกรรม และกสิกรรม ได้ทรัพย์ใดมา ภริยาปรารณา
จะยกยกอทรัพย์ แม้มืออยู่น้อยนั้นเสีย ภริยาของบุรุษเห็นปานนี้
เรียกว่า *โจรภริยา ภริยาเสมอด้วยโจร*.

(๓) ภริยาที่ไม่สนใจการงาน เกียจคร้าน กินมาก
ปากร้าย ปากกล้า ร้ายกาจ กล่าวคำหยาบ ชมชู้ผิวผู้ยั่นขันแข็ง
ภริยาของบุรุษเห็นปานนี้เรียกว่า *อัยยาภริยา ภริยาเสมอ
ด้วยนาย*.

(๔) ภริยาใดอนุเคราะห์ด้วยประโยชน์เกื้อกูล ทุกเมื่อ ตามรักษาสามีเหมือนมารดารักษาบุตร รักษาทรัพย์ที่สามีหามาได้ไว้ ภริยาของบุรุษเห็นปานนี้เรียกว่า **มาตาภริยา ภริยาเสมอด้วยมารดา.**

(๕) ภริยาที่เป็นเหมือนพี่สาวน้องสาว มีความเคารพในสามีของตน เป็นคนละอายบาป เป็นไปตามอำนาจสามี ภริยาของบุรุษเห็นปานนี้เรียกว่า **ภคินีภริยา ภริยาเสมอด้วยพี่สาว น้องสาว.**

(๖) ภริยาใดในโลกนี้เห็นสามีแล้วชื่นชมยินดี เหมือนเพื่อนผู้จากไปนานแล้วกลับมา เป็นหญิงมีศีล มีวัตร ปฏิบัติสามี ภริยาของบุรุษเห็นปานนี้เรียกว่า **สขีภริยา ภริยาเสมอด้วยเพื่อน.**

(๗) ภริยาใดสามีเสียสติ ชูตะคอก ก็ไม่โกรธ ไม่คิดพิโรธโกรธตอบสามี อดทนได้ เป็นไปตามอำนาจสามี ภริยาของบุรุษเห็นปานนี้เรียกว่า **ทาสีภริยา ภริยาเสมอด้วยทาสี.**

ภริยาที่เรียกว่า

วธกาภริยา ๑, โจรีภริยา ๑, อัยยาภริยา ๑

ภริยาทั้ง ๓ จำพวกนั้น ล้วนแต่เป็นคนทุศีล
หยาบช้ำ ไม่เอื้อเฟื้อ เมื่อตายไป ย่อมเข้าถึงนรก.

ส่วนภริยาที่เรียกว่า

มาตาภริยา ๑, ภคินีภริยา ๑

สซีภริยา ๑, ทาสีภริยา ๑

ภริยาทั้ง ๔ จำพวกนั้น เพราะตั้งอยู่ในศีล
ถนอมรักไว้ยังยืน เมื่อตายไป ย่อมเข้าถึงสุคติ.

สุชาดา! ภริยาของบุรุษ ๗ จำพวกนี้แล
เธอเป็นภริยาจำพวกไหน ใน ๗ จำพวกนั้น.

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ! ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ขอพระผู้มี
พระภาคโปรดทรงจำหม่อมฉันว่า เป็นภริยาของสามีผู้เสมอด้วยทาสี.

๒๑ มนุษย์ผี

คหบดีและคหปตานีทั้งหลาย
การอยู่ร่วม ๔ ประการนี้

๔ ประการเป็นอย่างไรเล่า ? คือ :-

- (๑) ชายผีอยู่ร่วมกับหญิงผี
- (๒) ชายผีอยู่ร่วมกับหญิงเทวดา
- (๓) ชายเทวดาอยู่ร่วมกับหญิงผี
- (๔) ชายเทวดา อยู่ร่วมกับหญิงเทวดา

คหบดีและคหปตานีทั้งหลาย ! ก็ชายผีอยู่ร่วม
กับหญิงผีอย่างไร ?

สามีในโลกนี้เป็นผู้มักฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิด
ในกาม พุดเท็จ ดื่มน้ำเมาคือสุราและเมรัย อันเป็นที่ตั้ง
แห่งความประมาท เป็นคนทุศีล มีบาปกรรม มีใจอันมลทิน
คือความตระหนี่ครอบงำ ดำและบริภาษสมณพราหมณ์
อยู่ครองเรือน แม้ภรรยาของเขาก็เป็นผู้มักฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์
ประพฤติผิดในกาม ฯลฯ เป็นคนทุศีล มีบาปกรรม มีใจอัน

มลทินคือความตระหนี่ครอบงำ ต่ำและบริภาษสมณพราหมณ์
อยู่ครองเรือน.

คหบดีและคหปตานีทั้งหลาย ! ชายเฝ้าอยู่ร่วม
กับหญิงเฝ้า อย่างนี้แล.

คหบดีและคหปตานีทั้งหลาย ! ก็ชายเฝ้าอยู่ร่วม
กับหญิงเทวดาอย่างไร ?

สามีในโลกนี้เป็นผู้มักฆ่าสัตว์ ฯลฯ ต่ำและ
บริภาษสมณพราหมณ์ อยู่ครองเรือน ส่วนภรรยาของเขา
เป็นผู้งดเว้น จากการฆ่าสัตว์ จากการลักทรัพย์ จากการ
ประพฤตินอกใจในกาม จากการพูดเท็จ จากการดื่มน้ำเมา
คือสุราเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท มีศีล
มีกัลยาณธรรม มีใจปราศจากมลทินคือความตระหนี่
ไม่ต่ำไม่บริภาษสมณพราหมณ์ อยู่ครองเรือน.

คหบดีและคหปตานีทั้งหลาย ! ชายเฝ้าอยู่ร่วม
กับหญิงเทวดา อย่างนี้แล.

คหบดีและคหปตานีทั้งหลาย ! ก็ชายเทวดา
อยู่ร่วมกับหญิงเฝ้าอย่างไร ?

สามเณรในโลกนี้เป็นผู้งดเว้น จากการฆ่าสัตว์ ฯลฯ
อยู่ครองเรือน ส่วนภรรยาของเขาเป็นผู้มักฆ่าสัตว์ ฯลฯ
ด่าและบริภาษสมณพราหมณ์ อยู่ครองเรือน.

คหบดีและคหปตานีทั้งหลาย ! ชาย เทวดา
อยู่ร่วมกับหญิงผี อย่างนี้แล.

คหบดีและคหปตานีทั้งหลาย ! ก็ชาย เทวดา
อยู่ร่วมกับหญิงเทวดาอย่างไร ?

สามเณรในโลกนี้เป็นผู้งดเว้น จากการฆ่าสัตว์ ฯลฯ
ไม่ด่าไม่บริภาษสมณพราหมณ์ อยู่ครองเรือน แม้ภรรยา
ของเขาก็เป็นผู้งดเว้น จากการฆ่าสัตว์ ฯลฯ ไม่ด่า
ไม่บริภาษสมณพราหมณ์ อยู่ครองเรือน

คหบดีและคหปตานีทั้งหลาย ! ชาย เทวดา
อยู่ร่วมกับหญิงเทวดา อย่างนี้แล.

คหบดีและคหปตานีทั้งหลาย ! การอยู่ร่วม ๔
ประการอย่างนี้แล.

ภรรยาและสามเณรทั้งสองเป็นผู้ทุศีล เป็นคนตระหนี่
มักด่าว่าสมณพราหมณ์ ชื่อว่าเป็นผีมาอยู่ร่วมกัน.

สามีเป็นผู้ทุศีล มีความตระหนี่ มักด่าว่าสมณพราหมณ์ ส่วนภรรยาเป็นผู้มีศีล รู้ความประสงค์ของผู้ขอ ปราศจากความตระหนี่ ภรรยา นั้นชื่อว่าเทวดาอยู่ร่วมกับสามีผี.

สามีเป็นผู้มีศีล รู้ความประสงค์ของผู้ขอ ปราศจากความตระหนี่ ส่วนภรรยาเป็นผู้ทุศีล มีความตระหนี่ มักด่าว่าสมณพราหมณ์ ชื่อว่าหญิงผีอยู่ร่วมกับสามีเทวดา.

ทั้งสองเป็นผู้มีศรัทธา รู้ความประสงค์ ของผู้ขอมีความสำรวม เป็นอยู่โดยธรรม ภรรยาและสามีทั้งสองนั้น เจริญถ้อยคำที่นารักแก่กันและกัน ย่อมมีความเจริญรุ่งเรืองมาก มีความผาสุก ทั้งสองฝ่ายมีศีลเสมอกัน รักใคร่กันมาก ไม่มีใจร้ายต่อกัน ครั้นประพฤติธรรม ในโลกนี้แล้ว ทั้งสองเป็นผู้มีศีลและวัตรเสมอกัน ย่อมเป็นผู้เสวยกามารมณ์ เพลิดเพลินบันเทิงใจอยู่ในเทวโลก.

สิ่งใดมีความเกิด เป็นธรรมดา

สิ่งนั้นทั้งหมด

มีความดับไป เป็นธรรมดา

มหา. ที. ๑๐/๔๗/๔๗.

๒๒

เข้าใจเรื่องกรรม

เรื่องควรราบเกี่ยวกับกรรม ทั้ง ๖ แจ่มุม

ภิกษุทั้งหลาย ! กรรม เป็นสิ่งที่บุคคลควรราบ,
 นิทานสัมภวะ แห่งกรรม เป็นสิ่งที่บุคคลควรราบ,
 เวมัตตตา แห่งกรรม เป็นสิ่งที่บุคคลควรราบ,
 วิบาก แห่งกรรม เป็นสิ่งที่บุคคลควรราบ,
 กัมมนิโรธ เป็นสิ่งที่บุคคลควรราบ,
 กัมมนิโรธคามินีปฏิปทา เป็นสิ่งที่บุคคลควรราบ ...

คำที่เรากล่าวแล้วตั้งนี้
 เราอาศัยอะไรกล่าวเล่า ?

ภิกษุทั้งหลาย !

เรากล่าวซึ่งเจตนา ว่าเป็นกรรม
 เพราะว่าบุคคลเจตนาแล้ว ย่อมกระทำซึ่งกรรม
 ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ.

ภิกษุทั้งหลาย ! นิทานสัมภวะแห่งกรรมทั้งหลาย เป็นอย่างไรเล่า ?

ภิกษุทั้งหลาย ! นิทานสัมภวะ (เหตุเป็นแดน เกิดพร้อม) แห่งกรรมทั้งหลาย คือ ผัสสะ.

ภิกษุทั้งหลาย ! เวมัตตตาแห่งกรรมทั้งหลาย เป็นอย่างไรเล่า ?

ภิกษุทั้งหลาย ! กรรมที่ทำสัตว์ให้เสวยเวทนา ในนรก มีอยู่, กรรมที่ทำสัตว์ให้เสวยเวทนาในกำเนิด- เดรัจฉาน มีอยู่, กรรมที่ทำสัตว์ให้เสวยเวทนาในเปรต- วิสัย มีอยู่, กรรมที่ทำสัตว์ให้เสวยเวทนาในมนุษย์โลก มีอยู่, กรรมที่ทำสัตว์ให้เสวยเวทนาในเทวโลก มีอยู่,

ภิกษุทั้งหลาย ! นี้เรากล่าวว่า เวมัตตตา (ความมีประมาณต่างๆ) แห่งกรรมทั้งหลาย.

ภิกษุทั้งหลาย ! วิบากแห่งกรรมทั้งหลาย เป็น อย่างไรเล่า ?

ภิกษุทั้งหลาย ! เรากล่าววิบากแห่งกรรม ทั้งหลาย ว่ามีอยู่ ๓ อย่าง คือ วิบากในทิฏฐุธรรม

(คือทันควัน) หรือว่า วิบากในอุปะปัชชะ (คือในเวลาต่อมา)
หรือว่า วิบากในอปรปริยายะ (คือในเวลาต่อมาอีก).

ภิกษุทั้งหลาย ! นี้เรากล่าวว่า วิบากแห่งกรรม
ทั้งหลาย.

ภิกษุทั้งหลาย ! กัมมนิโรธ เป็นอย่างไรเล่า ?

ภิกษุทั้งหลาย ! ความดับแห่งกรรมย่อมมี
เพราะความดับแห่งผัสสะ.

อริยอัฏฐังคิกมรรค (อริยมรรคมีองค์แปด) นี้แน่นอน
เป็นกัมมนิโรธคามินีปฏิปทา (ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับไม่เหลือ
แห่งกรรม); ได้แก่ สิ่งเหล่านี้คือ :-

สัมมาทิฏฐิ (ความเห็นชอบ)

สัมมาสังกัปปะ (ความดำริชอบ)

สัมมาวาจา (การพูดจาชอบ)

สัมมากัมมันตะ (การทำงานชอบ)

สัมมาอาชีวะ (การเลี้ยงชีวิตชอบ)

สัมมาวายามะ (ความพากเพียรชอบ)

สัมมาสติ (ความระลึกชอบ)

สัมมาสมาธิ (ความตั้งใจมั่นชอบ).

ภิกษุทั้งหลาย ! เมื่อใด อริยสาวก ย่อมรู้จัก
ซึ่งกรรม อย่างนี้, รู้ชัดซึ่งนิทานสัมภาระแห่งกรรม อย่างนี้,
รู้ชัดซึ่งเวมัตตตาแห่งกรรม อย่างนี้, รู้ชัดซึ่งวิบากแห่ง
กรรม อย่างนี้, รู้ชัดซึ่งกัมมนิโรธ อย่างนี้, รู้ชัดซึ่ง
กัมมนิโรธคามินีปฏิปทา อย่างนี้;

อริยสาวกนั้น ย่อมรู้จักซึ่งพรหมจรรย์นี้ว่า
เป็นเครื่องเจาะแทงกิเลส เป็นที่ดับไม่เหลือแห่งกรรม.

ภิกษุทั้งหลาย ! ข้อที่เรากล่าวแล้วว่า
“กรรม เป็นสิ่งที่บุคคลควรทราบ,
นิทานสัมภาระแห่งกรรม เป็นสิ่งที่บุคคลควรทราบ,
เวมัตตตาแห่งกรรม เป็นสิ่งที่บุคคลควรทราบ,
วิบากแห่งกรรม เป็นสิ่งที่บุคคลควรทราบ,
กัมมนิโรธ เป็นสิ่งที่บุคคลควรทราบ,
กัมมนิโรธคามินีปฏิปทา เป็นสิ่งที่บุคคลควรทราบ”
ดังนี้ (รวมสิ่งที่บุคคลควรทราบเกี่ยวกับกรรมทั้ง ๖ แง่มุม) นั้น
เราอาศัยความซื่อนี้กล่าวแล้ว.

๒๓

กรรมเปรียบด้วยก้อนเกลือ

ภิกษุทั้งหลาย ! ใครพึงกล่าวว่า คนทำกรรม
อย่างใด ๆ ย่อมเสวย กรรมนั้น อย่างนั้น ๆ ดังนี้ เมื่อเป็น
อย่างนั้น การอยู่ประพฤติพรหมจรรย์ก็มีไม่ได้ ช่องทาง
ที่จะทำที่สุดแห่งทุกข์โดยชอบก็ไม่ปรากฏ.

ส่วนใครกล่าวว่า คนทำกรรมอันจะพึงให้ผล
อย่างใด ๆ ย่อมเสวย ผลของกรรมนั้น อย่างนั้น ๆ ดังนี้
เมื่อเป็นอย่างนี้ การอยู่ประพฤติพรหมจรรย์ย่อมมีได้
ช่องทางที่จะทำที่สุดแห่งทุกข์โดยชอบก็ย่อมปรากฏ.

ภิกษุทั้งหลาย ! บาปกรรมแม้ประมาณน้อย
ที่บุคคลบางคนทำแล้ว บาปกรรมนั้นย่อมนำเขาไปนรกได้
บาปกรรมประมาณน้อยอย่างเดียวกันนั้น บางคนทำแล้ว
กรรมนั้นเป็นทิฏฐุธรรมเวทนียกรรม (ให้ผลในปัจจุบัน)
ไม่ปรากฏผลมากต่อไปเลย.

บาปกรรม แม้ประมาณน้อย บุคคลชนิดใด ทำแล้ว
บาปกรรมนั้นจึงนำเขาไปนรกได้ ?

บุคคลบางคน ในโลกนี้เป็นผู้มีกายมิได้อบรม มีศีลมิได้อบรม มีจิตมิได้อบรม มีปัญญามิได้อบรม มีคุณความดีน้อย เป็นอปปาตุมะ (ผู้มีใจคับแคบ ใจหยาบ) เป็นอปปทุกขวิหารี (มีปกติดอยู่เป็นทุกข์ด้วยเหตุเล็กน้อย) บาปกรรมแม้ประมาณน้อย บุคคลชนิดนี้ทำแล้ว บาปกรรมนั้นย่อมนำเขาไปนรกได้.

บาปกรรม ประมาณน้อยอย่างเดียวกัน บุคคล ชนิดใด ทำแล้ว กรรมนั้นจึงเป็นทิวฐฐธรรมเวทนิยกรรม ไม่ปรากฏผลมากต่อไปเลย ?

บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้มีกาย มีศีล มีจิต มีปัญญาได้อบรมแล้ว มีคุณความดีมาก เป็นมหาตมะ (ผู้มีใจกว้างขวาง) เป็นอปปมาณวิหารี (มีปกติดอยู่ด้วยธรรม อันหาประมาณมิได้) บาปกรรมประมาณน้อยอย่างเดียวกันนั้น บุคคลชนิดนี้ทำแล้วกรรมนั้นเป็นทิวฐฐธรรมเวทนิยกรรม ไม่ปรากฏผลมากต่อไปเลย.

ภิกษุทั้งหลาย ! ต่างว่าคนใส่เกลือลงไปในถ้วย น้ำเล็ก ๆ หนึ่งก้อน ท่านทั้งหลายจะสำคัญว่าอะไร น้ำอัน

น้อยในถ้วยน้ำนั้นจะกลายเป็นน้ำเค็ม ไม่น่าดื่มไป เพราะ
เกลือก้อนนั้นใช่ไหม ?

“เป็นเช่นนั้น พระเจ้าข้า !”.

เพราะเหตุอะไร ?

“เพราะเหตุว่า น้ำในถ้วยน้ำนั้นมีน้อย มันจึงเค็มได้...
เพราะเกลือก้อนนั้น”.

ต่างว่าคนใส่เกลือก้อนขนาดเดียวกันนั้น ลงไปใน
แม่กักคองคา ท่านทั้งหลายจะสำคัญว่ากระไร น้ำในแม่กักคองคา
นั้น จะกลายเป็นน้ำเค็ม ดื่มไม่ได้ เพราะเกลือก้อนนั้นหรือ ?

“ห้ามได้ พระเจ้าข้า !”.

เพราะเหตุอะไร ?

“เพราะเหตุว่า น้ำในแม่กักคองคามีนาน น้ำนั้นจึงไม่เค็ม...
เพราะเกลือก้อนนั้น”.

ฉนั้นนั้นแหละ. ภิกษุทั้งหลาย! บาปกรรมแม้
ประมาณน้อย บุคคลบางคนทำแล้ว บาปกรรมนั้น ย่อมนำ
เขาไปนรกได้ ส่วนบาปกรรมประมาณน้อยอย่างเดียวก
กันนั้น บางคนทำแล้ว กรรมนั้นเป็นทิวฏฐธรรมเวทนียกรรม
ไม่ปรากฏผลมากต่อไปเลย...

ภิกษุทั้งหลาย ! คนบางคนยอมผูกพันเพราะ
ทรัพย์ แม้กึ่งกหาปณะ... แม้ ๑ กหาปณะ... แม้ ๑๐๐
กหาปณะ ส่วนบางคนไม่ผูกพันเพราะทรัพย์เพียงเท่านั้น.

คนอย่างไร จึงผูกพันเพราะทรัพย์ แม้กึ่ง
กหาปณะ ฯลฯ คนบางคนในโลกนี้เป็นคนจน มีสมบัติ
น้อย มีโภคะน้อย คนอย่างนี้ยอมผูกพันเพราะทรัพย์
แม้กึ่งกหาปณะ ฯลฯ.

คนอย่างไร ไม่ผูกพันเพราะทรัพย์เพียงเท่านั้น ?
คนบางคนในโลกนี้เป็นผู้มั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีโภคะมาก
คนอย่างนี้ ย่อมไม่ผูกพันเพราะทรัพย์เพียงเท่านั้น
จึ้นั้นนั่นแหละ.

ภิกษุทั้งหลาย ! บาปกรรมแม้ประมาณน้อย
บุคคลบางคนทำแล้ว บาปกรรมนั้นย่อมนำเขาไปนรกได้
ส่วนบาปกรรมประมาณน้อยอย่างเดียวกันนั้น บุคคล
บางคนทำแล้ว กรรมนั้นเป็นทิฏฐธรรมเวทนียกรรม
ไม่ปรากฏผลมากต่อไปเลย...

๒๔

กรรมที่เป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม

ภิกษุทั้งหลาย ! กรรม ๔ อย่างเหล่านี้ เรากระทำ
ให้แจ้งด้วยปัญญาอันยิ่งเองแล้ว ประกาศให้รู้ทั่วกัน.

กรรม ๔ อย่าง อย่างไรเล่า ?

ภิกษุทั้งหลาย ! กรรมดำ มีวิบากดำ ก็มีอยู่.

ภิกษุทั้งหลาย ! กรรมขาว มีวิบากขาว ก็มีอยู่.

ภิกษุทั้งหลาย ! กรรมทั้งดำทั้งขาว มีวิบาก
ทั้งดำทั้งขาว ก็มีอยู่.

ภิกษุทั้งหลาย ! กรรมไม่ดำไม่ขาว มีวิบาก
ไม่ดำไม่ขาว เป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม ก็มีอยู่.

ภิกษุทั้งหลาย ! กรรมดำ มีวิบากดำ เป็น
อย่างไรเล่า ?

ภิกษุทั้งหลาย ! บุคคลบางคนในกรณีนี้ ย่อม
ปรุ่่งแต่ง กายสังขารอันเป็นไปกับด้วยความเบียดเบียน,
ย่อมปรุ่่งแต่ง วชิสังขารอันเป็นไปกับด้วยความเบียดเบียน,
ย่อมปรุ่่งแต่ง มโนสังขารอันเป็นไปกับด้วยความเบียดเบียน.

ครั้นเขาปรุ่งแต่งสังขาร (ทั้งสาม) ดังนี้แล้ว ย่อม เข้าถึงโลก
อันเป็นไปกับด้วยความเบียดเบียน; ผัสสะทั้งหลาย
อันเป็นไปกับด้วยความเบียดเบียน ย่อมถูกต้องเขา
ผู้เข้าถึงโลกอันเป็นไปด้วยความเบียดเบียน; เขาอัน
ผัสสะที่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียนถูกต้องแล้ว
ย่อม เสวยเวทนาที่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียน
อันเป็นทุกข์โดยส่วนเดียว, ดังเช่นพวกสัตว์นรก.

ภิกษุทั้งหลาย ! นี้เรียกว่า กรรมดำ มีวิบากดำ.

ภิกษุทั้งหลาย ! กรรมขาว มีวิบากขาว เป็น
อย่างไรเล่า ?

ภิกษุทั้งหลาย ! บุคคลบางคนในกรณีนี้ ย่อม
ปรุ่งแต่ง กายสังขารอันไม่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียน,
ย่อมปรุ่งแต่ง วจีสังขารอันไม่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียน,
ย่อมปรุ่งแต่ง มโนสังขารอันไม่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียน.
ครั้นเขาปรุ่งแต่ง สังขาร (ทั้งสาม) ดังนี้แล้ว ย่อมเข้าถึงโลก
อันไม่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียน; ผัสสะทั้งหลายที่
ไม่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียน ย่อมถูกต้องเขาผู้เข้าถึงโลก
อันไม่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียน; เขาอันผัสสะที่ไม่เป็น

ไปกับด้วยความเบียดเบียนถูกต้องแล้ว ย่อม เสวยเวทนา
ที่ไม่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียนอันเป็นสุขโดยส่วนเดียว,
ดังเช่นพวกเทพสุภิกขินหา.

ภิกษุทั้งหลาย ! นี้เรียกว่า กรรมขาว มีวิบากขาว.

ภิกษุทั้งหลาย ! กรรมทั้งดำทั้งขาว มีวิบาก
ทั้งดำทั้งขาว เป็นอย่างไรเล่า ?

ภิกษุทั้งหลาย ! บุคคลบางคนในกรณีนี้ ย่อม
ปรุ้งแต่ง กายสังขารอันเป็นไปกับด้วยความเบียดเบียนบ้าง
ไม่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียนบ้าง, ย่อมปรุ้งแต่ง วิสสังขาร
อันเป็นไปกับด้วยความเบียดเบียนบ้าง ไม่เป็นไปกับด้วยความ
ความเบียดเบียนบ้าง, ย่อมปรุ้งแต่ง มโนสังขารอันเป็นไป
กับด้วยความเบียดเบียนบ้าง ไม่เป็นไปกับด้วยความ
เบียดเบียนบ้าง, ครั้นเขาปรุ้งแต่ง สังขาร (ทั้งสาม) ดังนี้แล้ว
ย่อมเข้าถึงโลกอันเป็นไปกับด้วยความเบียดเบียนบ้าง
ไม่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียนบ้าง; ผัสสะทั้งหลายที่
เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียนบ้าง ไม่เป็นไปกับด้วยความ
ความเบียดเบียนบ้าง ย่อมถูกต้องเขาผู้เข้าถึงโลกอัน
เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียนบ้าง ไม่เป็นไปกับด้วย

ความเบียดเบียนบ้าง; เขาอันผัสสะที่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียนบ้าง ไม่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียนบ้าง ถูกต้องแล้ว ย่อมเสวยเวทนาที่เป็นไปกับด้วยความเบียดเบียนบ้าง ไม่เป็นไปกับด้วยกันความเบียดเบียนบ้าง อันเป็นเวทนาที่เป็นสุขและทุกข์เจือกัน, ดังเช่นพวกมนุษย์ พวกเทพบางพวก พวกวินิบาตบางพวก.

ภิกษุทั้งหลาย! นี้เรียกว่า กรรมทั้งดำทั้งขาว มีวิบากทั้งดำทั้งขาว.

ภิกษุทั้งหลาย! กรรมไม่ดำไม่ขาว มีวิบากไม่ดำไม่ขาว เป็นไปเพื่อความสิ้นกรรมนั้น เป็นอย่างไรเล่า?

คือ สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ.

ภิกษุทั้งหลาย! นี้เรียกว่า กรรมไม่ดำไม่ขาว มีวิบากไม่ดำไม่ขาว เป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม.

ภิกษุทั้งหลาย! เหล่านี้แล กรรม ๔ อย่างที่เราทำให้แจ้งด้วยปัญญาอันยิ่งเองแล้วประกาศให้รู้ทั่วกัน.

๒๕

วิธีดับกรรม

ภิกษุทั้งหลาย ! ...อริยมรรคมีองค์แปด นั้นนั่นเอง เป็นกัมมนิโรธคามินีปฏิปทา (ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งกรรม); ได้แก่ สิ่งเหล่านี้คือ :-

สัมมาทิฏฐิ	(ความเห็นชอบ)
สัมมาสังกัปปะ	(ความดำริชอบ)
สัมมาวาจา	(การพูดจาชอบ)
สัมมากัมมันตะ	(การทำกรณงานชอบ)
สัมมาอาชีวะ	(การเลี้ยงชีวิตชอบ)
สัมมาวายามะ	(ความพากเพียรชอบ)
สัมมาสติ	(ความระลึกชอบ)
สัมมาสมาธิ	(ความตั้งใจมั่นชอบ).

ฉก. อ. ๒๒/๔๖๕/๓๓๔.

(รายละเอียดเกี่ยวกับอริยมรรคมีองค์แปด สามารถอ่านเพิ่มเติมได้ที่ หน้า ๑๔๕)

๒๖

วิบากกรรมอย่างเบาของหมู่นัตว์

ภิกษุทั้งหลาย ! ปาณาติบาต (ฆ่าสัตว์) ที่เสพ
ทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อนรก
เป็นไปเพื่อกำเนิดดิรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย.

วิบากแห่งปาณาติบาตของผู้เป็นมนุษย์ที่เบากว่า
วิบากทั้งปวง คือวิบากที่เป็นไปเพื่อ มีอายุสั้น.

ภิกษุทั้งหลาย ! อทินนาทาน (ลักทรัพย์) ที่เสพ
ทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อนรก
เป็นไปเพื่อกำเนิดดิรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย.

วิบากแห่งอทินนาทานของผู้เป็นมนุษย์ที่เบากว่า
วิบากทั้งปวง คือวิบากที่เป็นไปเพื่อ ความเสื่อมแห่งโภคะ.

ภิกษุทั้งหลาย ! กาเมสุมิจฉาจาร (ประพฤตินิด
ในกาม) ที่เสพทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไป
เพื่อนรก เป็นไปเพื่อกำเนิดดิรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย.

วิบากแห่งกาเมสุมิจฉาจารของผู้เป็นมนุษย์ที่เบา
กว่าวิบากทั้งปวง คือวิบากที่เป็นไปเพื่อ ก่อเวรด้วยศัตรู.

ภิกษุทั้งหลาย ! มุสาวาท (คำเท็จ) ที่เสพทั่วแล้ว
เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อนรก เป็นไป
เพื่อกำเนิดดิรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย.

วิบากแห่งมุสาวาทของผู้เป็นมนุษย์ที่เบากว่า
วิบากทั้งปวง คือวิบากที่เป็นไปเพื่อ การถูกกล่าวด้วย
คำไม่จริง.

ภิกษุทั้งหลาย ! ปิสุณาวาจา (คำขุ่นให้แตกกัน)
ที่เสพทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อนรก
เป็นไปเพื่อกำเนิดดิรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย.

วิบากแห่งปิสุณาวาจาของผู้เป็นมนุษย์ที่เบากว่า
วิบากทั้งปวง คือวิบากที่เป็นไปเพื่อ การแตกจากมิตร.

ภิกษุทั้งหลาย ! ฆราวาจา (คำหยาบ) ที่เสพทั่วแล้ว
เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อนรก เป็นไป
เพื่อกำเนิดดิรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย.

วิบากแห่งฆราวาจาของผู้เป็นมนุษย์ที่เบากว่า
วิบากทั้งปวง คือวิบากที่เป็นไปเพื่อ การได้ฟังเสียงที่
ไม่น่าพอใจ.

ภิกษุทั้งหลาย ! สัมผัสปลาปะ (คำเพื่อเจ้า) ที่เสพทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อนรท เป็นไปเพื่อกำเนิดดิรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย.

วิบากแห่งสัมผัสปลาปะของผู้เป็นมนุษย์ที่เบา กว่าวิบากทั้งปวง คือวิบากที่เป็นไปเพื่อวาจาที่ไม่มีใครเชื่อถือ.

ภิกษุทั้งหลาย ! การดื่มน้ำเมาคือสุราและเมรัย ที่เสพทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อนรท เป็นไปเพื่อกำเนิดดิรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย.

วิบากแห่งการดื่มน้ำเมาคือสุราและเมรัยของ ผู้เป็นมนุษย์ที่เบา กว่าวิบากทั้งปวง คือวิบากที่เป็นไปเพื่อความเป็นบ้า (อุมุตตก).

๒๗

ฉลาดในเรื่องกรรม

บุคคลเป็นพราหมณ์เพราะชาติ (กำเนิด) ก็ห้ามได้;
จะมีใช้พราหมณ์เพราะชาติ (กำเนิด) ก็ห้ามได้ :

บุคคลเป็นพราหมณ์เพราะกรรม;

ไม่เป็นพราหมณ์ ก็เพราะกรรม,

บุคคลเป็นชวานา ก็เพราะกรรม;

เป็นคิลปิน ก็เพราะกรรม,

บุคคลเป็นพ่อค้า ก็เพราะกรรม;

เป็นคนรับใช้ ก็เพราะกรรม,

บุคคลแม้เป็นโจร ก็เพราะกรรม;

เป็นนักรบ ก็เพราะกรรม,

บุคคลเป็นปุโรหิต ก็เพราะกรรม;

แม้เป็นพระราชา ก็เพราะกรรม,

บัณฑิตทั้งหลายย่อมเห็นซึ่งกรรมนั้น

ตามที่เป็นจริงอย่างนี้.

ชื่อว่าเป็นผู้เห็นซึ่งปฏิจสุมุบาท

เป็นผู้ฉลาดในเรื่องวิบากแห่งกรรม.

โลกย่อมเป็นไปตามกรรม
หมู่สัตว์ย่อมเป็นไปตามกรรม.

สัตว์ทั้งหลาย มีกรรมเป็นเครื่องรังรัด
เหมือนลิ่มสลักชั้นยึดรถที่กำลังแล่นไปอยู่.

สัตว์ทั้งหลาย เป็นผู้ที่มีกรรมเป็นของตน
เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด
มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย
กระทำความใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม
จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น.

ราะ ! ความพอใจอันใด
ระคะอันใด นันทอันใด ตัณหาอันใด
มื่ออยู่ในรูป ในเวทนา ในสัญญา
ในสังขาร และในวิญญาณ
เพราะการติดแล้ว ช้องแล้วในสิ่งนั้น ๆ
เพราะฉะนั้น จึงเรียกว่า “สัตว์” ดังนี้

พ.น.ร. ส. ๑๗/๒๓๒/๓๖๗-๘.

๒๘

วินิจฉัยกรรม

เมื่อจะกระทำ

ราहुล ! เธอใคร่จะทำกรรมใดด้วยกาย พึงพิจารณากกรรมนั้นเสียก่อนว่า “กายกรรมที่เราใคร่จะกระทำนี้เป็นไปเพื่อเบียดเบียนตนเองบ้าง เบียดเบียนผู้อื่นบ้าง เบียดเบียนทั้งสองฝ่ายบ้าง เป็นกายกรรมที่เป็นอกุศล มีทุกข์เป็นกำไร มีทุกข์เป็นวิบาก หรือไม่หนอ ?” ดังนี้.

ราहुล ! ถ้าเธอพิจารณา รู้สึกอยู่ดังนี้ไซ้ไร, เธอไม่พึงกระทำกายกรรมชนิดนั้นโดยถ่ายเดียว.

ราहुล ! ถ้าเธอพิจารณา รู้สึกอยู่ดังนี้ว่า “กายกรรมที่เราใคร่จะกระทำนี้ ไม่เป็นไปเพื่อเบียดเบียนตนเองบ้าง ไม่เป็นไปเพื่อเบียดเบียนผู้อื่นบ้าง ไม่เป็นไปเพื่อเบียดเบียนทั้งสองฝ่ายบ้าง เป็นกายกรรมที่เป็นกุศล มีสุขเป็นกำไร มีสุขเป็นวิบาก” ดังนี้ไซ้ไร.

ราहुล ! เธอพึงกระทำกายกรรมชนิดนั้น.

เมื่อกระทำอยู่

ราहुล ! เมื่อเธอกระทำความผิดด้วยกายอยู่ พึงพิจารณากรรมนั้นว่า “กายกรรมที่เรากำลังกระทำอยู่นี้ เป็นไปเพื่อเบียดเบียนตนเองบ้าง เบียดเบียนผู้อื่นบ้าง เบียดเบียนทั้งสองฝ่ายบ้าง เป็นกายกรรมที่เป็นอกุศล มีทุกข์เป็นกำไร มีทุกข์เป็นวิบาก หรือไม่หนอ ?” ดังนี้.

ราहुล ! ถ้าเธอพิจารณา รู้สึกอยู่ดังนี้ไฉรั, เธอพึงเลิกละกายกรรมชนิดนั้นเสีย.

ราहुล ! ถ้าเธอพิจารณา รู้สึกอยู่ดังนี้ว่า “กายกรรมที่เรากำลังกระทำอยู่นี้ ไม่เป็นไปเพื่อเบียดเบียนตนเองบ้าง ไม่เป็นไปเพื่อเบียดเบียนผู้อื่นบ้าง ไม่เป็นไปเพื่อเบียดเบียนทั้งสองฝ่ายบ้าง เป็นกายกรรมที่เป็นกุศล มีสุขเป็นกำไร มีสุขเป็นวิบาก” ดังนี้ไฉรั.

ราहुล ! เธอพึงเร่งเพิ่มการกระทำกายกรรมชนิดนั้น.

เมื่อกระทำแล้ว

ราहुล ! เมื่อเธอกระทำความผิดด้วยกายแล้ว พึงพิจารณากรรมนั้น ว่า “กายกรรมที่เรากระทำแล้วนี้เป็นไปเพื่อเบียดเบียนตนเองบ้าง เบียดเบียนผู้อื่นบ้าง เบียดเบียนทั้งสองฝ่ายบ้าง เป็นกายกรรมที่เป็นอกุศล มีทุกข์เป็นกำไร มีทุกข์เป็นวิบาก หรือไม่หนอ ?” ดังนี้.

ราहुล ! ถ้าเธอพิจารณา รู้สึกอยู่ดังนี้ไซ้ไร, เธอพึงแสดง พึงเปิดเผย พึงกระทำให้เป็นของหงาย ซึ่งกายกรรมนั้น ในพระศาสนาหรือในเพื่อนสพรหมจรรย์ ผู้เป็นวิญญูชนทั้งหลาย, ครั้นแสดง ครั้นเปิดเผย ครั้นกระทำ ให้เป็นของหงายแล้ว พึงถึงซึ่งความระวังสังวรต่อไป.

ราहुล ! ถ้าเธอพิจารณา รู้สึกอยู่ดังนี้ว่า “กายกรรมที่เรากระทำแล้วนี้ ไม่เป็นไปเพื่อเบียดเบียนตนเองบ้าง ไม่เป็นไปเพื่อเบียดเบียนผู้อื่นบ้าง ไม่เป็นไปเพื่อเบียดเบียนทั้งสองฝ่ายบ้าง เป็นกายกรรมที่เป็นกุศล มีสุขเป็นกำไร มีสุขเป็นวิบาก” ดังนี้ ไซ้ไร.

ราหุล ! เธอพึงอยู่ด้วยปีติและปราโมทย์
ตามศึกษาในกุศลธรรมทั้งหลายอยู่ ทั้งกลางวันและ
กลางคืนเถิด.

(ในกรณีแห่ง วจีกรรม และ นโนกรรม ก็ตรัสไว้โดยมี
นัยยะอย่างเดียวกัน)

ม. ม. ๑๓/๑๒๘/๑๓๐.

๒๙ การบวชที่ไร้ประโยชน์

ภิกษุทั้งหลาย ! อาชีพต่ำที่สุด ในบรรดาอาชีพทั้งหลาย คือการขอทาน.

ภิกษุทั้งหลาย ! คำสาปแช่งอย่างยิ่งในโลกนี้ คือ คำสาปแช่งว่า “แกถือกระเบื้องในมือเที่ยวขอทานเถอะ” ดังนี้.

ภิกษุทั้งหลาย ! กุลบุตรทั้งหลาย เข้าถึงอาชีพนี้ เป็นผู้เป็นไปในอำนาจแห่งประโยชน์ เพราะอาศัยอำนาจแห่งประโยชน์, ไม่ใช่เป็นคนหนีราชทัณฑ์ ไม่ใช่เป็นคนขอให้โจรปล่อยตัวไปบวช ไม่ใช่เป็นคนหนีหนี้ ไม่ใช่เป็นคนหนีภัย ไม่ใช่เป็นคนไร้อาชีพ, จึงบวช.

อีกอย่างหนึ่ง กุลบุตรนี้บวชแล้ว โดยที่คิดเช่นนี้ว่า เราทั้งหลายเป็นผู้ถูกหยั่งเอาแล้ว โดยชาติชรามรณะ โสกะปริเทวะทุกขะโทมนัสอุปายาสทั้งหลาย เป็นผู้อันความทุกข์หยั่งเอาแล้ว มีความทุกข์เป็นเบื้องหน้าแล้ว ทำไฉน การทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ จะพึงปรากฏแก่เรา ดังนี้.

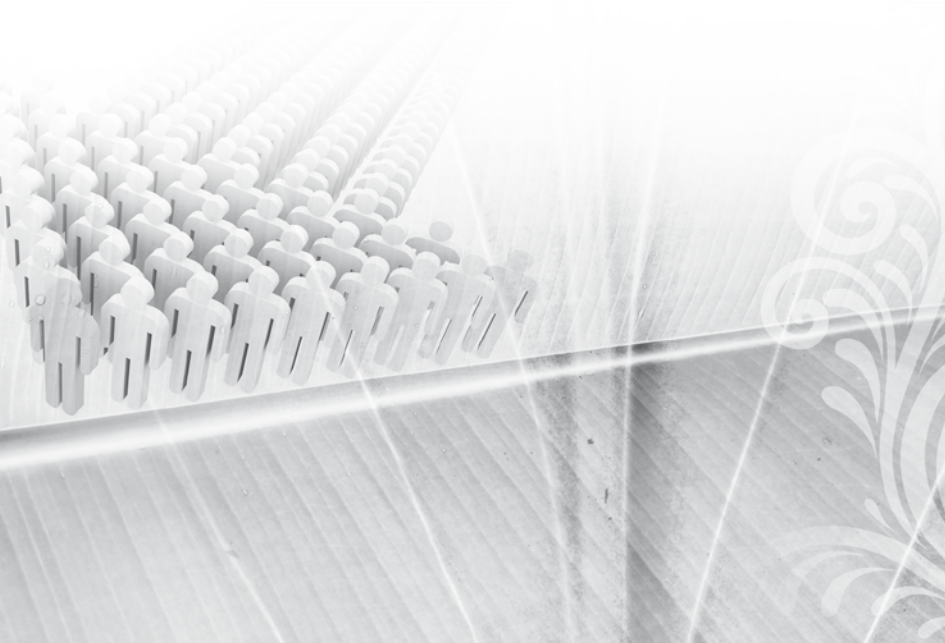
ภิกษุทั้งหลาย ! แต่ว่ากุสบุตรผู้บวชแล้วอย่างนี้ กลับเป็นผู้มากไปด้วยยอกิษณา มีราคะแก่กล้าในกามทั้งหลาย มีจิตพยาบาท มีความดำริแห่งใจเป็นไปในทางประทุษร้าย มีสติอันลึมหงแล้ว ไม่มีสัมปชัญญะ มีจิตไม่ตั้งมั่นแล้ว มีจิตหมุนไปผิดแล้ว มีอินทรีย์อันตนไม่สำรวมแล้ว.

ภิกษุทั้งหลาย ! เปรียบเหมือน ดูนไฟนจาก เชิงตะกอน ที่เผาศพ ยังมีไฟติดอยู่ทั้งสอง ตรงกลาง ก็เปื้อนอุจจาระ ย่อมใช้ประโยชน์เป็นไม้ในบ้านเรือนก็ไม่ได้ ย่อมใช้ประโยชน์เป็นไม้ในป่าก็ไม่ได้, ชื่อนี้ฉันใด;

ภิกษุทั้งหลาย ! เรากล่าวบุคคลนี้ว่ามีอุปมา เช่นนั้น; คือ เป็นผู้เสื่อมจากโภคะแห่งคฤหัสถ์ด้วย, ไม่ทำประโยชน์แห่งสมณะให้บริบูรณ์ ด้วย.

ท่านจงถวายทานในสงฆ์เถิด
เมื่อท่านถวายทานในสงฆ์อยู่,
จิตจักเสื่อมใส;
ท่านเป็นผู้มีจิตอันเสื่อมใสแล้ว
ภายหลังแต่การตายเพราะการทำลายแห่งกาย
จักเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์.

ฉ.ภ.ก. อ. ๒๒/๔๓๘/๓๓๐.

๓๐

สังฆทานดีกว่า !

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! ทานประจำสกุลวงศ์ ข้าพระองค์
ยังให้อยู่ แต่ว่าทานนั้นข้าพระองค์ให้เฉพาะหมู่ภิกษุผู้เป็น
อรหันต์ หรือผู้ปฏิบัติอรหัตตมรรค ที่อยู่ป่า ที่ถือบิณฑบาต ที่ถือ
ผ้าบังสุกุล เป็นวัตร”.

คหบดี ! ข้อที่จจะรู้ว่าคนเหล่านี้เป็นพระอรหันต์
หรือปฏิบัติอรหัตตมรรคนั้น เป็นสิ่งที่รู้ได้ยากสำหรับ
ท่านผู้เป็นคฤหัสถ์ผู้บริโภคมาม ผู้ยังมีการนอนเบียดบุตร
บริโภคใช้สอยกระแจะจันทน์และผ้าจากเมืองกาสิ ทัดทรง
มาลาและเครื่องกลิ้งและเครื่องมัดทา ยืนดื้ออยู่ด้วยทอง
และเงิน.

คหบดี ! ถึงแม้ภิกษุจะเป็น ผู้อยู่ป่าเป็นวัตร
ถ้าเป็น ผู้ฟุ้งซ่าน ถือตัว กลับกลอก พุดมาก มีวาจา
ไม่แน่นอน มีสติเสื่อมลง ปราศจากสัมปชัญญะ ไม่มีสมาธิ
มีจิตหมุนไปผิด มีอินทรีย์อันปล่อยแล้ว : ด้วยอาการ
อย่างนี้ ภิกษุนั้น ควรถูกติเตียนด้วยองค์นั้น ๆ.

คหบดี ! ถึงแม้ภิกษุจะเป็น ผู้อยู่ป่าเป็นวัตร
ถ้าเป็น ผู้ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่ถือตัว ไม่กลับกลอก ไม่พูดมาก
มีวาจาแน่นอน มีสติตั้งมั่น มีสัมปชัญญะ มีสมาธิ
มีเอกัคคตาจิต สรรวมอินทรีย์ : ด้วยอาการอย่างนี้
ภิกษุนั้นอันใคร ๆ ควรสรรเสริญด้วยองค์นั้น ๆ.

คหบดี ! ถึงแม้ภิกษุจะเป็น ผู้อยู่ใกล้บ้าน ก็ดี...
บิณฑบาตเป็นวัตร ก็ดี... ฉันทในที่นิมนต์ ก็ดี...
ถือผ้าบังสุกุลเป็นวัตร ก็ดี... นุ่งห่มคหบดีจีวร ก็ดี
ถ้าเป็นผู้ฟุ้งซ่าน ถือตัว กลับกลอก พูดมาก มีวาจา
ไม่แน่นอน มีสติเสื่อมลง ปราศจากสัมปชัญญะ ไม่มีสมาธิ
มีจิตหมุนไปผิด มีอินทรีย์อันปล่อยแล้ว : ด้วยอาการ
อย่างนี้ ภิกษุนั้น ควรถูกติเตียนด้วยองค์นั้น ๆ.

คหบดี ! ถึงแม้ภิกษุจะเป็น ผู้อยู่ใกล้บ้าน ก็ดี...
บิณฑบาตเป็นวัตร ก็ดี... ฉันทในที่นิมนต์ ก็ดี...
ถือผ้าบังสุกุลเป็นวัตร ก็ดี... นุ่งห่มคหบดีจีวร ก็ดี
ถ้าเป็นผู้ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่ถือตัว ไม่กลับกลอก ไม่พูดมาก
มีวาจาแน่นอน มีสติตั้งมั่น มีสัมปชัญญะ มีสมาธิ
มีเอกัคคตาจิต สรรวมอินทรีย์ : ด้วยอาการอย่างนี้
ภิกษุนั้นอันใคร ๆ ควรสรรเสริญด้วยองค์นั้น ๆ.

เออะ คหบดี ! ท่านจงถวายทานในสงฆ์เถิด
เมื่อท่านถวายทานในสงฆ์อยู่, จิตจักเลื่อมใส; ท่านเป็น
ผู้มีจิตอันเลื่อมใสแล้ว ภายหลังแต่การตายเพราะการทำลาย
ร่างกาย จักเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์.

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! จำเดิมแต่วันนี้ไป ข้าพระองค์
จะถวายทานในสงฆ์ ”.

ฉ.ก.ก. อ. ๒๒/๔๓๖-๔๓๘/๓๓๐.

“ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาได้
ประพฤติธรรมสมควรแก่ธรรม
ปฏิบัติชอบยิ่ง, ปฏิบัติตามธรรมอยู่;
ผู้นั้นชื่อว่า ย่อมสักการะ เคารพนับถือ
บุชาติถาคต ด้วยการบูชาอันสูงสุด”

มหา. ที. ๑๐/๑๖๑/๑๒๙.

๓๑

ห้ามผู้อื่นให้ทาน ชื่อว่าไม่ใช่มิตร

วิจจะ ! ผู้ใดห้ามผู้อื่นซึ่งให้ทาน ผู้นั้นชื่อว่า
เป็นอมิตร ผู้ทำอันตรายสิ่ง ๓ สิ่ง คือ :-

ทำอันตรายต่อบุญของทายก (ผู้ให้ทาน),
ทำอันตรายต่อลาภของปฎิคาหก (ผู้รับทาน),
และตัวเองก็ชุกครากตัวเองกำจัดตัวเองเสียตั้งแต่
แรกแล้ว.

วิจจะ ! ผู้ที่ห้ามผู้อื่นซึ่งให้ทาน ชื่อว่าเป็นอมิตร
ผู้ทำอันตรายสิ่ง ๓ สิ่ง ดังนี้แล.

วิจจะ ! เราเองย่อมกล่าวอย่างนี้ว่า “ผู้ใด
เทน้ำล้างหม้อ หรือน้ำล้างชามก็ตาม ลงในหลุมน้ำครำ
หรือทางน้ำโสโครก ซึ่งมีสัตว์มีชีวิตเกิดอยู่ในนั้นด้วยคิดว่า
สัตว์ในนั้นจะได้อาศัยเลี้ยงชีวิต ดังนี้แล้ว เราก็ยังกล่าวว่
นั้นเป็นทางมาแห่งบุญ เพราะการทำแม่เช่นนั้น ไม่ต้องกล่าว
ถึงการให้ทานแก่มนุษย์ด้วยกัน” ดังนี้.

อีกอย่างหนึ่ง เรากล่าวว่าทานที่ให้แก่ผู้มีศีล เป็นทานมีผลมาก. ทานที่ให้แก่ผู้ทุศีล หาเป็นอย่างนั้นไม่. และผู้มีศีลนั้นเป็นผู้ละเสียซึ่งองค์ ๕ และประกอบอยู่ด้วยองค์ ๕.

ละองค์ ๕ คือ :-

ละกามฉันทะ

ละพยาบาท

ละถีนมิทระ (หดหู่ซึมเซา)

ละอุทัจจกุกกัจจะ (ฟุ้งซ่านรำคาญ)

ละวิจิกิจฉา (ลั้สเลงสั้ย)

ประกอบด้วยองค์ ๕ คือ :-

ประกอบด้วยกองศีลชั้นนอเสขะ (คือชั้นพระอรหันต์)

ประกอบด้วยกองสมาธิชั้นนอเสขะ

ประกอบด้วยกองปัญญาชั้นนอเสขะ

ประกอบด้วยกองวิมุตติชั้นนอเสขะ

ประกอบด้วยกองวิมุตติญาณทัสสนะชั้นนอเสขะ.

เรากล่าวว่าทานที่ให้ในบุคคลผู้ละองค์ห้า และประกอบด้วยองค์ห้า ด้วยอาการอย่างนี้ มีผลมาก ดังนี้.

มีลาก เลื่อมลาก มียศ เลื่อมยศ
นินทา สรรเสริญ สุข ทุกข์
แปดอย่างนี้ เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงในหมู่มนุษย์
ไม่ยั่งยืน มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา

อภฺจก. อ. ๒๓/๑๕๗/๙๖.

๓๒ ผลแห่งทาน

คหบดี ! บุคคลให้ทานอันเศร้าหมองหรือ
ประณีตก็ตาม แต่ให้ทานนั้นโดยไม่เคารพ ไม่ทำ
ความนอบน้อมให้ ไม่ให้ด้วยมือตนเอง ให้ของที่เหลือ
ไม่เชื่อกรรมและผลของกรรม ให้ทาน

ทานนั้น ๆ บังเกิดผลในตระกูลใด ๆ ในตระกูลนั้น ๆ
จิตของผู้ให้ทานย่อมไม่น้อมไปเพื่อบริโภคอาหารอย่างดี
ย่อมไม่น้อมไปเพื่อบริโภคผ้าอย่างดี ย่อมไม่น้อมไปเพื่อ
บริโภคยานอย่างดี ย่อมไม่น้อมไปเพื่อบริโภคกามคุณ ๕
อย่างดี แม้บริวารชนของผู้ให้ทานนั้นคือ บุตร ภรรยา
ทาส คนใช้ คนทำงาน ก็ไม่เชื่อฟัง ไม่เงี้ยวหูฟัง
ส่งจิตไปที่อื่นเสีย.

ข้อนั้นเพราะเหตุไร ?

ทั้งนี้เป็นเพราะ ผลแห่งกรรมที่ตนกระทำโดย
ไม่เคารพ.

คหบดี ! บุคคลให้ทานอันเศร้าหมองหรือ
ประณีตก็ตาม แต่ให้ทานนั้นโดยเคารพ ทำความ
นอบน้อมให้ ให้ด้วยมือตนเอง ให้ของที่ไม่วเลื่อ
เชื่อกรรมและผลของกรรม ให้ทาน

ทานนั้น ๆ บังเกิดผลในตระกูลใด ๆ ในตระกูลนั้น ๆ
จิตของผู้ให้ทานยอมน้อมไปเพื่อบริโภคอาหารอย่างดี
ยอมน้อมไปเพื่อบริโภคผ้าอย่างดี ยอมน้อมไปเพื่อ
บริโภคยานอย่างดี ยอมน้อมไปเพื่อบริโภคกามคุณ ๕
อย่างดี แมื่บริวารชนของผู้ให้ทานนั้น คือ บุตร ภรรยา
ทาส คนใช้ คนทำงาน ก็เชื่อฟังดี เงื่อหูฟัง ไม่ส่งจิต
ไปที่อื่น.

ชื่อนั้นเพราะเหตุไร ?

ทั้งนี้เป็นเพราะผลของกรรมที่ตนกระทำโดย
เคารพ.

คหบดี ! เรื่องเคยมีมาแล้ว มีพราหมณ์ชื่อ
เวลามะ พราหมณ์ผู้นั้นได้ให้ทานเป็นมหาทานอย่างนี้ คือ
ได้ให้ถาดทองเต็มด้วยรูปยะ ๘๘,๐๐๐ ถาด ถาดรูปยะ

เต็มด้วยทอง ๘๔,๐๐๐ ถาด ถาดสำริดเต็มด้วยเงิน ๘๔,๐๐๐ ถาด ให้ช้าง ๘๔,๐๐๐ เชือก มีเครื่องประดับล้วนเป็นทอง มีธงทอง คลุมด้วยข้ายทอง ใ้หรัถ ๘๔,๐๐๐ คัน หุ้มด้วยหนังราชสีห์ หนังเสือโคร่ง หนังเสือเหลือง ผักกัมพลเหลือง มีเครื่องประดับล้วนเป็นทอง มีธงทอง คลุมด้วยข้ายทอง ให้แม่โคนม ๘๔,๐๐๐ ตัว มีน้ำนมไหลสะอาด ใช้ภษชนะเงินรองน้ำนม ให้หญิงสาว ๘๔,๐๐๐ คน ประดับด้วยแก้วมณีและแก้วกฤษณพล ให้บัลลังก์ ๘๔,๐๐๐ ที่ ลาดด้วยผ้าโกเชาว์ ลาดด้วยขนแกะสีขาว เครื่องลาดมีสัดส่วนฐานเป็นช่อดอกไม้ มีเครื่องลาดอย่างดีทำด้วยหนังขมด มีเครื่องลาดเพดาน มีหมอนข้างแดงทั้งสอง ให้ผ้า ๘๔,๐๐๐ โกฏิ เป็นผ้าเปลือกไม้ ผ้าแพรว ผ้าฝ้าย เนื้อละเอียดจะป่วยกล่าวไปยถึงข้าว น้ำ ของเคี้ยว ของบริโภค เครื่องลูบไล้ ที่นอน ไหลไปเหมือนแม่น้ำ.

คหบดี ! ท่านพึงมีความคิดอย่างนี้ว่า สมัยนั้นผู้อื่นไม่ใช่เวลามพราหมณ์ผู้ที่ให้ท่านเป็นมหาทานนั้น.

คหบดี ! แต่ท่านไม่ควรเห็นอย่างนี้ สมัยนั้นเราเป็นเวลามพราหมณ์ เราได้ให้ท่านนั้นเป็นมหาทาน

ก็ในทานนั้น ไม่มีใครเป็นพระทักษิณียบุคคล ใดๆ
ไม่ชำระทักษิณานั้นให้หมดจด.

คหบดี ! ทานที่บุคคลถวายให้ท่านผู้ถึงพร้อม
ด้วยทิวัจฉิ (พระโสดาบัน) ผู้เดียวบริโภคนั้น มีผลมากกว่า
ทานที่เวลามปราหมณ์ให้แล้ว.

ทานที่บุคคลถวายให้พระสกทาคามีผู้เดียวบริโภคนั้น
มีผลมากกว่า ทานที่บุคคลถวายให้ท่านผู้ถึงพร้อม
ด้วยทิวัจฉิ ๑๐๐ ท่านบริโภคนั้น.

ทานที่บุคคลถวายให้พระอนาคามีผู้เดียวบริโภคนั้น
มีผลมากกว่า ทานที่บุคคลถวายให้พระสกทาคามี
๑๐๐ ท่านบริโภคนั้น.

ทานที่บุคคลถวายให้พระอรหันต์ผู้เดียวบริโภคนั้น
มีผลมากกว่า ทานที่บุคคลถวายให้พระอนาคามี
๑๐๐ ท่านบริโภคนั้น.

ทานที่บุคคลถวายให้พระปัจเจกพุทธเจ้ารูปเดียว
บริโภคนั้น มีผลมากกว่า ทานที่บุคคลถวายให้พระอรหันต์
๑๐๐ รูปบริโภคนั้น.

ทานที่บุคคลถวายให้พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
บริโภคนั้น มีผลมากกว่า ทานที่บุคคลถวายให้พระ
ปัจเจกพุทธเจ้า ๑๐๐ รูปบริโภคนั้น.

ทานที่บุคคลถวายให้ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้า
เป็นประมุขบริโภคนั้น มีผลมากกว่า ทานที่บุคคลถวาย
ให้พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าบริโภคนั้น.

การที่บุคคล สร้างวิหารถวายสงฆ์ผู้มาจากจาตุรทิศ
มีผลมากกว่า ทานที่บุคคลถวายให้ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้า
เป็นประมุขบริโภคนั้น.

การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม
และพระสงฆ์เป็นสรณะ มีผลมากกว่า ทานที่บุคคลสร้าง
วิหารถวายสงฆ์ อันมาจากจาตุรทิศ.

การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสสมทานสิกขาบท คือ
งดเว้นจากปาณาติบาต ฯลฯ จากการดื่มน้ำเมา คือสุรา
และเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท มีผลมากกว่า
การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และ
พระสงฆ์เป็นสรณะ.

การที่บุคคลเจริญเมตตาจิตโดยที่สุตแม่เพียง
เวลาสุดดมของหอม มีผลมากกว่า การที่บุคคลมีจิต
เลื่อมใสสมทานสิกขาบท คือ งดเว้นจากปาณาติบาต
ฯลฯ.

และการที่บุคคลเจริญอนิจจสัญญาแม่เพียง
เวลาสั้นนิ้วมือ มีผลมากกว่า การที่บุคคลเจริญเมตตาจิต
โดยที่สุตแม่เพียงเวลาสุดดมของหอม.

นวก. ย. ๒๓/๔๐๕/๒๒๔.

๓๓

ทาน ที่จัดว่าเป็น มหาทาน

ภิกษุทั้งหลาย !

อริยสาวกในกรณีนี้

ละปาณาติบาต เว้นขาดจากปาณาติบาต.

ภิกษุทั้งหลาย !

อริยสาวกเว้นขาดจากปาณาติบาตแล้ว

ย่อมชื่อว่าให้อภัยทาน อเวรทาน อภัยปัชฌทาน
แก่สัตว์ทั้งหลาย มากไม่มีประมาณ;

ครั้งให้อภัยทาน อเวรทาน อภัยปัชฌทาน
แก่สัตว์ทั้งหลาย มากไม่มีประมาณแล้ว

ย่อมเป็นผู้มีส่วนแห่งความไม่มีภัย ไม่มีเวร
ไม่มีความเบียดเบียน อันไม่มีประมาณ.

ภิกษุทั้งหลาย ! นี่เป็นทานชั้นปฐม เป็นมหาทาน
รู้จักกันว่าเป็นของเลิศ เป็นของมีมานาน เป็นของประพฤติ
สืบกันมาแต่โบราณ ไม่ถูกทอดทิ้งเลย ไม่เคยถูกทอดทิ้ง
ในอดีต ไม่ถูกทอดทิ้งอยู่ในปัจจุบัน และจักไม่ถูกทอดทิ้ง
ในอนาคต อันสมณพราหมณ์ผู้รู้ไม่คัดค้าน.

ภิกษุทั้งหลาย ! ข้อนี้เป็นทอธารแห่งบุญ เป็น
ที่ไหลออกแห่งกุศล นำมาซึ่งสุข เป็นไปเพื่อยอดสุดอันดี
มีสุขเป็นวิบาก เป็นไปเพื่อสวรรค์ เป็นไปเพื่อประโยชน์
เกื้อกูล เพื่อความสุขอันพึงปรารถนา นำรักใคร่ นำพอใจ.

(ในกรณีศีล ๕ อีกสี่ข้อที่เหลือ คือ การเว้นขาดจาก
อทินนาทาน, การเว้นขาดจากกาเมสุมิฉาจาร, การเว้นขาดจาก
มุสาวาท และการเว้นขาดจากการดื่มน้ำเมา คือสุราและเมรัย
อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท ก็ได้ตรัสโดยมีนัยอย่างเดียวกัน).

ภิกษุทั้งหลาย !

ทาน ๕ ประการ นี้แล เป็นมหาทาน

รู้จักกันว่าเป็นของเลิศ

เป็นของมีมานาน

เป็นของประพฤตีสืบกันมาแต่โบราณ

ไม่ถูกทอดทิ้งเลย

ไม่เคยถูกทอดทิ้งในอดีต

ไม่ถูกทอดทิ้งอยู่ในปัจจุบัน

และจักไม่ถูกทอดทิ้งในอนาคต

อันสมณพราหมณ์ผู้รู้ไม่คัดค้าน.

๓๔

เหตุที่ทำให้เป็นผู้มีรูปร่าง มีทรัพย์มากและสูงศักดิ์

มัลลิกา! มาตุคามบางคนในโลกนี้ไม่เป็นผู้มัก
โกรธไม่มากไปด้วยความคับแค้นใจ ถูกว่าแม้มากก็ไม่
ขัดเคืองไม่ฉุนเฉียว ไม่กระฟัดกระเฟียด ไม่กระด้าง
กระเดื่องไม่แสดงความโกรธ ความขัดเคืองและความ
ไม่พอใจให้ปรากฏ เป็นผู้ให้ทาน คือ ข้าว น้ำ
เครื่องนุ่งห่ม ยานพาหนะ ดอกไม้ ของหอม เครื่องลูบไล้
ที่นอน ที่อยู่ และประทีปโคมไฟ แก่สมณะหรือพราหมณ์
และเป็นผู้มีใจไมริษยา ย่อมไมริษยา ไม่มุ่งร้าย ไม่ผูกใจ
อิจฉา ในลาภ-สักการะ ความเคารพ ความนับถือ การ
ไหว้ และการบูชาของคนอื่น ถ้ามาตุคามนั้นจตุตจาก
อัฐภาพนั้นแล้ว มาสู่ความเป็นอย่างนี้กลับมากเกิดในชาติ
ใดๆ ย่อมเป็นผู้มีรูปร่าง น่าดู น่าชม ประกอบด้วยความเป็น
ผู้มีผิวพรรณงามยิ่งนัก ทั้งเป็นผู้มั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มี
โภคสมบัติมากและสูงศักดิ์.

๓๕

ผู้ให้โภชนะ

ภิกษุทั้งหลาย ! ทายกผู้ให้โภชนะ ชื่อว่าย่อม
ให้ฐานะ ๔ ประการ แก่ปฎิคาหก (ผู้รับทาน, ผู้รับของถวาย).

๔ ประการ เป็นอย่างไรเล่า ? คือ :-

ให้อายุ วรรณะ สุขะ พละ

ครั้นให้อายุแล้ว ย่อมเป็นผู้มีส่วนแห่งอายุ
อันเป็นทิพย์หรือเป็นของมนุษย์ ครั้นให้วรรณะแล้ว ...
ครั้นให้สุขะแล้ว ... ครั้นให้พละแล้ว ย่อมเป็นผู้มีส่วน
แห่งพละอันเป็นทิพย์หรือเป็นของมนุษย์

ภิกษุทั้งหลาย ! ทายกผู้ให้โภชนะ ชื่อว่าย่อม
ให้ฐานะ ๔ ประการนี้ แก่ปฎิคาหก.

ผู้ใดยอมให้โภชนะ ตามกาลอันควร โดยเคารพ
แก่ปฎิคาหกผู้สํารวมแล้ว ผู้บริโภคโภชนะที่ผู้นั้นให้เป็นอยู่
ผู้นั้นชื่อว่า ย่อมให้ฐานะ ๔ ประการ คือ อายุ วรรณะ
สุขะและพละ นรชนผู้มีปกติให้อายุ วรรณะ สุขะ พละ
ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มีบริวาร มียศ ในที่ที่ตนเกิดแล้ว.

๓๖

กัลยณมิตร คือ อริยมรรค

อานนท์ ! ภิกษุผู้ชื่อว่า มีมิตรดี มีสหายดี มีเพื่อนดี ย่อมเจริญทำให้มาก ซึ่งอริยมรรคมีองค์แปด โดยอาการอย่างไรเล่า ?

อานนท์ ! ภิกษุในศาสนานี้ ย่อมเจริญ ทำให้มาก ซึ่งสัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมัฏฐะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ ชนิดที่วิเวกอาศัยแล้ว ชนิดที่วิราคะอาศัยแล้ว ชนิดที่นิโรธอาศัยแล้ว ชนิดที่น้อมไปรอบเพื่อการสลัดคืน.

อานนท์ ! อย่างนี้แล ชื่อว่าภิกษุผู้มีมิตรดี มีสหายดี มีเพื่อนดี ย่อมเจริญ ทำให้มาก ซึ่งอริยมรรคมีองค์แปด.

อานนท์ !

ข้อนั้นเธอพึงทราบโดยปริยายอันนี้เถิด คือว่า

พรหมจรรย์นี้ทั้งหมดนั้นเทียว ได้แก่

ความเป็นผู้มีมิตรดี มีสหายดี มีเพื่อนดี, ดังนี้.

อานนท์! จริงที่เทียว, สัตว์ทั้งหลาย ผู้มี
 ความเกิดเป็นธรรมดา ได้อาศัยกัลยาณมิตรของเราแล้ว
 ย่อมหลุดพ้นหมดจากชาติ, ผู้มีความแก่ชรา ความเจ็บป่วย
 ความตาย ความโศก ความคร่ำครวญ ความทุกข์กาย
 ความทุกข์ใจ ความแห้งผากใจ เป็นธรรมดา

ครั้นได้อาศัยกัลยาณมิตรของเราแล้ว ย่อม
 หลุดพ้นหมดจากชาติ, ความแก่ชรา ความเจ็บป่วย
 ความตาย ความโศก ความคร่ำครวญ ความทุกข์กาย
 ความทุกข์ใจ ความแห้งผากใจ.

อานนท์!

ข้อนั้น เธอพึงทราบโดยปริยายอันนี้เถิด คือว่า
 พรหมจรรย์นี้ทั้งหมดนั้นเทียว ได้แก่
 ความเป็นผู้มีมิตรดี มีสหายดี มีเพื่อนดี, ดังนี้.

“ในธรรมวินัยนี้, เธอผู้ใดเป็นผู้ไม่ประมาทแล้ว
จักละชาติสังสาร ทำที่สุดแห่งทุกข์ได้...
พวกเธอจงเป็นผู้ไม่ประมาท
มีสติ มีศีลเป็นอย่างดี
มีความดำริอันตั้งไว้แล้วด้วยดี
ตามรักษาซึ่งจิตของตนเถิด”

มหา. ที. ๑๐/๑๓๙/๑๐๖.

๓๗

สังสารวัฏ ไม่ปรากฏที่สุด แก่สัตว์ผู้มีวิชา

ภิกษุทั้งหลาย ! กัปหนึ่งนานแล มิใช่ฝ่ายที่จะนับ
กัปนั้นว่า เทานั้นปี เทานั้นร้อยปี เทานั้นพันปี หรือว่าเทานั้น
แสนปี.

ภิกษุทั้งหลาย ! เหมือนอย่างว่า ภูเขาหินลูกใหญ่
ยาวโยชน์หนึ่ง กว้างโยชน์หนึ่ง สูงโยชน์หนึ่ง ไม่มีช่อง
ไม่มีโพรง เป็นแท่งทึบ บุรุษพึงเอาผ้าแคว้นกาสีมาแล้ว
ปิดภูเขาชั้น ๑๐๐ ปีต่อครั้ง ภูเขาหินลูกใหญ่นั้น พึงถึง
การหมดไปสิ้นไป เพราะความพยายามนี้ ยังเร็วกว่าแล
ส่วนกัปหนึ่งยังไม่ถึงการหมดไปสิ้นไป กัปนานอย่างนี้ แล.

บรรดากัปที่นานอย่างนี้พวกเธอท่องเที่ยวไปแล้ว
มิใช่หนึ่งกัป มิใช่ร้อยกัป มิใช่พันกัป มิใช่แสนกัป.

ข้อนั้นเพราะเหตุไร ?

เพราะว่า สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลาย
ไม่ได้ เมื่อเหล่าสัตว์ผู้มีวิชาเป็นเครื่องกัน มีตัณหาเป็น
เครื่องผูก ท่องเที่ยวไปมาอยู่ ที่สุดเบื้องต้น ย่อมไม่
ปรากฏ.

ภิกษุทั้งหลาย ! ก็เหตุเพียงเท่านั้น พอทีเดียว
เพื่อจะเปื้อน่ายในสังขารทั้งปวง พอเพื่อจะคลาย
กำหนด พอเพื่อจะหลุดพ้น ดังนี้.

นิทาน. ส. ๑๖/๒๑๕/๔๒๙-๓๐.

๓๘

น้ำตาที่เราได้ร้องไห้มาแล้วทั้งหมด

ภิกษุทั้งหลาย! ถูกละๆ พวกเธอทราบธรรมที่เราแสดงแล้วอย่างนี้ ถูกแล้ว น้ำตาที่หลังไหลออกของพวกเธอ ผู้ท่องเที่ยวไปมา คร่ำครวญร้องไห้อยู่ เพราะประสบสิ่งที่ไม่พอใจ เพราะพลัดพรากจากสิ่งทีพอใจ โดยกาลนานนี้แหละมากกว่า ส่วนน้ำในมหาสมุทรทั้ง ๔ ไม่มากกว่าเลย.

พวกเธอได้ประสบมรณกรรมของมารดาตลอดกาลนาน น้ำตาที่หลังไหลออกของเธอเหล่านั้น ผู้ประสบมรณกรรมของมารดา คร่ำครวญร้องไห้อยู่ เพราะประสบสิ่งที่ไม่พอใจ เพราะพลัดพรากจากสิ่งทีพอใจ นั้นแหละมากกว่า ส่วนน้ำในมหาสมุทรทั้ง ๔ ไม่มากกว่าเลย.

พวกเธอได้ประสบมรณกรรมของบิดา... ของพี่ชายน้องชาย... ของพี่น้องสาว... ของบุตร... ของธิดา... ได้ประสบความเสื่อมแห่งญาติ... ได้ประสบความเสื่อมแห่งโศกะ... ได้ประสบความเสื่อมเพราะโรค ตลอดกาลนาน

น้ำตาที่หลังไหลออกของเธอเหล่านั้น ผู้ประสบความสำเร็จ
เสื่อม เพราะโรค คร่ำครวญร้องไห้อยู่ เพราะประสบ
สิ่งที่ไม่พอใจ เพราะพลัดพรากจากสิ่งที่พอใจ นั่นแหละ
มากกว่า ส่วนน้ำในมหาสมุทรทั้ง ๔ ไม่มากกว่าเลย.

ข้อนั้นเพราะเหตุไร ?

เพราะว่า สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลาย
ไม่ได้ เมื่อเหล่าสัตว์ผู้มีวิชาเป็นเครื่องกั้น มีตัณหา
เป็นเครื่องผูก ท่องเที่ยวไปมาอยู่ ที่สุดเบื้องต้น ย่อมไม่
ปรากฏ.

ภิกษุทั้งหลาย ! ก็เหตุเพียงเท่านั้น พอทีเดียว
เพื่อจะเปื้อน่ายในสังขารทั้งปวง พอเพื่อจะคลาย
กำหนด พอเพื่อจะหลุดพ้น ดังนี้.

๓๙ สุข ทุกข์ ที่เราได้ประสบมาแล้ว ทุก ๆ รูปแบบ

ภิกษุทั้งหลาย ! สงสารนี้กำหนดที่สุด เบื้องต้น
เบื้องต้นปลายไม่ได้ เมื่อเหล่าสัตว์ผู้มีวิชาเป็นเครื่องกัน
มีตัณหาเป็นเครื่องผูก ท่องเที่ยวไปมาอยู่ ที่สุดเบื้องต้น
ย่อมไม่ปรากฏ

เธอทั้งหลาย

เห็นทุดตบรูชผู้มีมือและเท้าไม่สมประกอบ หรือ

เห็นบุคคลผู้เพียบพร้อมด้วยความสุข

มีบริวารคอยรับใช้

พึงลงสันนิษฐานในบุคคลนี้ว่า

เราทั้งหลาย ก็เคยเสวยทุกข์หรือเสวยสุข

เห็นปานนี้มาแล้ว โดยกาลนานนี้.

...สัตว์ที่ไม่เคยเกิดเป็นมารดา, สัตว์ที่ไม่เคยเกิด
เป็นบิดา, สัตว์ที่ไม่เคยเกิดเป็นพี่ชายน้องชาย, สัตว์ที่
ไม่เคยเกิดเป็นพี่สาวน้องสาว, สัตว์ที่ไม่เคยเกิดเป็นบุตร,
สัตว์ที่ไม่เคยเกิดเป็นธิดา โดยกาลนานนี้ มิใช่หาได้ง่ายเลย.

ข้อนั้นเพราะเหตุไรเล่า ?
เพราะว่าสงสารนี้
กำหนดที่สุด เบื้องต้น เบื้องปลายไม่ได้
เมื่อเหล่าสัตว์ผู้มีวิชาเป็นเครื่องกัน
มีตัณหาเป็นเครื่องผูก
ท่องเที่ยวไปมาอยู่
ที่สุดเบื้องต้น ย่อมไม่ปรากฏ.

ภิกษุทั้งหลาย !
ก็เหตุเพียงเท่านั้น
พอที่เดียว เพื่อจะเปื้อน่ายในสังขารทั้งปวง
พอเพื่อจะคลายกำหนด พอเพื่อจะหลุดพ้น ดังนี้.

นิทาน. ส. ๑๖/๒๒๑, ๒๒๓-๔/๔๔๓-๔, ๔๕๐-๕.

๔๐

ที่รักที่เจริญใจในโลก

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
เป็นที่รักที่เจริญใจในโลก.

ตัณหา เมื่อจะเกิด ย่อมเกิดในที่นี้ เมื่อจะตั้ง
อยู่ย่อมตั้งอยู่ในที่นี้.

ตัณหา เมื่อบุคคลจะละ ย่อมละเสียได้ในที่นี้
เมื่อจะดับ ย่อมดับในที่นี้.

รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์
สิ่งที่ทำหน้าที่รู้ (วิญญาณ) ทางตา สิ่งที่ทำหน้าที่รู้
ทางหู ...ทางจมูก ...ทางลิ้น ...ทางกาย ...ทางใจ.

ผัสสะทางตา ผัสสะทางหู ผัสสะทางจมูก
ผัสสะทางลิ้น ผัสสะทางกาย ผัสสะทางใจ.

เวทนาจากผัสสะทางตา เวทนาจากผัสสะทางหู
...ทางจมูก ...ทางลิ้น ...ทางกาย ...ทางใจ.

การหมายรู้ (สัญญา) เกี่ยวกับรูป การหมายรู้
เกี่ยวกับเสียง ...กลิ่น ...รส ...กายสัมผัส ...ธรรมารมณฺ์.

เจตนาในการหมายรู้ (สัญญาเจตนา) เกี่ยวกับรูป
...เกี่ยวกับเสียง ...กลิ่น ...รส ...กายสัมผัส ...ธรรมารมณฺ์.

การตริก (วิตก) ที่เป็นไปทางรูป การตริกที่เป็นไป
ทางเสียง ...กลิ่น ...รส ...กายสัมผัส ...ธรรมารมณฺ์.

การตรอง (วิจาร์) ที่เป็นไปทางรูป การตรองที่
เป็นไปทางเสียง ...กลิ่น ...รส ...กายสัมผัส ...ธรรมารมณฺ์.

ตฺถหาในรูป ตฺถหาในเสียง ตฺถหาในกลิ่น
ตฺถหาในรส ตฺถหาในกายสัมผัส ตฺถหาในธรรมารมณฺ์.

(แต่ละอย่างๆ เหล่านี้)

เป็นที่รักที่เจริญใจในโลก.

ตฺถหา เมื่อจะเกิด ย่อมเกิดในที่นี้

เมื่อจะตั้งอยู่ ย่อมตั้งอยู่ในที่นี่.

ตฺถหา เมื่อบุคคลจะละ ย่อมละเสียได้ในที่นี่

เมื่อจะดับ ย่อมดับในที่นี้.

๕๑

ทางแห่งความสิ้นทุกข์

ภิกษุทั้งหลาย ! ก็ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสัจ
(ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งทุกข์) เป็นไฉน ?

นี่คือ มรรคมีองค์ ๘ อันประเสริฐ คือ :-

สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปะ

สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ

สัมมาวายามะ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ.

ก็สัมมาทิฐิ เป็นไฉน ?

ความรู้ในทุกข์ ความรู้ในทุกขสมุทัย ความรู้ใน
ทุกขนิโรธ ความรู้ในทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา.

สัมมาสังกัปปะ เป็นไฉน ?

ความดำริในการออกจากกาม ความดำริใน
ความไม่พยาบาท ความดำริในอันไม่เบียดเบียน.

สัมมาวาจา เป็นไหน ?

การงดเว้นจากการพูดเท็จ งดเว้นจากการพูด
ส่อเสียด (พูดให้คนแตกแยกกัน) งดเว้นจากการพูดคำหยาบ
งดเว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ.

สัมมากัมมันตะ เป็นไหน ?

การงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ งดเว้นจากการถือเอา
สิ่งของที่เขามิได้ให้ งดเว้นจากการประพฤติดิฉินในกาม.

สัมมาอาชีวะ เป็นไหน ?

อริยสาวกในธรรมวินัยนี้ ละการเลี้ยงชีพที่ผิดเสีย
สำเร็จการเลี้ยงชีพด้วยการเลี้ยงชีพที่ชอบ.

สัมมาวายามะ เป็นไหน ?

ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมปลุกความพอใจ
ย่อมพยายาม ย่อมปรารถนาความเพียร ประคองจิตไว้
ตั้งจิตไว้

เพื่อ มิให้ อกุศลธรรมอันเป็นบาปที่ยังไม่เกิด
บังเกิดขึ้น

เพื่อ ละ อกุศลธรรมเป็นบาปที่บังเกิดขึ้นแล้ว
 เพื่อให้ กุศลธรรมที่ยังไม่เกิด บังเกิดขึ้น
 เพื่อ ความตั้งอยู่ ไม่เลือนหาย ความมงกงาม
 ยิ่งขึ้น ความไพบุลย์ ความเจริญเต็มเปี่ยมยิ่งแห่งกุศล
 ธรรมที่บังเกิดขึ้นแล้ว.

สัมมาสติ เป็นไฉน ?

ภิกษุในธรรมวินัยนี้ พิจารณาเห็นกายในกายอยู่
 มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ กำจัดอภิชฌาและ
 โทมนัสในโลกออกเสียได้.

ภิกษุในธรรมวินัยนี้ พิจารณาเห็นเวทนาในเวทนาอยู่
 มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ กำจัดอภิชฌาและ
 โทมนัสในโลกออกเสียได้.

ภิกษุในธรรมวินัยนี้ พิจารณาเห็นจิตในจิตอยู่
 มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ กำจัดอภิชฌาและ
 โทมนัสในโลกออกเสียได้.

ภิกษุในธรรมวินัยนี้ พิจารณาเห็นธรรมในธรรมอยู่
 มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ กำจัดอภิชฌาและ
 โทมนัสในโลกออกเสียได้.

สัมมาสมาธิ เป็นไหน ?

ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุในธรรมวินัยนี้ สงัดแล้ว จากกามทั้งหลาย สงัดแล้วจากอกุศลธรรมทั้งหลาย เข้าถึงฌานที่หนึ่ง อันมีวิตกวิจารณ์มีปิติและสุขอันเกิดแต่ วิเวก แล้วแลอยู่

เพราะวิตกวิจารณ์รำงับลง เธอเข้าถึงฌานที่สอง อันเป็นเครื่องผ่อนคลายแห่งใจในภายใน ให้สมาธิเป็นธรรม อันเอกผุดขึ้น ไม่มีวิตกไม่มีวิจารณ์ มีแต่ปิติและสุขอันเกิด แต่สมาธิ แล้วแลอยู่

เพราะปิติจางหายไป เธอเป็นผู้เพ่งเฉยอยู่ได้ มีสติ มีความรู้สึกตัวทั่วพร้อม และได้เสวยสุข ด้วยนามกาย ย่อมเข้าถึงฌานที่สาม อันเป็นฌานที่พระอริยเจ้าทั้งหลาย กล่าวสรรเสริญผู้ได้บรรลุว่า เป็นผู้เฉยอยู่ได้ มีสติ ความเป็นอยู่เป็นปกติสุข แล้วแลอยู่

เพราะละสุขและทุกข์เสียได้ และความดับหาย แห่งโสมนัสและโทมนัส ในกาลก่อน เธอย่อมเข้าถึง ฌานที่สี่ อันไม่ทุกข์และไม่สุข มีแต่สติอันบริสุทธิ์ เพราะอุเบกขา แล้วแลอยู่

ภิกษุทั้งหลาย ! นี้เราเรียกว่า สัมมาสมาธิ
ภิกษุทั้งหลาย ! เหล่านี้แลเราเรียกว่า อริยสัง
คือ หนทางเป็นเครื่องให้ถึง ความดับไม่เหลือแห่งทุกข์

มหา. ที. ๑๐/๓๔๓/๒๗๗.

ขอนอบน้อมแด่
ตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธะ
พระองค์นั้นด้วยเศียรเกล้า

ตถาคตสาวโก

(สาวกตถาคต)

คณะงานธัมมะ วัดนาป่าพง

(กลุ่มอาสาสมัครพุทธวจน-หมวดธรรม)

มูลนิธิพุทธโฆษาจารย์

มูลนิธิแห่งมหาชนชาวพุทธ ผู้ซึ่งชัดเจน และมั่นคงในพุทธวจน

เริ่มจากชาวพุทธกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่ง ได้มีโอกาสมาฟังธรรมบรรยายจากท่านพระอาจารย์คึกฤทธิ์ โสตถิผโล ที่เน้นการนำพุทธวจน (ธรรมวินัยจากพุทธโอษฐ์ที่พระพุทธองค์ทรงยืนยันว่าทรงตรัสไว้ดีแล้ว บริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง ทั้งเนื้อ ความและพยัญชนะ) มาใช้ในการถ่ายทอดบอกสอน ซึ่งเป็นรูปแบบการแสดงธรรมที่ตรงตามพุทธบัญญัติตามที่ ทรงรับสั่งแก่พระอรหันต์ ๖๐ รูปแรกที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ในการประกาศพระสัท ธรรม และเป็นลักษณะเฉพาะที่ภิกษุในครั้งพุทธกาลใช้เป็นมาตรฐานเดียว

หลักพุทธวจนนี้ ได้เข้ามาตอบคำถาม ต่อความลึกลับสงสัย ได้เข้ามาสร้างความชัดเจน ต่อความพัวพันสับสน ในข้อธรรมต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสังคมาชาวพุทธ ซึ่งทั้งหมดนี้ เป็นผลจากสาเหตุเดียวคือ การไม่ใช้คำของพระพุทธเจ้าเป็นตัวตั้งต้นในการศึกษาเล่าเรียน

ด้วยศรัทธาอย่างไม่หวั่นไหวต่อองค์สัมมาสัมพุทธะ ในฐานะพระศาสดาท่านพระอาจารย์คึกฤทธิ์ ได้ประกาศอย่างเป็นทางการว่า “อาตมาไม่มีคำสอนของตัวเอง” และใช้เวลาที่มีอยู่ ไปกับการรับสนองพุทธประสงค์ ด้วยการโฆษณาพุทธวจนเพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม และความประสานเป็นหนึ่งเดียวของชาวพุทธ

เมื่อกลับมาใช้หลักพุทธวจน เหมือนที่เคยเป็นในครั้งพุทธกาล สิ่งที่เกิดขึ้นคือ ความชัดเจนสอดคล้องลงตัว ในความรู้ความเข้าใจ ไม่ว่าในแง่ของหลักธรรม ตลอดจนมรรควิธีที่ตรง และสามารถนำไปใช้ปฏิบัติให้เกิดผล รู้เห็นประจักษ์ได้จริงด้วยตนเองทันที ด้วยเหตุนี้ ชาวพุทธที่เห็นคุณค่าในคำของพระพุทธเจ้าจึงขยายตัวมากขึ้นเรื่อย ๆ เกิดเป็น “กระแสพุทธวจน” ซึ่งเป็นพลังเจียบที่กำลังจะกลายเป็นคลื่นลูกใหม่ ในการกลับไปใช้ระบบการเรียนรู้พระสัทธรรม เหมือนดังครั้งพุทธกาล

ด้วยการขยายตัวของกระแสพุทธวจนนี้ สื่อธรรมที่เป็นพุทธวจน ไม่ว่าจะหนังสือ หรือซีดี ซึ่งแจกฟรีแก่ญาติโยมเริ่มมีไม่พอเพียงในการแจก ทั้งนี้ เพราะจำนวนของผู้ที่สนใจเห็นความสำคัญของพุทธวจน ได้ขยายตัวมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ประกอบกับว่าท่านพระอาจารย์ศีกฤทธิ โสตุถิโณ เครื่องคิดในข้อวัตรปฏิบัติที่พระศาสดาบัญญัติไว้ อันเป็นธรรมวินัยที่ออกจากพระโอษฐ์ของตถาคตโดยตรง การเผยแพร่พุทธวจนที่ผ่านมา จึงเป็นไปในลักษณะสันโดษตามมีตามได้ เมื่อมีโยมมาปวารณาเป็นเจ้าของภาพในการจัดพิมพ์ ได้มาจำนวนเท่าไร ก็ทยอยแจกไปตามที่มีเท่านั้น เมื่อมีมา ก็แจกไป เมื่อหมด ก็คือหมด

เนื่องจากว่า หน้าที่ในการดำรงพระสัทธรรมให้ตั้งมั่นสืบไป ไม่ได้ผูกจำกัดอยู่แต่เพียงพุทธสาวกในฐานะของสงฆ์เท่านั้น พระราชาลุ่มหนึ่งซึ่งเห็นความสำคัญของพุทธวจน จึงรวมตัวกันเข้ามาช่วยขยายผลในสิ่งที่ท่านพระอาจารย์ศีกฤทธิ โสตุถิโณ ทำอยู่แล้ว นั่นคือ การนำพุทธวจนมาเผยแพร่โฆษณา โดยพิจารณาตัดสิ่งใจดวงตะเบียนจัดตั้งเป็นมูลนิธิอย่างถูกต้องตามกฎหมาย เพื่อให้การดำเนินการต่างๆ ทั้งหมดอยู่ในรูปแบบที่โปร่งใส เปิดเผย และเปิดกว้างต่อสาธารณชนชาวพุทธทั่วไป

สำหรับผู้ที่เห็นความสำคัญของพุทธวจน และมีความประสงค์ที่จะดำรงพระสัทธรรมให้ตั้งมั่น ด้วยวิธีของพระพุทธเจ้า สามารถสนับสนุนการดำเนินการครั้งนี้ได้ด้วยวิธีง่ายๆ นั่นคือ เข้ามาใส่ใจศึกษาพุทธวจน และนำไปใช้ปฏิบัติด้วยตนเอง เมื่อรู้ประจักษ์ เห็นได้ด้วยตนแล้ว ว่ามรรควิธีที่ได้จากการทำความเข้าใจ โดยใช้คำของพระพุทธเจ้าเป็นตัวตั้งต้นนั้น นำไปสู่ความเห็นที่ถูกต้อง ในหลักธรรมอันสอดคล้องเป็นเหตุเป็นผล และเชื่อมโยงเป็นหนึ่งเดียว กระทั่งได้ผลตามจริง ทำให้เกิดมีจิตศรัทธา ในการช่วยเผยแพร่ขยายสื่อพุทธวจน เพียงเท่านี้ คุณก็คือหนึ่งหน่วยในขบวน “พุทธโฆษณ” แล้ว

นี่คือเจตนารมณ์ของมูลนิธิพุทธโฆษณ นั่นคือเป็นมูลนิธิแห่งมหาชนชาวพุทธ ซึ่งชัดเจน และมั่นคงในพุทธวจน

ผู้ที่สนใจรับสื่อธรรมที่เป็นพุทธวจน เพื่อไปใช้ศึกษาส่วนตัว
หรือนำไปแจกเป็นธรรมทาน แก่พ่อแม่พี่น้อง ญาติ หรือเพื่อน
สามารถมารับได้ฟรี ที่วัดนาป่าพง
หรือตามที่พระอาจารย์คึกฤทธิ์ได้รับนิมนต์ไปแสดงธรรมนอกสถานที่

สำหรับรายละเอียดกิจกรรมต่างๆ ภายใต้อุปถัมภ์ของพุทธวจนโดยวัดนาป่าพง ค้นหา
ข้อมูลได้จาก

www.buddhakos.org หรือ www.watnapp.com

หากมีความจำนงที่จะรับไปแจกเป็นธรรมทานในจำนวนหลายสิบชุด
ขอความกรุณาแจ้งความจำนงได้ที่

มูลนิธิพุทธโฆษาจารย์

ประสานงานและเผยแพร่ : เลขที่ ๒๙/๓ หมู่ที่ ๗

ถนนเสียบคลอง ๑๐ ฝั่งตะวันออก

ตำบลบึงทองหลาง อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๕๐

โทรศัพท์ ๐๘ ๒๒๒๒ ๕๗๙๐-๙๔, ๐๘ ๕๐๕๘ ๖๘๘๘, ๐๘ ๑๕๑๓ ๑๖๑๑

โทรสาร ๐ ๒๑๕๙ ๐๕๒๕-๖

เว็บไซต์ : www.buddhakos.org อีเมล : buddhakos@hotmail.com

สนับสนุนการเผยแพร่พุทธวจนได้ที่

ชื่อบัญชี “มูลนิธิพุทธโฆษาจารย์” ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขา คลอง ๑๐ (ธัญบุรี)
ประเภท บัญชีออมทรัพย์ เลขที่บัญชี ๓๑๘-๒-๔๗๔๖๑-๐

ขอกราบขอบพระคุณแด่

พระอาจารย์ศีกฤทธิ์ โสตุถิมโล และคณะสงฆ์วัดนาป่าพง

ที่กรุณาให้คำปรึกษาในการจัดทำหนังสือเล่มนี้

ติดตามการเผยแพร่พระธรรมคำสอนตามหลักพุทธวจน

โดย พระอาจารย์ศีกฤทธิ์ โสตุถิมโล ได้ที่

เว็บไซต์

- <http://www.watnapp.com> : หนังสือ และสื่อธรรมะ บนอินเทอร์เน็ต
- <http://media.watnapahpong.org> : ศูนย์บริการมัลติมีเดียวัดนาป่าพง
- <http://www.buddha-net.com> : เครือข่ายพุทธวจน
- <http://etipitaka.com> : โปรแกรมตรวจหาและเทียบเคียงพุทธวจน
- <http://www.watnapahpong.com> : เว็บไซต์วัดนาป่าพง
- <http://www.buddhakos.org> : มูลนิธิพุทธโฆษณ์
- <http://www.buddhawajanafund.org> : มูลนิธิพุทธวจน
- <http://www.ratana5.com> : พุทธวจนสมาคม
- <http://www.buddhawajana-training.com> : ศูนย์ปฏิบัติพุทธวจน
- <http://www.buddhawaj.org> : ฐานข้อมูลพระสูตรออนไลน์, เสียงอ่านพุทธวจน
- <http://www.buddhaoat.org> : กลุ่มผู้สนับสนุนการเผยแพร่พุทธวจน

ดาวน์โหลดโปรแกรมตรวจหาและเทียบเคียงพุทธวจน (E-Tipitaka)

สำหรับคอมพิวเตอร์

- ระบบปฏิบัติการ Windows, Macintosh, Linux
<http://etipitaka.com/download> หรือ รับแผ่นโปรแกรมได้ที่วัดนาป่าพง

สำหรับโทรศัพท์เคลื่อนที่และแท็บเล็ต

- ระบบปฏิบัติการ Android
ดาวน์โหลดได้ที่ Play Store โดยพิมพ์คำว่า พุทธวจน หรือ e-tipitaka
- ระบบปฏิบัติการ iOS (สำหรับ iPad, iPhone, iPod)
ดาวน์โหลดได้ที่ App Store โดยพิมพ์คำว่า พุทธวจน หรือ e-tipitaka

ดาวน์โหลดโปรแกรมพุทธวจน (Buddhawajana)

เฉพาะสำหรับโทรศัพท์เคลื่อนที่และแท็บเล็ต

- ระบบปฏิบัติการ Android
ดาวน์โหลดได้ที่ Google Play Store โดยพิมพ์คำว่า พุทธวจน หรือ buddhawajana
- ระบบปฏิบัติการ iOS (สำหรับ iPad, iPhone, iPod)
ดาวน์โหลดได้ที่ App Store โดยพิมพ์คำว่า พุทธวจน หรือ buddhawajana

วิทยุ

- คลื่น ส.ว.พ. FM ๙๑.๐ MHz ทุกวันพระ เวลา ๑๗.๔๐ น.

บรรณานุกรม

พระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ (บาลีสยามรัฐ)

พระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับหลวง (ไทยสยามรัฐ)

หนังสือธรรมโฆษณ์ ชูตจากพระโอษฐ์

(ผลงานแปลพุทธวจน โดยท่านพุทธทาสภิกขุในนามกองตำราคณะธรรมทาน)

ร่วมสนับสนุนการจัดทำโดย

คณะงานธัมมะ วัดนาป่าพง (กลุ่มอาสาสมัครพุทธวจนหมวดธรรม), คณะศิษย์วัดนาป่าพง,

กลุ่มศิษย์ธรรมาศ, กลุ่มสมณะศากยบุตร, กลุ่มธรรมะสีขาว,

กลุ่มพุทธบริษัทศากยบุตร, กลุ่มพุทธโอษฐ์, กลุ่มชวนม่วนธรรม,

กลุ่มละนันทิ, กลุ่มพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินบริษัทการบินไทย,

กลุ่มมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่,

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สำนักงานการศึกษาต่อเนื่อง,

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (องครักษ์)

ชมรมวิศวกรความรู้เพื่อสังคม, ชมรมพุทธวจนอุดรธานี, ชมรมธรรมปริดา,

ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี,

บจก. สยามคูโบต้า คอร์ปอเรชั่น, บจก. ดาต้าโปรดักส์, บจก. 3M ประเทศไทย,

บจก. บางไทรไฟเบอร์บอร์ด, บจก. เอ็นอีซี โทคิน อิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย),

บจก. สยามรักซ์, บจก. เซเวนส์ตีปัส, บจก. เมคเทค, บจก. ไทเวอร์ส เคมีคอลส์,

บจก. ห้างพระจันทร์โอสด, บจก. สมสุข สหภัทรสตีลส์, บจก. ทองแป้น,

บจก. สมาย คอนเทนเนอร์ อุตสาหกรรม, บจก. อี.ซี.ที. ซิสเต็ม, บจก. อี.ซี.ที. เอ็นจิเนียริ่ง,

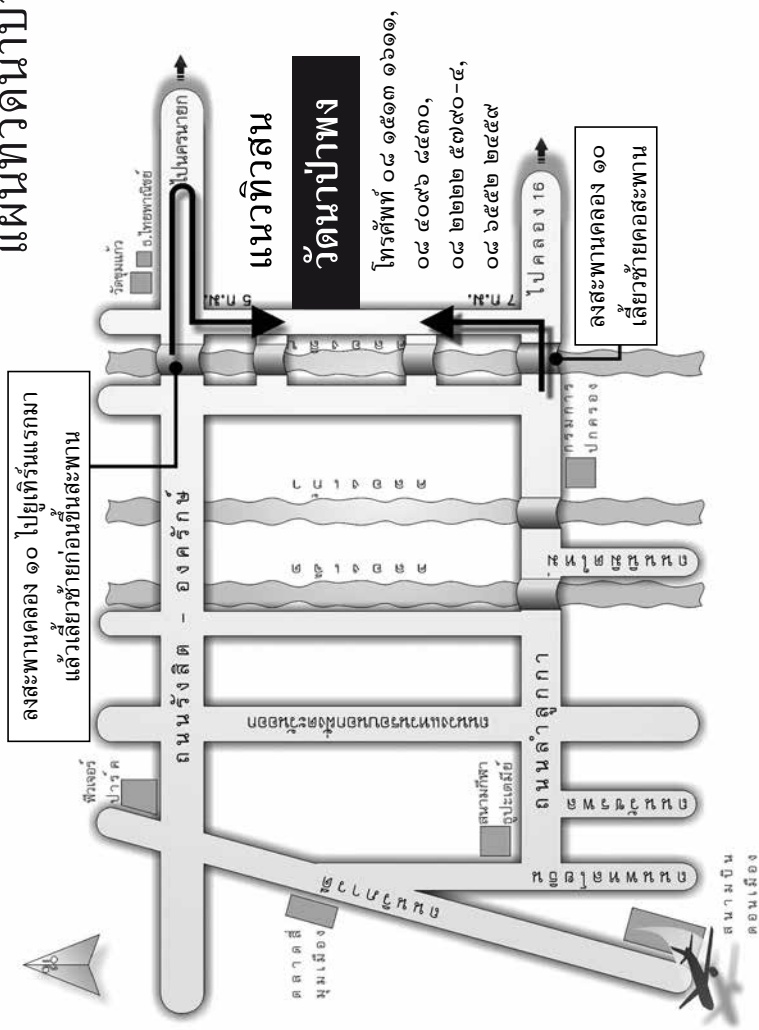
บจก. อี.ซี.ที. ซัพพลาย, บจก. อี.ซี.ที. อินเทอร์เน็ตเซ็นแนล, บจก. อี.ซี.ที. โปรเฟสชั่นแนล,

บจก. คอร์โอดมา อินเทอร์เน็ตเซ็นแนล, บมจ. อนุศาศิริ, หจก. อินเทอร์เน็ต,

สถานภาพภาพบำบัด คัดตึคคลินิก, ร้านต้นมะขามช่างทอง,

ร้านเสียบัญ, บ้านเมตตาเรสซิเด็นท์, บ้านพุทธวจัน

แผนที่วัดนาป่าพง

๑๐ พระสูตรของความสำเร็จ
ที่ชาวพุทธต้องศึกษา
แต่คำสอนจากพระพุทธเจ้า
เท่านั้น

ผ่านมา ๒,๕๐๐ กว่าปี

คำสอนทางพระพุทธศาสนาเกิดความหลากหลายมากขึ้น
มีสำนักต่างๆ มากมาย ซึ่งแต่ละหมู่คณะก็มีความเห็นของตน
หามาตรฐานไม่ได้ แม้จะกล่าวในเรื่องเดียวกัน
ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่สมบูรณ์
แล้วเราควรเชื่อและปฏิบัติตามใคร?

ลองพิจารณาคำตอบง่ายๆ ได้จาก ๑๐ พระสูตร
ซึ่งพระตถาคตทรงเตือนเอาไว้

แล้วตรัสบอกวิธีป้องกันและแก้ไขเหตุเสื่อมแห่งธรรมเหล่านี้.

ขอเชิญมาตอบตัวเองกันเถาะว่า ถึงเวลาแล้วหรือยัง?

ที่พุทธบริษัทจะมีมาตรฐานเพียงหนึ่งเดียว คือ “พุทธวจน” ธรรมวินัย
จากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงปฏิบัติและรู้ตามได้เฉพาะตน ดังนี้.

๑. พระองค์ทรงสามารถกำหนดสมาธิ เมื่อจะพูด ทุกถ้อยคำจึงไม่ผิดพลาด

-บาลี ม. ม. ๑๒/๕๕๘/๕๓๐.

อัศจรรย์นะ! เรานั้นหรือ จำเดิมแต่เริ่มแสดง กระทั่งคำสุดท้ายแห่ง
การกล่าวเรื่องนั้นๆ ย่อมตั้งไว้ซึ่งจิตในสมาธิในมิตอันเป็นภายในโดยแท้
ให้จิตดำรงอยู่ ให้จิตตั้งมั่นอยู่ กระทำให้มีจิตเป็นเอก ดังเช่นที่คนทั้งหลาย
เคยได้ยินว่าเรากระทำอยู่เป็นประจำ ดังนี้.

๒. แต่ละคำพูดเป็นอภาลิโก คือ ถูกต้องตรงจริงไม่จำกัดกาลเวลา

-บาลี มุ. ม. ๑๒/๔๘๕/๔๕๑.

ภิกษุทั้งหลาย! พวกเธอทั้งหลายเป็นผู้ที่เรานำไปแล้วด้วยธรรมนี้ อันเป็นธรรมที่บุคคลจะพึงเห็นได้ด้วยตนเอง (สนทสิฏฺฐิโก) เป็นธรรมให้ผลไม่จำกัดกาล (อภาลิโก) เป็นธรรมที่ควรเรียกกันมาตุ (เอทธิปสฺสึโก) ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว (โอปนยิโก) อันวิญญูชนจะพึงรู้ได้เฉพาะตน (ปัจจุตฺต เวทิตพฺโพ วิญญูติ).

๓. คำพูดที่พูดมาทั้งหมดนับแต่วันตรัสรู้ขึ้น สอดรับไม่ขัดแย้งกัน

-บาลี อิติวุ. ชุ. ๒๕/๓๒๑/๒๔๓.

ภิกษุทั้งหลาย! นับตั้งแต่ราตรี ที่ตถาคตได้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ จนกระทั่งถึงราตรีที่ตถาคตปรินิพพานด้วยอนุปาติเสสนิพพานธาตุ ตลอดเวลาระหว่างนั้น ตถาคตได้กล่าวสอน พรา้สอน แสดงออก ซึ่งถ้อยคำใด ถ้อยคำเหล่านั้นทั้งหมด ย่อมเข้ากันได้โดยประการเดียวทั้งสิ้น ไม่แย้งกันเป็นประการอื่นเลย.

๔. ทรงบอกเหตุแห่งความอันตรายของคำสอนเปรียบด้วยกลองศึก

-บาลี นิทาน. ส. ๑๖/๓๑๑/๑๓๒-๓.

ภิกษุทั้งหลาย! เรื่องนี้เคยมีมาแล้ว กลองศึกของกษัตริย์พวกทสราหะ เรียกว่า อานกะ มีอยู่ เมื่อกลองอานกะนี้ มีแปลแตกหรือลี พวกกษัตริย์ทสราหะได้หาเนื้อไม้อื่นทำเป็นลิ้ม เสริมลงในรอยแตกของกลองนั้น (ทุกครราวไป). ภิกษุทั้งหลาย! เมื่อเชื่อมปะเข้าหลายครั้งหลายคราวเช่นนั้น นานเข้าก็ถึงสมัยหนึ่ง ซึ่งเนื้อไม้เดิมของตัวกลองหมดสิ้นไป เหลืออยู่แต่เนื้อไม้ที่ทำเสริมเข้าใหม่เท่านั้น.

ภิกษุทั้งหลาย! ฉันทใดก็ฉันทนั้น ในกาลยัตถายาฝ่ายอนาคต จักมีภิกษุทั้งหลาย สุตตันตะเหล่าใด ที่เป็นคำของตถาคต เป็นข้อความลึก มีความหมายซึ่งเป็นชั้นโลกุตตระ ว่าเฉพาะด้วยเรื่องสัจจัญญา เมื่อมีผู้นำสุตตันตะเหล่านั้น

มากล่าวอยู่ เธอจักไม่ฟังด้วยดี จักไม่เงี้ยวฟัง จักไม่ตั้งจิตเพื่อจะรู้ทั่วถึง และจักไม่สำคัญว่าเป็นสิ่งที่ตนควรศึกษาเล่าเรียน ส่วนสุดตันตะเหล่าใดที่นักกริแต่งขึ้นใหม่ เป็นคำร้อยกรองประเภทกาพย์กลอน มีอักษรสละสลวย มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นเรื่องนอกแนว เป็นคำกล่าวของสาวก เมื่อมีผู้นำสุดตันตะที่นักกริแต่งขึ้นใหม่เหล่านั้นมากล่าวอยู่ เธอจักฟังด้วยดี จักเงี้ยวฟัง จักตั้งจิต เพื่อจะรู้ทั่วถึง และจักสำคัญว่าเป็นสิ่งที่ตนควรศึกษาเล่าเรียนไป.

ภิกษุทั้งหลาย! ความอันตรายของสุดตันตะเหล่านั้น ที่เป็นคำของตถาคต เป็นข้อความลึก มีความหมายซึ่ง เป็นชั้นโลกุตตระ ว่าเฉพาะด้วยเรื่องสุญญตา จักมิได้ด้วยอาการอย่างนี้ แล.

๕. ทรงกำชับให้ศึกษาปฏิบัติเฉพาะจากคำของพระองค์เท่านั้น อย่าฟังคนอื่น

-บาลี ทฎ. อ. ๒๐/๘๑-๘๒/๒๕๒.

ภิกษุทั้งหลาย! พวกภิกษุบริษัทในกรณีนี้ สุดตันตะเหล่าใด ที่กริแต่งขึ้นใหม่ เป็นคำร้อยกรองประเภทกาพย์กลอน มีอักษรสละสลวย มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นเรื่องนอกแนว เป็นคำกล่าวของสาวก เมื่อมีผู้นำสุดตันตะเหล่านั้นมากล่าวอยู่ เธอจักไม่ฟังด้วยดี ไม่เงี้ยวฟัง ไม่ตั้งจิตเพื่อจะรู้ทั่วถึง และจักไม่สำคัญว่าเป็นสิ่งที่ตนควรศึกษาเล่าเรียน.

ภิกษุทั้งหลาย! ส่วนสุดตันตะเหล่าใด ที่เป็นคำของตถาคต เป็นข้อความลึก มีความหมายซึ่ง เป็นชั้นโลกุตตระ ว่าเฉพาะด้วยเรื่องสุญญตา เมื่อมีผู้นำสุดตันตะเหล่านั้นมากล่าวอยู่ เธอย่อมฟังด้วยดี ย่อมเงี้ยวฟัง ย่อมตั้งจิตเพื่อจะรู้ทั่วถึง และย่อมสำคัญว่าเป็นสิ่งที่ตนควรศึกษาเล่าเรียน จึงพากันเล่าเรียน ได้ตาม ทวนถามแก่กันและกันอยู่ว่า “ข้อนี้เป็นอย่างไร มีความหมายก็เช่น” ดังนี้ ด้วยการทำดังนี้ เธอย่อมเปิดธรรมที่ถูกปิดไว้ได้ ธรรมที่ยังไม่ปรากฏ เธอก็ทำให้ปรากฏได้ ความสงสัยในธรรมหลายประการ ที่น่าสงสัย เธอก็บรรเทาหลงได้.

ภิกษุทั้งหลาย! บริษัทชื่อ อุกกาจิตวินีตา ปริสา โน ปฏิปุจฉาวินีตา เป็นอย่างไรเล่า?

ภิกษุทั้งหลาย! ในกรณีนี้คือ ภิกษุทั้งหลายในบริษัทใด เมื่อสุดตันตะ ทั้งหลาย อันเป็นตถาคตภายิต (ตถาคตภายิตา) อันลิกซิ่ง (คัมภีรา) มี อรรถอันลิกซิ่ง (คัมภีรตถา) เป็นโลกุตตระ (โลกุตตรา) ประกอบด้วย เรื่องสุญญาตา (สุญญาตปฏิสยุตตา) อันบุคคลนำมากล่าวอยู่ ก็ไม่ฟังด้วยดี ไม่เจียหูฟัง ไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อจะรู้ทั่วถึง และไม่สำคัญว่าเป็นสิ่งที่ตนควร ศึกษาเล่าเรียน.

ส่วนสุดตันตะเหล่าใด ที่กวีแต่งขึ้นใหม่ เป็นคำร้อยกรองประเภท กายพยกลอน มีอักษรสละสลวย มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นเรื่องนอกแนว เป็นคำกล่าวของสาวก เมื่อมีผู้นำสุดตันตะเหล่านี้มากล่าวอยู่

พวกเธอย่อมฟังด้วยดี เจียหูฟัง ตั้งจิตเพื่อจะรู้ทั่วถึง และสำคัญไป ว่าเป็นสิ่งที่ตนควรศึกษาเล่าเรียน พวกเธอล่าเรียนธรรมอันกวีแต่งใหม่ นั้นแล้ว ก็ไม่สอบถามซึ่งกันและกัน ไม่ทำให้เปิดเผยแจ่มแจ้งออกมาว่า ข้อนี้พยัญชนะเป็นอย่างไร อรรถเป็นอย่างไร ดังนี้ เธอเหล่านั้น เปิดเผย สิ่งที่ยังไม่เปิดเผยไม่ได้ ไม่หยางของที่คว่าอยู่ให้หยางขึ้นได้ ไม่บรรเทา ความสงสัยในธรรมทั้งหลายอันเป็นที่ตั้งแห่งความสงสัยมีอย่างต่างๆ ได้. ภิกษุทั้งหลาย! นี้เราเรียกว่า อุกกาจิตวินีตา ปริสา โน ปฏิปุจฉาวินีตา.

ภิกษุทั้งหลาย! บริษัทชื่อ ปฏิปุจฉาวินีตา ปริสา โน อุกกาจิตวินีตา เป็นอย่างไรเล่า?

ภิกษุทั้งหลาย! ในกรณีนี้คือ ภิกษุทั้งหลายในบริษัทใด เมื่อสุดตันตะ ทั้งหลาย ที่กวีแต่งขึ้นใหม่ เป็นคำร้อยกรองประเภทกายพยกลอน มีอักษร สละสลวย มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นเรื่องนอกแนว เป็นคำกล่าวของสาวก อันบุคคลนำมากล่าวอยู่ ก็ไม่ฟังด้วยดี ไม่เจียหูฟัง ไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อจะ รู้ทั่วถึง และไม่สำคัญว่าเป็นสิ่งที่ตนควรศึกษาเล่าเรียน ส่วน สุดตันตะ เหล่าใด อันเป็นตถาคตภายิต อันลิกซิ่ง มีอรรถอันลิกซิ่ง เป็นโลกุตตระ ประกอบด้วยเรื่องสุญญาตา เมื่อมีผู้นำสุดตันตะเหล่านี้ มากล่าวอยู่ พวก

เธอย่อมฟังด้วยดี ย่อมเจียหุฟัง ย่อมเข้าไปตั้งจิตเพื่อจะรู้ทั่วถึง และย่อมสำคัญว่าเป็นสิ่งที่ควรศึกษาเล่าเรียน พวกเธอเล่าเรียนธรรมที่เป็นตถาคตภาษิตนั้นแล้ว ก็สอบถามซึ่งกันและกัน ทำให้เปิดเผยแจ่มแจ้งออกมาว่า ข้อนี้พยัญชนะเป็นอย่างไร อรรถจะเป็นอย่างไร ดังนี้ เธอเหล่านั้นเปิดเผยสิ่งที่ยังไม่เปิดเผยได้ หมายของที่คว่าอยู่ให้หมายขึ้นได้ บรรเทาความสงสัยในธรรมทั้งหลายอันเป็นที่ตั้งแห่งความสงสัยมีอย่างต่างๆ ได้. ภิคุทั้งหลาย! นี้เราเรียกว่า ปฏิปุจฉาวินิตา ปรีสา โน อุกกาจิตวินิตา.

ภิคุทั้งหลาย! เหล่านี้แลบริษัท ๒ จำพวกนั้น. ภิคุทั้งหลาย! บริษัทที่เกิดในบรรดาบริษัททั้งสองพวกนั้น คือ บริษัทปฏิปุจฉาวินิตา ปรีสา โน อุกกาจิตวินิตา (บริษัทที่อาศัยการสอบสวนทบทวนกันเอาเองเป็นเครื่องนำไป ไม่อาศัยความเชื่อจากบุคคลภายนอกเป็นเครื่องนำไป) แล.

๖. ทรงห้ามบัญญัติเพิ่มหรือตัดทอนสิ่งที่บัญญัติไว้

-บาลี มท. ที. ๑๐/๔๐/๗๐.

ภิคุทั้งหลาย! ภิคุทั้งหลาย จักไม่บัญญัติสิ่งที่ไม่เคยบัญญัติ จักไม่เพิกถอนสิ่งที่บัญญัติไว้แล้ว จักสมทานศึกษาในสิกขาบทที่บัญญัติไว้แล้วอย่างเคร่งครัด อยู่เพียงใด ความเจริญก็เป็นสิ่งที่ภิคุทั้งหลายหวังได้ ไม่มีความเสื่อมเลย อยู่เพียงนั้น.

๗. สำนึกเสมอว่าตนเองเป็นเพียงผู้เดินตามพระองค์เท่านั้น ถึงแม้จะเป็นอรหันต์ผู้เลิศทางปัญญาก็ตาม

-บาลี ขนธ. สී. ๑๗/๘๒/๑๒๖.

ภิคุทั้งหลาย! ตถาคตผู้อรหันตสัมมาสัมพุทธะ ได้ทำมรรคที่ยังไม่เกิดให้เกิดขึ้น ได้ทำมรรคที่ยังไม่มีใครรู้ให้มีคนรู้ ได้ทำมรรคที่ยังไม่มีใครกล่าวให้เป็นมรรคที่กล่าวกันแล้ว ตถาคตเป็นผู้รู้มรรค (มคคณฺณ) เป็นผู้รู้แจ้งมรรค (มคควิฑู) เป็นผู้ฉลาดในมรรค (มคคโกวิทฺถ). ภิคุทั้งหลาย! ส่วนสาวกทั้งหลายในกาลนี้ เป็นผู้เดินตามมรรค (มคคานุคฺคา) เป็นผู้ตามมาในภายหลัง.

ภิกษุทั้งหลาย! นี้แล เป็นความผิดแผกแตกต่างกัน เป็นความมุ่งหมายที่แตกต่างกัน เป็นเครื่องกระทำให้แตกต่างกัน ระหว่างตลาคตผู้อรหันต-สัมมาสัมพุทธะ กับภิกษุผู้บัญญัติวิมุตติ.

๘. ตรัสไว้ว่าให้ทรงจำบทพยัญชนะและคำอธิบายอย่างถูกต้อง พร้อมขยันถ่ายถอดบอกสอนกันต่อไป

-บาลี จตุกก. อี. ๒๑/๑๙๗/๑๖๐.

ภิกษุทั้งหลาย! พวกภิกษุในธรรมวินัยนี้ เล่าเรียนสูตรอันถือกันมาถุก ด้วยบทพยัญชนะที่ใช้กันถุก ความหมายแห่งบทพยัญชนะที่ใช้กันก็ถุก ย่อมมีนัยอันถุกต้องเช่นนั้น. ภิกษุทั้งหลาย! นี้เป็น มูลกรณิที่หนึ่ง ซึ่งทำให้พระสังฆกรรมตั้งอยู่ได้ไม่เลอะเลือนจนเสื่อมสูญไป...

ภิกษุทั้งหลาย! พวกภิกษุเหล่าใด เป็นพหูสูต คล่องแคล่ว ในหลักพระพุทธรวจน ทรงธรรม ทรงวินัย ทรงมาติกา (แม่บท) พวกภิกษุเหล่านั้นเอาใจใส่ บอกสอน เนื้อความแห่งสูตรทั้งหลายแก่คนอื่นๆ เมื่อท่านเหล่านั้นล่วงลับไป สูตรทั้งหลาย ก็ไม่ขาดผู้เป็นมูลราก (อาจารย์) มีที่อาศัยสืบกันไป. ภิกษุทั้งหลาย! นี้เป็น มูลกรณิที่สาม ซึ่งทำให้พระสังฆกรรมตั้งอยู่ได้ไม่เลอะเลือนจนเสื่อมสูญไป...

*** ในที่นี้ยกมา ๒ นัยยะ จาก ๔ นัยยะ ของมูลเหตุสี่ประการ ที่ทำให้พระสังฆกรรมตั้งอยู่ได้ไม่เลอะเลือนจนเสื่อมสูญไป

๙. ทรงบอกวิธีแก้ไขความผิดเพี้ยนในคำสอน

-บาลี มท. ที. ๑๐/๑๔๔/๑๑๓-๖.

๑. (หากมี) ภิกษุในธรรมวินัยนี้กล่าวอย่างนี้ว่า ผู้มีอายุ! ข้าพเจ้าได้สดับรับมาเฉพาะพระพักตร์พระผู้มีพระภาคว่า “นี้เป็นธรรม นี้เป็นวินัย นี้เป็นคำสอนของพระศาสดา”...

๒. (หากมี) ภิกษุในธรรมวินัยนี้กล่าวอย่างนี้ว่า ในอาวาสชื่อโน้นมีสงฆ์อยู่พร้อมด้วยพระเถระ พร้อมด้วยปาโมกข์ ข้าพเจ้าได้สดับมาเฉพาะหน้าสงฆ์นั้นว่า “นี้เป็นธรรม นี้เป็นวินัย นี้เป็นคำสอนของพระศาสดา”...

๓. (หากมี) ภิกษุในธรรมวินัยนี้กล่าวอย่างนี้ว่า ในอวาสาชื่อโน้นมีภิกษุผู้เป็นเถระอยู่จำนวนมาก เป็นพหูสูต เรียนคัมภีร์ ทรงธรรม ทรงวินัย ทรงมาติกา ข้าพเจ้าได้สดับมาเฉพาะหน้าพระเถระเหล่านั้นว่า “นี่เป็นธรรม นี่เป็นวินัย นี่เป็นคำสอนของพระศาสดา”...

๔. (หากมี) ภิกษุในธรรมวินัยนี้กล่าวอย่างนี้ว่า ในอวาสาชื่อโน้นมีภิกษุผู้เป็นเถระอยู่รูปหนึ่ง เป็นพหูสูต เรียนคัมภีร์ ทรงธรรม ทรงวินัย ทรงมาติกา ข้าพเจ้าได้สดับมาเฉพาะหน้าพระเถระรูปนั้นว่า “นี่เป็นธรรม นี่เป็นวินัย นี่เป็นคำสอนของพระศาสดา”...

เธอทั้งหลายยังไม่ฟังซึ่งขม ยังไม่ฟังคัดค้านคำกล่าวของผู้นั้น ฟังเรียนบทและพยัญชนะเหล่านั้นให้ดี แล้วฟังสอบสวนลงในพระสูตร เทียบเคียงดูในวินัย

ถ้าบทและพยัญชนะเหล่านั้น สอบลงในสูตรก็ไม่ได้ เทียบเข้าในวินัยก็ไม่ได้ ฟังลงสันนิษฐานว่า “นี่มิใช่พระดำรัสของพระผู้มีพระภาค พระองค์นั้นแน่นอน และภิกษุนี้รับมาผิด” เธอทั้งหลาย ฟังหึ่งคำนั้นเสีย

ถ้าบทและพยัญชนะเหล่านั้น สอบลงในสูตรก็ได้ เทียบเข้าในวินัยก็ได้ ฟังลงสันนิษฐานว่า “นี่เป็นพระดำรัส ของพระผู้มีพระภาคพระองค์นั้นแน่นอน และภิกษุนั้นรับมาด้วยดี” เธอทั้งหลาย ฟังจำมหาบเทส... นี้ไว้.

๑๐. ทรงตรัสแก่พระอานนท์

ให้ใช้ธรรมวินัยที่ตรัสไว้เป็นศาสดาแทนต่อไป

-บาลี มท. ที. ๑๐/๑๗๘/๑๔๑.

-บาลี ม. ม. ๑๓/๔๒๗/๔๖๓.

-บาลี มทวาร. ส. ๑๔/๒๑๗/๓๔๐.

อานนท์! ความคิดอาจมีแก่พวกเธออย่างนี้ว่า ‘ธรรมวินัยของพวกเรามีพระศาสดาล่วงลับไปเสียแล้ว พวกเราไม่มีพระศาสดา’ ดังนี้. อานนท์! พวกเธออย่าคิดอย่างนั้น. อานนท์! ธรรมก็ดี วินัยก็ดี ที่เราแสดงแล้ว บัญญัติแล้ว แก่พวกเธอทั้งหลาย ธรรมวินัยนั้น จักเป็นศาสดาของพวกเธอทั้งหลาย โดยกาลล่วงไปแห่งเรา.

อานนท์! ในกาลบัดนี้ก็ดี ในกาลล่วงไปแห่งเราก็คดี ใครก็ตาม จักต้องมีตนเป็นประทีป มีตนเป็นสรณะ ไม่เอาสิ่งอื่นเป็นสรณะ มีธรรมเป็นประทีป มีธรรมเป็นสรณะ ไม่เอาสิ่งอื่นเป็นสรณะ เป็นอยู่. อานนท์! ภิกษุพวกใด เป็นผู้ใคร่ในสีกขา ภิกษุพวกนั้น จักเป็นผู้อยู่ในสถานะอันเลิศที่สุดแล.

อานนท์! ความขาดสูญแห่งกัลยาณวัตรนี้ มีในยุคแห่งบุรุษใด บุรุษนั้นชื่อว่า เป็นบุรุษคนสุดท้ายแห่งบุรุษทั้งหลาย... เราขอกล่าว้ากะเธอว่า... เธอทั้งหลายอย่าเป็นบุรุษคนสุดท้ายของเราเลย.

เธอทั้งหลายอย่าเป็น
บุรุษคนสุดท้าย
ของเราเลย

-บาลี ม. ๑๑/๔๒๓/๔๒๓.

พระไตรปิฎก ฉบับมหาเถรสมาคม ภาษาไทย 45 เล่ม พ.ศ. 2549

พระไตรปิฎก ฉบับมหามกุฏราชวิทยาลัย 91 เล่ม พ.ศ. 2525

พระไตรปิฎก ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย 45 เล่ม พ.ศ. 2535

งานแปล พระไตรปิฎก ชุดจากพระโขนง 5 เล่ม โดยพุทธทาสภิกขุ พ.ศ. 2521

ลำดับการสืบทอดพุทธวจน

เสาหินอโศก (อินเดีย) พ.ศ. 234

จารึกโบราณ (อัฟกานิสถาน) พ.ศ. 1000

ศิลาจารึก (ประเทศไทย) พ.ศ. 1200 - 1400

พ.ศ. 1

พ.ศ. 234

พ.ศ. 500

พ.ศ. 1000

พ.ศ. 1250

พ.ศ. 1400

พ.ศ. 1500

พุทธวจน-ปิฎก-ธรรม

พ.ศ. 2553

พุทธวจน ธรรม	พุทธวจน ศีล	พุทธวจน กัณฑ์	พุทธวจน กัณฑ์	พุทธวจน ธรรม	พุทธวจน ธรรม
พุทธวจน ธรรม	พุทธวจน ธรรม	พุทธวจน ธรรม	พุทธวจน ธรรม	พุทธวจน ธรรม	พุทธวจน ธรรม
13	14	15	16	ฯลฯ	

พระไตรปิฎก ฉบับ ร.ศ. ๑๑๒ สมัยรัชกาลที่ ๕ พ.ศ. 2436 + พระไตรปิฎก ฉบับสยามรัฐ ภาษบาลอักษรสยาม พ.ศ. 2468

คัมภีร์ใบลาน อักษรขอม สมัยรัชกาลที่ ๑ พ.ศ. 2331

พ.ศ. 2553

พุทธวจนปิฎก 33 เล่ม

พุทธวจน APP

E-TIPITAKA APP

พระไตรปิฎก Digital

พ.ศ. 2000

พ.ศ. 2331

พ.ศ. 2436

พ.ศ. 2500

พ.ศ. 2553

พ.ศ. 3000

ภิกษุทั้งหลาย! ถ้าภิกษุเจริญอานาปานสติ แม้ชั่วกาลเพียงลัดนิ้วมือ
ภิกษุนี้เรากล่าวว่า อยู่ไม่เห็นห่างจากฉาน

ทำตามคำสอนของพระศาสดา

ปฏิบัติตามโอวาท ไม่ฉันทวิณฑชบตของชาวแวนแคว้นเปล่า
ก็จะป่วยการกล่าวไปไปถึงผู้กระทำให้มาก ซึ่งอานาปานสตินั้นเล่า.

ศีล ๕

[ปาณาติปาตา เวรมณี] เธอนั้น ละปาณาติบาต

เว้นขาดจากปาณาติบาต (ฆ่าสัตว์) วางท่อนไม้และศัสตราเสียแล้ว
มีความละอาย ถึงความเอ็นดูกรุณา หวังประโยชน์เกื้อกูลในบรรดาสัตว์ทั้งหลายอยู่.

[อทินนาทานา เวรมณี] เธอนั้น ละอทินนาทาน

เว้นขาดจากอทินนาทาน (ลักทรัพย์) ถือเอาแต่ของที่เขาให้แล้ว
หวังอยู่แต่ของที่เขาให้ ไม่เป็นขโมย มีตนเป็นคนสะอาดเป็นอยู่.

[กาเมสุมิจฉจจารา เวรมณี] เธอนั้น ละการประพฤติดิฉิตในกาม

เว้นขาดจากการประพฤติดิฉิตในกาม (คือเว้นขาดจากการประพฤติดิฉิต)
ในหญิงซึ่ง มารดรรักษา บิดารักษา พี่น้องชาย พี่น้องหญิง หรือญาติรักษา
อันธรรมรักษา เป็นหญิงมีสามี หญิงอยู่ในสินไหม โดยที่สุดแม้หญิงอันเขาหมั้นไว้
ด้วยการคล้องพวงมาลัย ไม่เป็นผู้ประพฤติดิฉิตจาริตในรูปแบบเหล่านั้น.

[มุสาวาทา เวรมณี] เธอนั้น ละมุสาวาท

เว้นขาดจากมุสาวาท พูดแต่ความจริง รักษาความสัตย์ มั่นคงในคำพูด
มีคำพูดควรเชื่อถือได้ ไม่แก้งกล่าวให้ผิดต่อโลก.

[สุราเมระยะมัชชะปมาทัฏฐานา เวรมณี] เธอนั้น

เว้นขาดจากการดื่มน้ำเมา คือสุราและเมรัยอันเป็นที่ตั้งของความประมาท.

มรณวาสชั้นเลิศ

คหบดี! ...กามโกคิ (มรณวาส) ผู้ใด

(๑) แสวงหาโภคทรัพย์โดยธรรม โดยไม่เครียดครัด (เกินไป จนทรมาณตน)...

(๒) ทำตนให้เป็นสุข ให้อิ่มหนา...

(๓) แบ่งปันโภคทรัพย์บำเพ็ญบุญ...

(๔) ไม่กำหนด ไม่มัวเมา ไม่ลุ่มหลง

มีปกติเห็นโทษ มีปัญญาเป็นเครื่องสลัดออก

บริโภคโภคทรัพย์เหล่านั้นอยู่...

คหบดี! กามโกคิจำพวกนี้ เป็นกามโกคิชั้นเลิศ ชั้นประเสริฐ

ชั้นหัวหน้า ชั้นสูงสุด ชั้นบวร กว่ากามโกคิทั้งหลาย เปรียบเสมือน

นมสดเกิดจากแม่โค นมส้มเกิดจากนมสด เนยชั้นเกิดจากนมส้ม

เนยใสเกิดจากเนยชั้น หัวเนยใสเกิดจากเนยใส

หัวเนยใสปรากฏว่าเลิศกว่าบรรดาสอนเกิดจากโคทั้งหลายเหล่านั้น...ฉนั้น.

-บาลี ทสก. อ. ๒๔/๑๘๘/๙๑.

ข้อมูลธรรมะนี้ จัดทำเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาสู่สาธุชนเป็นธรรมทาน ลิขสิทธิ์ในต้นฉบับนี้ได้รับการสงวนไว้ ไม่สงวนสิทธิ์ในการจัดทำจากต้นฉบับเพื่อเผยแพร่ในทุกกรณีในการจัดทำหรือเผยแพร่ โปรดใช้ความละเอียดรอบคอบเพื่อรักษาความถูกต้องของข้อมูล ขอคำปรึกษาด้านข้อมูล

ในการจัดทำเพื่อความสะดวกและประหยัด ติดต่อได้ที่

มูลนิธิพุทธโฆษณ์ โทร.๐๘ ๒๒๒๒ ๕๗๙๐ - ๙๔

คุณศรชา โทร.๐๘ ๑๕๑๓ ๑๖๑๑ คุณอารีวรรณ โทร.๐๘ ๕๐๕๘ ๖๘๘๘

สำหรับผู้ต้องการปฏิบัติธรรม ติดต่อได้ที่ ศูนย์ปฏิบัติพุทธวจน (Buddhawajana Training Center)

โทรศัพท์ที่ ๐๙ ๒๙๑๒ ๓๖๕๗, ๐๙ ๒๙๑๒ ๓๗๒๑, ๐๙ ๒๙๑๒ ๓๔๗๑

ติดตามการเผยแพร่ธรรมคำสอนตามหลักพุทธวจน โดยพระอาจารย์ดิกฤทธิ์ โสตถิผโล ได้ที่

www.watnapp.com | media.watnapahpong.org | www.buddhakos.org

คลื่น ส.ว.พ. FM 91.0 MHz ทุกวันพระ เวลา 17.40 น.

